0151

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ
Τεύχος # 11
Ιούνιος 2017
Τιμή 1,5 €

ελλαδα σκασε!

οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, το 'γκέτο', δελτία των 8, 'φιλοξενία', των ελλήνων οι χοροί, μας ψεκάζουν, τα (ελγίνεια) μάρμαρα, Μίκ
Θοδωράκης, εθνική ελλάδος, δεν υπάρχει κράτος ρε, α ρε να ήμασταν γερμανία, κωλογερμανοί!, δεν μοιάζεις με Αλβανίδα, πότε
βρεις ένα καλό κορίτσι/αγόρι;, αμερικανάκια, κωλόγεροι στα λεωφορεία, πάλι με χρόνια με καιρούς..., 'εγκληματικότητα' και 'ανομία
α ρε ένας παπαδόπουλος που μας χρειάζεται, "οι εβραίοι", η ιερή εικόνα με τιμές κράτους, η εθνική μας κληρονομιά, α ρε μια 17Ν π
μας χρειάζεται, φωτιά και τσεκούρι, εμείς πήγαμε αλλιώς μετανάστες, οι 'γύφτοι', τα 'πρεζόνια', το ΟΧΙ, δεν είμαι ρατσιστής αλλά.
τουρκική προκλητικότητα, οικογενειακό τραπέζι, υγειονομική βόμβα, όπως λέει κι ο λαός, Σεραφείμ Πειραιώς, δεν τολμάς να μιλήσε
για αμέσως να σε πουν ρατσιστή, τα τιμάει τα παντελόνια του, τότε κοιμόμασταν με ανοιχτά τα παράθυρα, παλιά ήταν αλλιώς, δηλαδ
γίνεται pride για straight?, οι υποβαθμισμένες γειτονιές του κέντρου, δεν έχω πρόβλημα τι κάνει ο καθένας στο κρεβάτι του αρκεί να μ
προκαλεί, πάρε μια γυναίκα να το καθαρίσει, πάρε μια Φιλιππινέζα να το καθαρίσει, πάρε έναν Αλβανό να το φτιάξει, "το πρόβλημα
αγανακτισμένοι, δεν πληρώνω, αξέχαστες ελληνικές ταινίες, είναι πάρα πολλοί, απέραντο γαλάζιο, Σώτη Τριανταφύλλου, το τίμιο ξύλ
που είναι η αστυνομία;, τώρα χρειαζόμαστε εθνική ενότητα, ωραίοι σαν έλληνες, παράδοση, η ελλάδα που αντιστέκεται, Σκόπια,
εθνικός μας ποιητής, δεν τους θέλουμε εδώ (ρομά, μετανάστες, ΧΥΤΑ κτλ), τα 12 ναυτικά μίλια, μεμονωμένο περιστατικό, λαϊκ
στα ΚΤΕΛ, τα ελληνικά παγκόσμια γλώσσα παρά μία ψήφο, 'ένας μαυρούλης που πουλούσε CD', προδότες πολιτικοί, ο ρατσισμ
εναντίον των ελλήνων, 'ανώμαλοι', γι αυτό φτάσαμε εδώ που φτάσαμε, 'αγάμητες' και 'τσούλες', 'πληθωρικές' γυναίκες, απόγον
του Περικλέους, αν δεν μπει το μαχαίρι στο κόκκαλο..., δεν είμαι σεξιστής αγαπώ τις γυναίκες, τα ξένα κέντρα αποφάσεων, Γιάνν
Πρετεντέρης, εγκλήματα πάθους, ο απλός κοσμάκης, έλληνας επιστήμονας ανακάλυψε..., η κρίση έφερε ρατσισμό, παρελάσεις, μούτζ
στη βουλή, οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές, το κράτος απών, που ναι τα λεφτά, η γενοκτονία των ποντίων και των ελλήνων, ζητείτ
τελιβεράς (όχι πακιστανός), Πάσχα στο χωριό, ενοικιάζεται διαμέρισμα (μόνο για έλληνες/όχι για αλλοδαπούς), ανέκδοτα για ξανθι
και πόντιους, 400 χρόνια σκλαβιάς, η εθνική τραγωδία της Κύπρου, δεν αντέχει άλλους η γειτονιά, σύμφωνα με τις πρώτες πληροφορί
στο ατύχημα υπάρχει και ένας έλληνας, οι σέρβοι αδερφοί, τι καλά που τα μιλάς τα ελληνικά;, ο ελληνισμός της ομογένειας, ΑΟ

τι είναι το 0151

Το σκεφτήκαμε από τον εβραϊκό συνοικισμό «151» που ιδρύθηκε, μετά την μεγάλη πυρκαγιά της πόλης, στις παλιές εγκαταστάσεις ενός ιταλικού στρατιωτικού νοσοκομείου της Θεσσαλονίκης με τον κωδικό 0151. Το 1931 έλαβε χώρα το μεγαλύτερο αντισημιτικό πογκρόμ στον ελλαδικό χώρο, από τους έλληνες φασίστες της «3Ε», με κρατική υποστήριξη, εναντίον του εβραϊκού συνοικισμού «Κάμπελ». Αυτό που δεν είναι τόσο γνωστό είναι ότι η αρχική φιλοδοξία των φασιστών ήταν να κάψουν και τον «151», στον οποίο έμεναν πέντε χιλιάδες άνθρωποι περίπου, οι περισσότεροι εκ των οποίων σιωνιστές και σοσιαλιστές εβραίοι. Ο «151», όμως, τοποθετούνταν –σε αντίθεση με το Κάμπελ– μεταξύ άλλων εβραϊκών συνοικισμών και διέθετε τις δικές του περιπόλους αυτοάμυνας. Όταν στα τέλη του Ιούνη εκείνης της χρονιάς, οι περίπου 500 φασίστες της «3Ε» έφτασαν στα σύνορα του 151, τους υποδέχτηκαν εκεί μπόλικοι χαμάληδες, μικροπωλητές, αθλητές, λιμενεργάτες, καπνεργάτριες και αχθοφόροι μεταξύ άλλων, για να τους περιποιηθούν. Το ξύλο που φάγαν οι φασίστες ήταν κι αυτό μπόλικο και η απόκρουση, αν δεν την είχε σκιάσει το κάψιμο του Κάμπελ, αναμφίβολα θα έστεκε σήμερα ως η σαλονικιώτικη εκδοχή της μάχης της Cable Street, όπου οι εβραίοι του ανατολικού λονδίνου είχαν ανακόψει, αντίστοιχα, πέντε χρόνια αργότερα τους άγγλους φασίστες του Μόζλεϊ. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής το «151» μετατράπηκε σε γκέτο, ενώ μετά την εκκένωσή του λεηλατήθηκε από τους έλληνες. Το 151 συμβολίζει, λοιπόν, ένα πρόσκαιρο ανάχωμα στον ελληνικό φασισμό. Αποτελεί, παράλληλα, μια σοβαρή υπενθύμιση για το ότι η επιβίωση μας δεν πρέπει να επαφίεται στις προσευχές αλλά στην οργανωμένη αυτοάμυνα των κοινοτήτων.

Θα το καταλάβετε διαβάζοντάς το, ότι το έντυπο αυτό δεν τα πάει καλά με τον φασισμό, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό αυτής εδώ της κοινωνίας, του κράτους της και των νεοναζί της. Συμβαίνει αυτό τόσο γιατί δεν γουστάρουμε τέτοιου είδους ντόπια φρούτα όσο και από ανάγκη. Το έντυπο αυτό, βλέπετε, φτιάχνεται από αντιφασίστ(ρι)ες κάθε φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού και καταγωγής, με χαρτιά ή μη. Τούτη εδώ η δομή είναι αυτόνομη. Δεν τα πάει καλά με κόμματα, αριστερά ή δεξιά, με τα μίντια κι άλλες διαμεσολαβήσεις. Κι έχει πολλούς λόγους να το κάνει. Αλλά και τρεις συγκεκριμένους, πάνω στους οποίους βρεθήκαμε αρχικά: Δεν θα βρείτε εδώ μέσα κείμενα που να περιέχουν γλειψίματα για κάποιον 'ελληνικό λαό' που ξαφνικά τον βάρεσε η κρίση και έγινε φασίστας. Δεν θα βρείτε εδώ μέσα αράδες που θα περιγράφουν τους μετανάστες σαν κάποιου είδους 'πρόβλημα'. Και, από την άλλη, θα βρείτε εδώ πολλά που θα 'χουν να κάνουν με αυτόνομη οργάνωση και λόγο, τα οποία επιπλέον θα επιδιώκουν να κάνουν το έντυπο περισσότερο έναν τόπο ζύμωσης και διασποράς του μικροβίου ενός μαχητικού κι ανθελληνικού αντιφασισμού παρά ένα θεωρητικό όργανο πολιτικής γραμμής.

Για επικοινωνία μαζί μας
ή κείμενα, γνώμες, ανταποκρίσεις, κριτικές
μη διστάσετε!
Στέλνετε μας στο
0151@espiv.net
Τα υπόλοιπα δικά μας θα τα μαθαίνετε και από εδώ
https://0151.espivblogs.net/

Το ATHENS PRIDE παραδίδει μαθήματα ελληνικής παιδείας

Το Σάββατο 10 Ιούνη θα διεξαχθεί το 13ο pride της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος. Όλ@ θα περιμέναμε πως θα ήταν μια μέρα κινηματικής ιστορίας και μνήμης που θα έδινε ορατότητα και χώρο σε όλες τις ανώμαλες ταυτότητες, που δεν χωράνε στην ετεροκανονική νόρμα που βιώνουμε καθημερινά, μια πορεία στην οποία θα παρελάσουν οι μεγαλύτεροι φόβοι και εφιάλτες των cis στρέιτ ελλήνων ανδρών και των οικογενειών τους, μια εκδήλωση δηλαδή ενάντια σε αυτήν πατριαρχική κουλτούρα που είναι βαθιά ριζωμένη στην καρδιά του κάθε ελληναρά ομοφοβικού, μισογύνη και τρανσοφοβικού που μόνιμα θέλει να πειθαρχεί τα σώματα και τις επιθυμίες μας.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Το pride εδώ και 13 χρόνια επιβεβαιώνεται μέσα απο τη νόρμα που καταγγέλει ό,τι θέλει να σπάσει. Και αυτό φαίνεται από το μονοθεματικό περιεχόμενό του, που κάθε χρόνο εντείνεται. Δίνοντας ορατότητα σε συγκεκριμένες ταυτότητες (κυρίως cis γκέι άνδρες, ταξικά και εθνικά προνομιούχων) –και αυτό είναι εμφανές απο την επιτροπή που την αποτελούν κατά κόρον υποκείμενα που φέρουν τις ταυτότητες αυτές– στο pride κυριαρχεί το πρίσμα μιας ομοκανονικής λογικής που θέλει 'να μας εντάξει, να μας ενσωματώσει στην μεγάλη στρέιτ αφήγηση και οικογένεια'. Να μας αναδείξει ως κανονικούς ανθρώπους που επιθυμούν να κάνουν οικογένειες πάντα στα πλαίσια της στρειτ μονογαμικής, πυρηνικής οικογένειας. Και οι άλλες ταυτότητες (οι λεσβίες, οι τρανς, οι χοντρές, οι τσούλες κ.α.), αυτές έρχονται σε δεύτερη μοίρα, για να μην πούμε ότι συνιστούν ταυτότητες που δεν χωράνε σε δίπολα και άρα δεν υπάρχουν πουθενά στον δημόσιο λόγο του pride. Έτσι δημιουργείται ένα πλαίσιο που χωράει ουσιαστικά μια παρέλαση γκέι ανδρών που ελπίζουμε απλά ότι δεν θα προχωρά υπό τους ρυθμούς του ελληνικού εθνικού ύμνου.

Και η ελληνικότητα του pride δεν είναι κάτι που μας ξαφνιάζει άλλωστε. Καθώς φαίνεται να υπάρχει μια σκόπιμη εμμονή να χρησιμοποιεί εθνικά σύμβολα στις αφίσες του (πχ παρθενώνας, θεά Αθηνά), το pride θυμίζει ότι είμαστε περήφανοι πούστηδες, αλλά έλληνες πούστηδες. Φέτος βέβαια με την πρώτη αφίσα που βγήκε στην ιστοσελίδα του pride να είναι ντυμένη στα γαλανόλευκα, η αισθητική συνάντησε μια νέα κορύφωση του εθνικοσπαρτιατικού εμετού. Σε αυτό το σημείο μπαίνει η απορία πως μπορούν να βρούνε χώρο υποκείμενα που δεν έχουν εθνικά ελληνικά προνόμια δηλαδή lgbtqi μετανάστες και μετανάστριες. Το φετινό σύνθημα «όλα είναι θέμα παιδείας» θα μπορούσαμε να πούμε ότι δίνει μια κάποια απάντηση σε αυτή την απορία: ας εξελληνιστούν και αυτοί/αυτές και φυσικά θα βρούνε χώρο. Άλλωστε δεν πρόκειται ακριβώς για φεστιβάλ σεβασμού σε κάθε βίωμα και την κοινωνική εμπειρία της ετερότητας γενικά. Βέβαια, δεν έμειναν μόνο στα εθνικά σύμβολα. Φέτος το pride γίνεται περισσότερο από ποτέ άλλοτε με τις ευλογίες του ελληνικού κράτους και τους λεγόμενους περήφανους μπάτσους του, οι οποίοι θα παρευρίσκονται ένστολοι στο φεστιβάλ. Τι άλλο έχουν να δούνε τα μάτια μας; Ίσως και περήφανους φασίστες; Μάλλον ξέχασε η διοργάνωση του pride την συμμετοχή της ελληνικής αστυνομίας στους τραμπουκισμούς και τις απέλασεις μεταναστριών, την κρατική συγκάλυψη των φασιστικών πογκρόμ του 2004 και του 2011, τις επιχειρήσεις «σκούπα» σε πιάτσες εργατριών του σεξ και τον καθοριστικό του ρόλο στη σύλληψη και διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών το 2012 (και ο κατάλογος ρατσιστικής και σεξιστικής βίας δεν έχει σταματημό...). Το pride δεν δείχνει να τα σκέφτεται όλα αυτά όταν αναγνωρίζει το κράτος μόνον ως το έδαφος για την κατοχύρωση των θεσμικών μας δικαιωμάτων, 'ξεχνώντας' ταυτόχρονα ότι είναι ο ίδιος μηχανισμός που κρίνει ποιες ζωές είναι παράνομες και ποιες όχι σε αυτή τη χώρα, ποιες αξίζουνε χαρτιά νομιμότητας (μπλε ταυτότητες) και ποιες όχι, κ.ο.κ.

Μέσα σε όλη αυτή την ξέφρενη γιορτή υπερηφάνειας, ξεχωριστή θέση έχουν και οι ΜΚΟ βέβαια. Άλλωστε, η ίδια η διοργάνωση του pride –αλλά και πολλών οργανώσεων lgbtqi– είναι δημιουργημένη σαν μια ΜΚΟ. Σε περιόδους κοινωνικής κρίσης, εξάλλου, οι ΜΚΟ είναι αυτες που θα ανακουφίσουν και θα καλύψουν τις ανάγκες των κοινώνικων ομάδων «που έχουν ανάγκη», με τις φιλανθρωπικές, φιλοζωικές και γενικότερα διάφορες άλλες φιλο-κάτι πρωτοβουλίες τους, συνιστώντας ένα προνομιακό πεδίο εκμετάλλευσης μιας απλήρωτης εργασίας στο βωμό του ανθρωπισμού πάντα... Αλλά μην ξεχνάμε ότι και στο πλαίσιο της αύξησης της ανεργίας, οι ΜΚΟ μπορεί να αποτελούν μια σώτηρια λύση για πολλούς-ές εργαζόμενους-ες, που μπορούν παράλληλα να επιδεικνύουν 'κοινωνικές ευαισθησίες' αλλά και να πληρώνονται για την επίδειξη τους αυτή. Κερασάκι στην τούρτα ότι όλα αυτά είναι δήθεν αυτοτελή, χωρίς πολιτική κατεύθυνση, παρά τις τεράστιες επιχορηγήσεις από το κράτος, τη 'φιλοξενία' από τον Δήμο Αθηναίων και την καθαρά πολιτική, δηλαδή την εθνική στην προκειμένη, κατεύθυνση του φεστιβάλ. Ο Καμίνης θα έχει για μια ακόμη φορά τη χαρά να κηρύξει την έναρξη της παρέλασης και να φάνει ο πιο καλός σύμμαχος της κοινότητας. Ο 'προοδευτικός και ανοιχτόμυαλος πολιτικός', μία μέρα το χρόνο, θα δώσει χώρο στις μειονότητες και θα υποστηρίξει τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα, ενώ τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου θα συνεχίσει να εφαρμόζει και να παράσχει βοήθεια στις πιο σκληρές πολιτικές, ενάντια σε άστεγους αλλά και μετανάστες, με τις επιχειρήσεις «σκούπα» στους μετανάστες/τριες, κρατώντας «καθαρό» το κέντρο της Αθήνας και γεμάτα τα στρατόπεδα κράτησης. Μήπως ο Καμίνης δεν ήταν η μία πλευρά εκείνου του τριγώνου της καταστολής, δίπλα στον τότε υπουργό Λοβέρδο και το ΚΕΕΛΠΝΟ (κι αυτό συμμετέχει στο pride φυσικά!), που συνέλαβαν και οδήγησαν τις οροθετικές στην διαπόμπευσή τους και ορισμένες από αυτές και στο θάνατο, προστατεύοντας όπως λέγανε τότε 'την ελληνική οικογένεια' από ζωές που μάλλον δεν άξιζαν να βιωθούν;

Δεν είναι λοιπόν μόνον ότι για κάποιες και κάποιους από εμάς, δεν μας είναι αρκετά τα ψίχουλα, τα κουτσουρεμένα δικαιώματα, που μας πετάει το ελληνικό κράτος. Δεν είναι μόνον ότι δεν μας φτάνει μια μέρα υπερηφάνειας, ότι θέλουμε ορατότητα σε όλους του δημόσιους χώρους, να πάρουμε πίσω τους δρόμους και τις πλατείες μας. Είναι και ότι θέλουμε να απαντάμε συλλογικά και δυναμικά σε όλα τα ομοφοβικά και τρανσφοβικά περιστατικά, όλη αυτήν την έμφυλη βία που βιώνουμε όπου βρεθούμε και όπου σταθούμε (στο σπίτι, στην οικογένεια, στο χώρο εργασίας), θέλουμε να κόψουμε τη φόρα σε όλους τους φασίστες, τους ρατσιστές και τους σεξιστές. Θέλουμε, στην τελική, ένα αυτο-οργανωμένο pride, εμπνευσμένο από τις κουήρ πολιτικές, με φεμινιστικές, αντικρατικές και αντιφασιστικές αιχμές.

μια Υπερήφανη απαίδευτη αδερφή

ημερολόγιο ρατσισμού

08/03: Αντιδράσεις των δασκάλων στη Θράκη για την απόφαση να διδάσκονται και τα τούρκικα στα νηπιαγωγεία της περιοχής. Ο πρόεδρος του διδασκαλικού συλλόγου Ξάνθης Δημήτρης Ντούμος δήλωσε: «Υπάρχουν τεράστια κενά, αμέτρητα ερωτήματα για το πώς θα λειτουργήσει αυτό το πράγμα, τις συνέπειες που μπορεί να έχει».
08/03: Λιντσάρισμα σε εκπρόσωπο του Μητροπολίτη Ηλείας κ. Γερμανού κατά τη διάρκεια "λαϊκής συνέλευσης" με στόχο την ενημέρωση σχετικά με το ενδεχόμενο δημιουργίας κέντρου φιλοξενίας προσφύγων στο χωριό. Ο εκπρόσωπος μάλιστα είχε ανέφερε ότι θα φιλοξενεί «κυρίως Χριστιανούς»...

19/03: Σύλλογοι και σωματεία στην Κόρινθο, αλλά και ο Δήμος της πόλης, διοργάνωσαν ημερίδα για να δείξουν την αντίθεση τους στο σχολικό πρόγραμμα για τις έμφυλες ταυτότητες του υπουργείου. Ο κ. Κατσίρης, περιφερειακός σύμβουλος και υπεύθυνος για θέματα Διά Βίου Μάθησης, μας είπε: «Η χώρα βουλιάζει σε έναν απόλυτο οικονομικό και κοινωνικό βούρκο, και η κυβέρνηση ασχολείται με τις σχέσεις μεταξύ ομοφύλων. Μετά το σύμφωνο συμβίωσης με το οποίο διαλύουν κάθε κανονικότητα, φέρνουν μια εγκύκλιο με την οποία θέλουν να επιβάλλουν άλλα ήθη στην ελληνική κοινωνία. Η χώρα μας σιγά-σιγά υποδουλώνεται σε ξένα συμφέροντα.» Η κυρία Μαρία Μαντουβάλου συμπλήρωσε: «Η διεθνής μηχανορραφία ενθρονίζει τους εγχώριους επίορκους εντολοδόχους οι οποίοι προσδοκούν την αμοιβή τους, βαυκαλιζόμενοι ότι κυβερνούν, αλλά απλώς συναγελάζονται με τους "διαφωτισμένους ιλουμινάτους χρηματιστές". Αφαιρείται έντεχνα κάθε γνώση Θεού και αξιών, και αυτή η γνώση υποκαθίσταται από τη νέα τάξη.»

23/03: Στη Φιλιππιάδα περισσότερα από 70 παιδιά προσφύγων βρίσκονται εκτός της τυπικής εκπαίδευσης καθώς τα σχολικά τμήματα για τα οποία προορίζονταν τα παιδιά παραμένουν κλειστά από το Νοέμβρη επειδή αντιδρούν οι γονείς.

24/03: Ομοφοβική επίθεση στο Γκάζι με θύμα μια γυναικά. Καθώς η Χ. έβγαινε από ένα μπαρ της περιοχής ένα αμάξι σταμάτησε δίπλα της και οι επιβαίνοντες άρχισαν να τη βρίζουν, αφού την ρώτησαν αν είναι λεσβία και εκείνη αποκρίθηκε θετικά.

28 και 30/03: Διπλός βανδαλισμός στα μνημεία Ολοκαυτώματος στην Άρτα και στη Καβάλα. Το μνημείο στη Καβάλα μάλιστα είχε συναντήσει αντιδράσεις πριν καν την ανέγερσή του, ενώ λίγες μέρες μετά είχαν γραφτεί αντισημιτικά συνθήματα στο εβραϊκό νεκροταφείο εκεί.

29/03 εως 03/04: Σε καταγγελία για συνεχόμενες επιθέσεις στη περιοχή του Ασπρόπυργου εναντίον μεταναστών που ζουν εκεί προχώρησε η Ένωση Εργατών Μεταναστών και η Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδας. Οι επιθέσεις συνοδεύτηκαν από απειλές του στυλ «θα σας κάψουμε ζωντανούς» και εισβολές στα σπίτια των παθόντων. Το τμήμα αντιμετώπισης της ρατσιστικής βίας της ελληνικής αστυνομίας έχει επιληφθεί. Κοιμηθείτε ήσυχοι.

31/03: Εκτός ορίων οι αντιδράσεις των ντόπιων στη Στυλίδα για το κέντρο φιλοξενίας στον Καραβόμυλο. Οι διαμαρτυρόμενοι ζήτησαν από τον δήμαρχο να κρατήσει μακριά τη "σαβούρα", ενώ ακούστηκε και η πρόταση να τους πνίξουν στη θάλασσα! Ο δήμαρχος κ. Γκλέτσος προσπάθησε να τους καθησυχάσει τονίζοντας πως η φιλοξενία των μεταναστών στα χοτ-σποτ θα κάνει την κατάσταση ελεγχόμενη, αλλιώς θα διασκορπιστούν στον αστικό ιστό και μπορεί να αγοράσουν... μέχρι και σπίτια. Το 'καλύτερα κοπρίτης παρά ιδιοκτήτης' σε πατριωτική βερζιόν.

08/04: Κατέληξε ο πρόσφυγας που είχε αυτοπυρποληθεί διαμαρτυρόμενος για τις συνθήκες στο χοτ-σποτ της Χίου. Για τους υπόλοιπους και τις υπόλοιπες υπάρχει το ελληνικό κράτος και οι ντόπιοι που φροντίζουν...

11/04: Θεολόγος μοιράζει σε μαθητές και μαθήτριές του στο λύκειο ένα φυλλάδιο που αποκαλεί την ομοφυλοφιλία ασθένεια και διαταραχή, ενώ τα ομοερωτικά άτομα ευπαθή σε κατάθλιψη και χρήση ουσιών... Εντάξει, ο διαχωρισμός κράτους και εκκλησίας όπου νά 'ναι συμβαίνει, το ξέρουμε. Ο διαχωρισμός εκκλησίας και βλακείας είναι δύσκολος.

14/04: Μεγάλη Πέμπτη και πραγματοποιείται το κάψιμο του Ιούδα (ή Οβριού), χαρίζοντας μπόλικες στιγμές αντισημιτικής συγκίνησης στο διψασμένο πανελλήνιο.

20/04: Τρεις μετανάστες τραυματίστηκαν στη Σούδα μετά από επίθεση νεοναζί στον καταυλισμό προσφύγων. Ευτυχώς η αστυνομία ανέλαβε δράση, προχωρώντας σε εφτά προσαγωγές... προσφύγων που προσπάθησαν να αμυνθούν. Οι δράστες προφανώς δεν βρέθηκαν γιατί ήταν πολύ γρήγοροι, ενώ παρόμοια επεισόδια είχαν γίνει και τον Νοέμβρη με σοβαρούς τραυματισμούς μεταναστών. Τότε μάλιστα οι φασίστες είχαν ρίξει και μολότοφ... ε, δεν κάνανε δα και τον αλβανικό αετό να κινητοποιηθεί όλο το κράτος.
20/04: Οργανωμένες αντιδράσεις από τους κατοίκους της Χίου για να μη χτιστεί νοσοκομείο για τους πρόσφυγες του νησιού, καθώς αγωνιούν απ' ότι φαίνεται μην τυχόν και οι μετανάστες μπορέσουν να επιζήσουν. Πρωτεργάτες των αντιδράσεων και οργανωτές της διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκε εκεί ένας ιερέας και ένα μέλος του δημοτικού συμβουλίου του νησιού. Τι έγινε, έρχεται εκείνο το Νόμπελ;

24/04: Επιχείρηση-σκούπα της αστυνομίας στη Μύκονο που συνέλαβε και απέλασε τους Ρομά της περιοχής, μαζί με κάποιους Πακιστανούς που εντόπισε. Φυσικά όλα αυτά μετά από παράπονα κατοίκων. Ακόμα να φτάσει το Νόμπελ ρε παιδιά;

27/04: Αστυνομική επιδρομή εναντίον των Ρομά Περαίας, κατά την οποία μπήκαν στο καταυλισμό με τα πιστόλια στα χέρια, τρομοκρατώντας κατοίκους και παιδιά. Όλοι στην Περαία κοιμούνται ήσυχοι πια.

29/04: Στη σύλληψη ενός γερμανού στρατιωτικού προχώρησε η γερμανική αστυνομία, ο οποίος προσποιούνταν τον Σύρο πρόσφυγα για πάνω από ένα χρόνο και ήταν ύποπτος ότι ετοίμαζε επίθεση εναντίον ξένων. Μάλιστα σχεδίαζε μετά να ρίξει την ευθύνη στους πρόσφυγες για το συμβάν. Γερμανοί στρατιωτικοί επί ένα χρόνο υποδύονται τους πρόσφυγες; Μάλλον επρόκειτο για αυστηρά ατομική πρωτοβουλία και σε κάθε περίπτωση μεμονωμένο φαινόμενο...

29/04: Ο πολυαγαπημένος μας μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ συντάσσει και αναρτά μια αντισημιτική ανοιχτή επιστολή στην επίσημη ιστοσελίδα της μητρόπολης. Το παραλήρημα του Παναγιώτατου γνωστό: αντί-χριστοι ιουδαίοι, μασόνοι, στοές και παγκόσμια κυριαρχία συνθέτουν το μωσαϊκό της επιχειρηματολογίας του, με πάμπολλες υποστηρικτικές παραπομπές στην Παλαιά Διαθήκη. Κι όλα αυτά γιατί θεωρήθηκε persona non grata και έφαγε πόρτα στο Ισραήλ ως εκπρόσωπος της ελληνικής κυβέρνησης των Σ.ΑΝΕΛ. Ξέρετε... το γνωστό παραμύθι των εβραίων για αντισημιτισμό.

01/05: Θύμα ξυλοδαρμού έπεσε ένας 17χρονος από το Μπαχρέιν σε νυκτερινό κέντρο στο Γκάζι από μπράβους. Οι γορίλες τον χτυπήσανε γιατί νόμιζαν...πως ένας φίλος του προσπαθούσε να περάσει φαγητό μέσα στο μαγαζί. Ο πιτσιρικάς διακομίστηκε στο νοσοκομείο με σπασμένα κόκαλα σε όλο του το πρόσωπο...

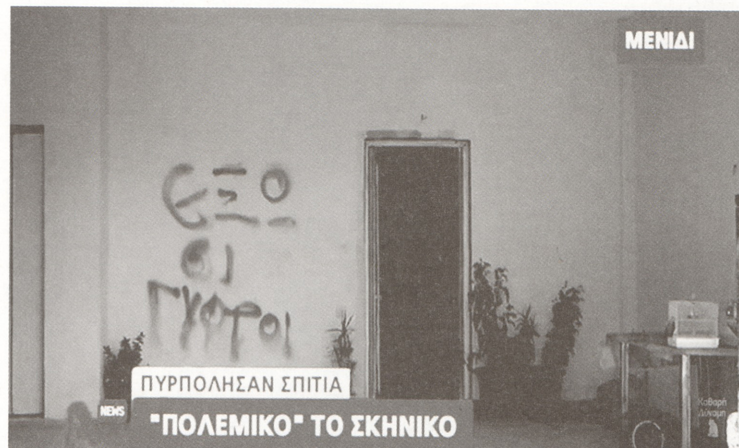
02-03/05: Την ώρα που πρόσφυγες γυρνούσαν πεζοί στο χοτ-σποτ της Λέρου, δέχτηκαν επίθεση από κουκουλοφόρους πάνω σε μηχανάκια με ρόπαλα και μαχαίρια με αποτέλεσμα 14 άτομα να διακομιστούν στο τοπικό νοσοκομείο. Δεύτερη επίθεση ακολούθησε την επόμενη μέρα στο Λακκί.

03/05: "Γραφείο ανάλυσης πληροφοριών", στο οποίο συμμετέχει και η Ελλάδα, συστάθηκε με πρωτοβουλία της Κομισιόν στην Μακεδονία, ύστερα από την κρίση που έχει ξεσπάσει στη γειτονική χώρα και το φόβο για εμφύλιο, λένε. Σίγα μην έχανε την ευκαιρία το ελληνικό κράτος. Οι ελληνικές αρμόδιες υπηρεσίες έχουν μάλιστα εκπονήσει ήδη κάποια πρώτα σχέδια δράσης για την περίπτωση του σεναρίου της εμφύλιας σύρραξης, που θα μπορούσε να δημιουργήσει 'ροές' προς τα σύνορα.

21/05/2017: Χριστιανοί φονταμενταλιστές πραγματοποιούν διαμαρτυρία έξω από τη βουλή με αιτήματα όπως 'ορθόδοξη εκκλησία στη Μέκκα', 'αντίσταση στον εβραιο-μασωνικό δάκτυλο' και ανάκληση της απόφασης για την ανέγερση τζαμιού στην Αθήνα. Ένας εκ των ρασοφόρων ηγετών του όχλου είναι και γνωστός τηλε-αστέρας, μιας και διατηρεί λογαριασμό στο youtube666, όπου και ανεβάζει διάφορα χιτάκια μεταξύ των οποίων ένα βίντεο που διαβάζει κατάρες έξω από μια συναγωγή.

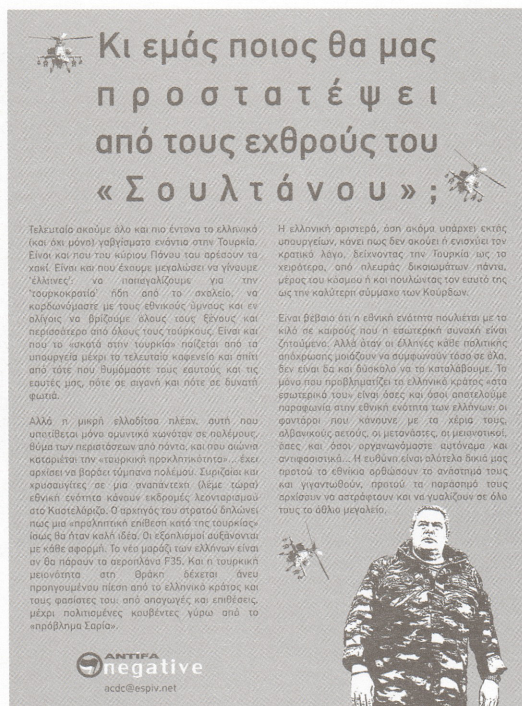
09-13/06: Καλοκαιράκι και οι έλληνες του Μενιδίου, αγκαζέ με μπάτσους, φασίστες, δημοσιογράφους ξεκινούν πογκρόμ εναντίον των Ρομά του Μενιδίου με αφορμή ατύχημα με όπλο που οδηγεί στο θάνατο 11χρονου παιδιού των μπαλαμέ. Αμέσως υιοθετείται η 'εκδοχή' ότι σκοτώθηκε από Ρομ και οργανώνονται πορείες προς τον καταυλισμό των ρομά με φυσικές επιθέσεις εναντίον τους, πετροβόλημα, αναγραφή συνθημάτων του στυλ 'έξω οι γύφτοι' και κάψιμο δύο σπιτιών ρομά με μολότοφ. Οι διαδηλώσεις φωνάζουν μαζικά το σύνθημα 'γύφτοι, γουρούνια, δολοφόνοι'. Όλα τα κανάλια στάζουν δηλητήριο και δίνουν με πολλούς τρόπους πάτημα σε χρυσαυγίτες της περιοχής. Οι τελευταίοι στελεχώνοντας και τον τοπικό σύλλογο γονέων και κηδεμόνων, αποφασίζουν να κλείσουν τα σχολεία της περιοχής 'εις ένδειξιν διαμαρτυρίας'. Σε βιντεάκι που κυκλοφορεί στο youtube με τον τίτλο 'δεν είναι ρομά, σκατόγυφτοι είναι', μια φιλήσυχη πολίτις παραπονιέται πως αυτοί είναι γεμάτοι όπλα «ενώ εμείς 100 χαρτιά πάμε για να βγάλουμε μια άδεια οπλοφορίας...», εκφράζοντας έτσι το μέσο όρο πραότητας των κατοίκων της περιοχής που συμμετέχουν στις πορείες. Η αστυνομία δεν συνέλαβε τους επιτιθέμενους στα σπίτια των ρομά γιατί ήταν πολύ γρήγοροι πάλι.

15/06: Ένας πακιστανός εργάτης γης ζητάει τα δεδουλευμένα 5 μηνών στην Αχαΐα. Καταλήγει με ένα χτύπημα από τσάπα στο κεφάλι στο νοσοκομείο.

"έξω οι γύφτοι" σε καμένο σπίτι Ρομά στο Μενίδι

Ή το κράτος ή εμείς.

Απρίλιος 2017. Αφίσα του antifa negative για την ελληνική προκλητικότητα που κολλήθηκε σε χίλια κομμάτια στο κέντρο της Αθήνας. Την περαιτέρω διάδοση της ανέλαβε το δελτίο ειδήσεων του STAR, με τον πρώην πράκτορα κ. Καλεντερίδη να παραινεί την ΕΥΠ και την εισαγγελία να ασχοληθούν με το πολύ σοβαρό ζήτημα της φιλο-τουρκικής προπαγάνδας 'εντός των τειχών'.

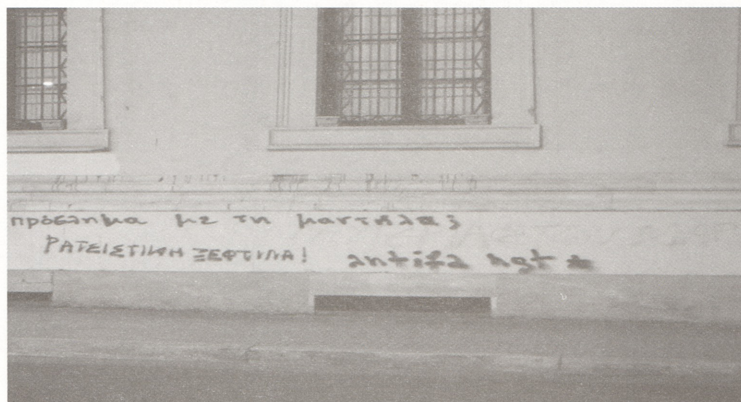
Απρίλιος 2017. Βραδινή βόλτα του antifa negative στο Γαλάτσι

Οι εσωτερικές μας συζητήσεις για το κράτος στις αρχές του 2015 έβγαλαν σε τέσσερις λίγο-πολύ άξονες τους οποίους παρουσιάζουμε στο 0151 σε ξεχωριστά κείμενα. Στο πρώτο κείμενο πιαστήκαμε από την κλασική επωδό «το κράτος δεν υπάρχει» και αναδείξαμε πολιτικές συγκυρίες όπου βλέπει κανείς/καμιά τις συνέχειες του ελληνικού κράτους απέναντι στα ζητήματα των μειονοτήτων/εσωτερικών του εχθρών. Έτσι, μπροστά στην δήθεν ανυπαρξία του κράτους εμείς είπαμε πως βλέπουμε τη συνέχειά του. Στο δεύτερο κείμενο γράψαμε πως το κράτος είναι η ιστορία των σχέσεών του, των εσωτερικών του συγκρούσεων, των δεσμών αίματος και των λυκοφιλιών του. Το παράδειγμα που πρόσφερε η επικαιρότητα τότε ήταν ο περίφημος 'διαχωρισμός κράτους-εκκλησίας'. Γράψαμε εκεί πως η βαθιά ιστορική, ιδεολογική και υλική συσχέτιση κράτους και εκκλησίας θέτει τη φιλελεύθερη πρόσληψη του κράτους ως ουδέτερου μηχανισμού που εξασφαλίζει δικαιώματα και επιβάλλει φόρους πέραν της πραγματικότητας και συνεπώς άχρηστη. Στο τρίτο κείμενο προσπαθώντας να θίξουμε το ενδιάμεσο μεταξύ κρατικού και κοινωνικού, αναφερθήκαμε στους διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς (τον παλιό καλό συνδικαλισμό αλλά, κυρίως, τις σύγχρονες Μ.Κ.Ο.) και την κρατικοποίηση του κοινωνικού μέσα από τον ιδεολογικό θρίαμβο των φιλελεύθερων σχημάτων σκέψης. Τα παραπάνω τρία κείμενα έθιγαν πλευρές συζητήσεων και πρακτικών που συνάντησε και η δική μας γενιά συγκεκριμένα όταν κλήθηκε να τοποθετηθεί απέναντι στο κράτος. Σε εκείνες τις εσωτερικές συζητήσεις για το κράτος ο τελευταίος άξονας που μας έμεινε στα χέρια ήταν 'τι είμαστε εμείς' ως κάποιοι από τους απέναντι από το ελληνικό κράτος.

Υπάρχουν δύο τρόποι να απαντήσουμε αυτό το ερώτημα. Ο πρώτος, να δούμε τι είμαστε εμείς εμπειρικά. Και να βγάλουμε συμπεράσματα από αυτό, γενικεύοντάς τα με πολιτικό τρόπο. Ο δεύτερος, να δούμε πως περιγράψαμε ως τώρα αυτό που έχουμε απέναντί μας, το ελληνικό κράτος δηλαδή, και έτσι να καταλάβουμε τι δεν είμαστε εμείς και άρα τι είμαστε τελικά. Ο εμπειρικός τρόπος ήταν ο πρώτος με τον οποίο μάθαμε να μιλάμε. Είμαστε γυναίκες και άντρες, πούστηδες, στρέιτ και μπάι, δεύτερης και τρίτης γενιάς, που όλοι/ες όμως ζούμε στον ελληνικό βούρκο, κυρίως απ' τη δεκαετία του '90 και μετά. Σπουδάζουμε και δουλεύουμε σε χάλια δουλειές, κακοπληρωμένες. Δεν οργανωθήκαμε, ωστόσο, γύρω από αυτές τις ταυτότητές μας, μολονότι τις πολιτικοποιήσαμε κι αυτές. Αυτό που μας συνέδεσε σε μια συνέλευση είναι η αυτόνομη πολιτική μας οργάνωση. Τι σημαίνει αυτόνομη πολιτική οργάνωση; Συμφωνούμε σε κάποια πολιτικά μίνιμουμ και προσπαθούμε να φτιάξουμε μια άποψη για να καταλαβαίνουμε τι μας γίνεται. Οργανωνόμαστε έξω από κόμματα και κράτος. Βρισκόμαστε σε εβδομαδιαίες συνελεύσεις, συζητάμε και συν-αποφασίζουμε μέσα στα πλαίσια μιας αίσθησης συλλογικής δέσμευσης και ευθύνης. Χρηματοδοτούμε αυτά που εκδίδουμε από την τσέπη μας. Απέναντι στη λογική των ευκαιριακών συναντήσεων ομάδων ή ατόμων, μαζευόμαστε τακτικά, συζητάμε, μοιράζουμε ευθύνες και αναστοχαζόμαστε πάνω σε αυτά που κάνουμε και γράφουμε, προσπαθούμε οι ιδέες μας να γίνονται κτήμα συλλογικό και να δοκιμάζονται στον δρόμο, στα σπρέι, στις αφίσες και γενικότερα στις προσπάθειές μας να καταλάβουμε τον δημόσιο χώρο με τις ελάχιστές μας δυνάμεις.

Στα παραπάνω κείμενα, όπου μιλάμε για τις πολιτικές του ελληνικού κράτους απέναντι στους ξένους, τις μειονότητες, τους gay κ.τ.λ., αναγνωρίζουμε τους εαυτούς και τις εαυτές μας, στην πλευρά όσων τρώνε τη βία του ελληνικού κράτους. Κινητοποιήσαμε, λοιπόν, για όλα αυτά τα κείμενα το εργαλείο της κριτικής αντεθνικής προσέγγισης της ιστορίας, δίπλα στη βιωματική μας πραγματικότητα. Για να το κάνουμε αυτό όμως χρειάστηκε πρώτα απ' όλα να αναγνωρίσουμε

πως η “ιστορία” όπως γράφεται κι αναπαράγεται, δεν είναι αντικειμενική, αλλά έχει κάθε φορά πολιτικές χρήσεις. Απέναντι σ’ αυτήν την ιστορία, εμείς προτάσσουμε μία ιστορία από αυτόνομη σκοπιά. Κοιτάμε στο παρελθόν, εμβαθύνουμε την επεξεργασία των βιωμάτων του παρελθόντος και κατανοούμε την δική μας ιστορική τοποθέτηση, βλέποντας προς τα κινήματα και τους ανθρώπους που αναγνωρίζουμε ως κοινωνικούς-πολιτικούς μας προγόνους. Έτσι, αναζητούμε, εμπνεόμαστε και προσανατολιζόμαστε σε μια ιστορία της ετερότητας.

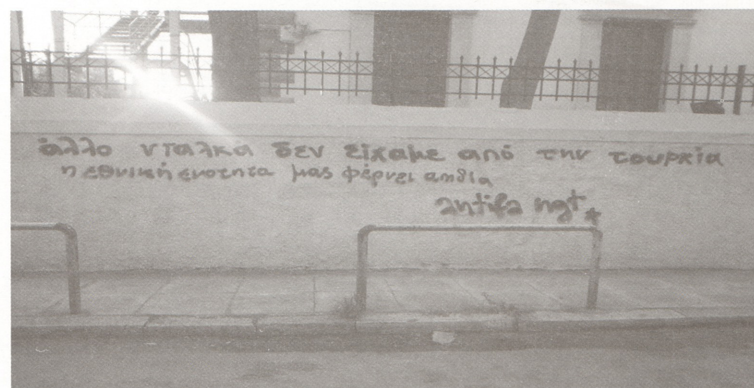

Πρόβλημα με τη μαντήλα; Ρατσιστική Ξεφτίλα!
Παρέμβαση του negative στο κέντρο της Αθήνας και την πλατεία Αμερικής.

Πιάνοντας τώρα το νήμα ανάποδα. Διαβάζοντας τι έχουμε γράψει ως τώρα για την ιστορία και τις θέσεις του ελληνικού κράτους απέναντι στους ξένους του, για τις στιγμές κρατικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, κ.ο.κ., το ποια είναι η στάση μας απέναντι στον αντίπαλό μας εύκολα οδηγεί στις βασικές μας θέσεις.

Το σημείο εκκίνησης για μας ώστε να καταφέρουμε να τοποθετήσουμε τους/τις εαυτούς/ές μας στην πραγματικότητα υπήρξε –και συνεχίζει να υπάρχει, να συντηρείται και να μας συντηρεί– ένας συμπαγής αντικοινωνικός, και ακόμα καλύτερα, ανθελληνικός, αντιφασιστικός προσανατολισμός. Ένας αντιφασισμός που βλέπει αυτή την κοινωνία και το κράτος της σαν ένα ρατσιστικό παγόβουνο, με τους ναζί να φιγουράρουν στην κορυφή του. Ο ανθελληνικός αντιφασισμός επιτίθεται στους οργανωμένους φασίστες, αλλά πως θα μπορούσε να ήταν αντιφασισμός αν δεν εναντιωνόταν στο ίδιο το παγόβουνο: την ελληνική κοινωνία και το κράτος της, τις γενεσιουργούς πηγές, δηλαδή, και τις ιστορικές φωλιές από όπου ξεμυτίζουν (και ξεμύτιζαν πάντοτε) οι φασίστες; Δε θα ακούσετε ποτέ από μας έτσι να μιλάμε για παραπλανημένους λαουτζικούς, φασίστες λόγω κρίσης και λοιπές αριστερές κλάψες. Γιατί όταν λέμε ‘ενάντια σε κοινωνία και κράτος’, δεν διαχωρίζουμε τα κόμματα από τους ψηφοφόρους τους, δεν θέλουμε να ακούμε για ‘καλό κράτος’, δεν θέλουμε να έχουμε καμία σχέση μαζί τους, σε οποιαδήποτε μορφή κι αν εμφανίζονται: ΜΚΟ, ‘λαϊκές επιτροπές’, φτηνοί συνδικαλιστικοί μηχανισμοί κτλ.

Για να τηρήσουμε τις παραπάνω θέσεις, δεν πιστεύουμε ότι πρέπει να τις ενσωματώσουμε σε κάποιο γενικότερο απελευθερωτικό όραμα. Γενικά, δεν τρεφόμαστε από ψευδαισθήσεις ουτοπικών οραμάτων, αταξικών κοινωνιών κ.τ.λ. Έχουμε το μυαλό μας στο εδώ και τώρα. Κρίνουμε μια κοινωνία στο σήμερα και με βασικό κριτήριο το πώς φέρεται στους ξένους της. Αυτό στοιχειοθετεί και την ευθύνη της ελληνικής κοινωνίας. Πως δίπλα, μπροστά, πίσω από το κράτος της –δεν έχει σημασία– απολαμβάνει ότι οι μετανάστες σε αυτό τον τόπο βρίσκονται σε έναν διαρκή μαραθώνιο, για την συγκέντρωση των ενσήμων, του ελάχιστου εισοδήματος και την εύρεση εργασίας. Απολαμβάνει και συμμετέχει στην υποτίμηση των μεταναστών, στο ρατσιστικό κυνήγι. Πώς αλλιώς θα συντηρούταν η ανισότητα μισθών, οι σκατά συνθήκες εργασίας και η ίδια η παρανομοποίησή τους; Πώς αλλιώς θα ανοικοδομούταν η μισή ελλάδα στα 90s και στις αρχές των 00s χωρίς να πιούνε το αίμα των αλβανών που δουλεύανε για τρεις και εξήντα; Πως αλλιώς θα κυκλοφορούσε με τα τζιπ της η τιμημένη αγροτιά –που τώρα κατεβαίνει στους δρόμους με πανό «Έξω οι Ρότσιλντ από την ελλάδα»– αν δε πλήρωνε τους πακιστανούς εργάτες γης με φραγκοδίφραγκα και πιστολιές; Και το ζήτημα δεν τελειώνει εδώ, βέβαια. Μιλάμε για την ίδια κοινωνία και τις παραδοσιακές αξίες της, τις πατριαρχικές και ομοφοβικές δομές της, τον πάγιο ρατσισμό ενάντια σε κάθε τι διαφορετικό, τον αντι-τσιγγανισμό, κ.ο.κ. Αντικοινωνικός antifa πυρήνας, ναι, για όσο αυτή η κοινωνία είναι αυτή που είναι. Ενάντια στον θείο που έχει πρόβλημα με τους ‘πούστηδες’ και τη μαμά που έχει πρόβλημα με τις ‘ξένες’, ενάντια στο αφεντικό που ‘χει πρόβλημα να προφέρει

Άλλο νταλκά δεν είχαμε από την Τουρκία, η εθνική ενότητα μας φέρνει αηδία
Παρέμβαση του negative στα Εξάρχεια.

τα αλβανικά ονόματα και ενάντια στο συνάδελφο στη δουλειά που το μυαλό του έχει πήξει από το σκουπιδαριό των αντισημιτικών θεωριών συνωμοσίας που πιστεύει. Ενάντια στους επαναστάτες που ετοιμάζουν εξεγέρσεις με ελληνικές σημαίες και ενάντια σε μπάτσους, δικαστές, παπάδες και το κλασικό φασισταριό που ορκίζεται στο ελληνικό κουρελόπανο. Ενάντια στον όχλο που αυθόρμητα κυνηγάει ξένους με κάθε αφορμή και ενάντια στο κράτος που οργανώνει όχλους.

Μετά από αυτά λοιπόν καταλήξαμε πως δεν είπαμε μεταξύ μας δα τίποτα τόσο περίπλοκο, παρά μόνο τα βασικά: να μη σπάμε το κεφάλι μας για την προετοιμασία κάποιας νεφελώδους επανάστασης. Να οργανωνόμαστε αυτόνομα και μακριά από λέξεις που τελειώνουν σε -ισμός. Για να συνοψίσουμε και για να ξέρουμε και εμείς που βαδίζουμε, είπαμε να φτιάξουμε απλά μια δική μας μονάδα μέτρησης: την εναντίωση σε κάθε τι ελληνικό, όπως το περιγράψαμε. Και φτιάξαμε μια απλή κλίμακα να την υποστηρίζει: από το 0, που είναι οι φασιστές, μέχρι το 100, δηλαδή το να λες τα αντίθετα από τον όχλο και το ντόπιο Υπουργό Εξωτερικών. Είναι απλό!

Είμαστε αισιόδοξοι στη βούληση, απαισιόδοξοι σε σχέση με την πραγματικότητα. Αυτή η διάθεση είναι απόρροια της ενασχόλησής μας με το έγκλημα των εγκλημάτων. Μια παραξενιά του antifa negative; Οπωσδήποτε! Για εμάς η εναντίωση στον αντισημιτισμό πρέπει να αποτελεί το αφετηριακό στοιχείο κάθε μεταπολεμικού αντιφασισμού. Η σημασία της σύλληψης και της εκτέλεσης του Ολοκαυτώματος –δηλαδή της εξόντωσης 6 εκατομμυρίων εβραίων επειδή γεννήθηκαν εβραίοι με γερμανική πρωτοβουλία και ευρωπαϊκή συνέργεια– δεν περιορίζεται ούτε στην κορύφωση της μοντέρνας εποχής ούτε στη διακοπή του πολιτισμού, ούτε στη γερμανική völkisch ιδεολογία και τον φυλετικό αντισημιτισμό· για να προχωρήσουμε σε μια βαθύτερη κατανοησή του οφείλουμε να κοιτάξουμε τη συνεισφορά του δυτικού πολιτισμού σε αυτό και να αποσαφηνίσουμε με ποιους τρόπους η παρακαταθήκη του τροφοδοτεί τον τωρινό κόσμο στη βάση του. Το γεγονός ότι συνέβη το Ολοκαύτωμα μας θέτει ένα μεγάλο ζήτημα. Να αντιπαρατεθούμε με την κληρονομιά του. Έτσι, για αρχή, κάθε θεωρητική ή κριτική κατασκευή που δεν το απέτρεψε, που δεν το πρόβλεψε, που δεν εξασφαλίζει μονομερώς πως δεν θα ξαναγίνει, είναι μια ελλειμματική κατασκευή και πετιέται στον κάλαθο των αχρήστων. Δε μας κίνησαν ποτέ το ενδιαφέρον όλα αυτά τα ερμηνευτικά κλειστά διαλεκτικά σχήματα, που απαντούν σε κάθε ερώτηση που μπορεί να υπάρξει, πολλές φορές πριν καν αυτή διατυπωθεί, και που (ιστορικά) φάνηκε πόσο απέτυχαν. Το Ολοκαύτωμα, θέτοντας το ζήτημα της ιδιαιτερότητας της αντισημιτικής ιδεολογίας, κατέληξε να ξεπερνά κάθε γεγονός και κάθε αναλυτικό σχήμα που μας προτάθηκε: Ποιο από όλα αυτά τα δαιδαλώδη σχήματα μας εξήγησε τη διαχρονικότητα και διαταξικότητα του μίσους αυτού, ποιο εξηγεί την ύπαρξη του σε κάθε πολιτικό χώρο και γεωγραφικό μήκος και πλάτος; Ποιο από όλα αυτά στο κάτω-κάτω απάντησε επαρκώς στην ερώτηση "γιατί οι εβραίοι;" και μίλησε για την μοναδικότητα αυτού του μίσους; Ο αντισημιτισμός, εξάλλου, πλην της διαχρονικής του επιμονής και επιτυχίας και της κατάληξής του στα κρεματόρια, κατά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, έχει ένα ακόμα στοιχείο, την εξεγερσιακότητα του, με την οποία αυτό-συστήνεται και πάει πακέτο. Η εξεγερσιακότητα αυτή έχει να κάνει με κάποιου είδους φαντασιακού της δύναμης, η οποία αποδίδεται στους εβραίους, που θεωρούνται πως συγκροτούν μια υπερβολικά ισχυρή, αφηρημένη, άυλη παγκόσμια μορφή εξουσίας, η οποία κυριαρχεί στον κόσμο. Δεν υπάρχει τίποτα το παρόμοιο με αυτή την ιδέα στον πυρήνα άλλων μορφών ρατσισμού: ο ρατσισμός σπανίως συγκροτεί ένα ολόκληρο σύστημα με το οποίο επιδιώκει να εξηγήσει τον κόσμο ενώ ο αντισημιτισμός

η ταύτιση των εβραίων με τις τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο είναι μια αντίληψη που μοιράζεται τόσο ο δεξιός όσο και ο αριστερός αντισημιτισμός. είναι δικό μας στοίχημα να την αντιμετωπίσουμε στα μυαλά αλλά και στο δρόμο. Εδώ, μια μίνι παρέμβαση της συλλογικότητας σε νεοναζί σύνθημα στην οδό Μαυρομιχάλη.

από την άλλη πλασάρεται ως μια κριτική του κόσμου, μια πρωτόγονη και ηλίθια μεν, αλλά κριτική της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Αυτή η ψευδο-χειραφετησιακή διάσταση κάνει την εμφάνιση της συχνά-πυκνά στους κόλπους της αριστεράς και της δεξιάς στην ελλάδα, καθώς και σε όλες τις λαϊκές αυθόρμητες "διαμαρτυρίες".

Η ελληνική κοινωνία και το κράτος της έχουν το δικό τους μερτικό μέσα σε αυτή την ιδεολογία του μίσους και έχουν ξεζουμίσει κάθε όφελος που θα μπορούσαν να έχουν –ιδεολογικό και υλικό. Από την 'επανάσταση' τους, το 1821, που τόσες φορές μας είπαν στα σχολεία και άλλες τόσες μας κρύψανε πόσους αθώους αλλόθρησκους είχε ως θύματα, μέχρι την κατάληψη της θεσσαλονίκης και την αρπαγή των περιουσιών εκείνων που στάλθηκαν στα στρατόπεδα εξόντωσης, ο ελληνικός ιμπεριαλισμός πάτησε πάνω σε σφαγές και διώξεις εβραίων. Και η εθνική συνοχή, ταυτόχρονα με αυτόν, χτίστηκε λιθαράκι-λιθαράκι δίπλα στη χρησιμότητα αυτού του ιδιαίτερου μίσους. Βρίσκουμε, έτσι, αυτονόητη την εναντίωση στον ελληνικό αντισημιτισμό –και τη μοντέρνα, αντισιωνιστική εκδοχή του– ιδιαίτερα για τον καθένα που ισχυρίζεται πως βλέπει τα πράγματα σήμερα από μια αντεθνική σκοπιά. Η συμπαράσταση μας, κατ' επέκταση, στις εβραϊκές κοινότητες της χώρας, δεν θα έπρεπε και ούτε μπορεί να βασίζεται σε κάποια κοινότητα συμφερόντων με τους διωκόμενους αυτού του μίσους. Στην ελληνική προεργασία κάθε πογκρόμ, η τοποθέτησή μας είναι αξιακή, είναι η στάση στο δίλημμα που τίθεται μπροστά στον καθένα και την καθεμιά, το δίλημμα "γουρούνι ή άνθρωπος".

Τα παραπάνω εξηγούν με λίγα λόγια τι σημαίνει antifa negative και πως κατέληξε στις 'παράξενες' θέσεις του. Εξηγούν επίσης τους διάφορους λόγους και τρόπους που αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας τοποθετημένους συλλογικά και αυτόνομα απέναντι στο ελληνικό κράτος και τα εγκλήματά του.

Antifa negative

Πάντειο 2017. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα προδότες.

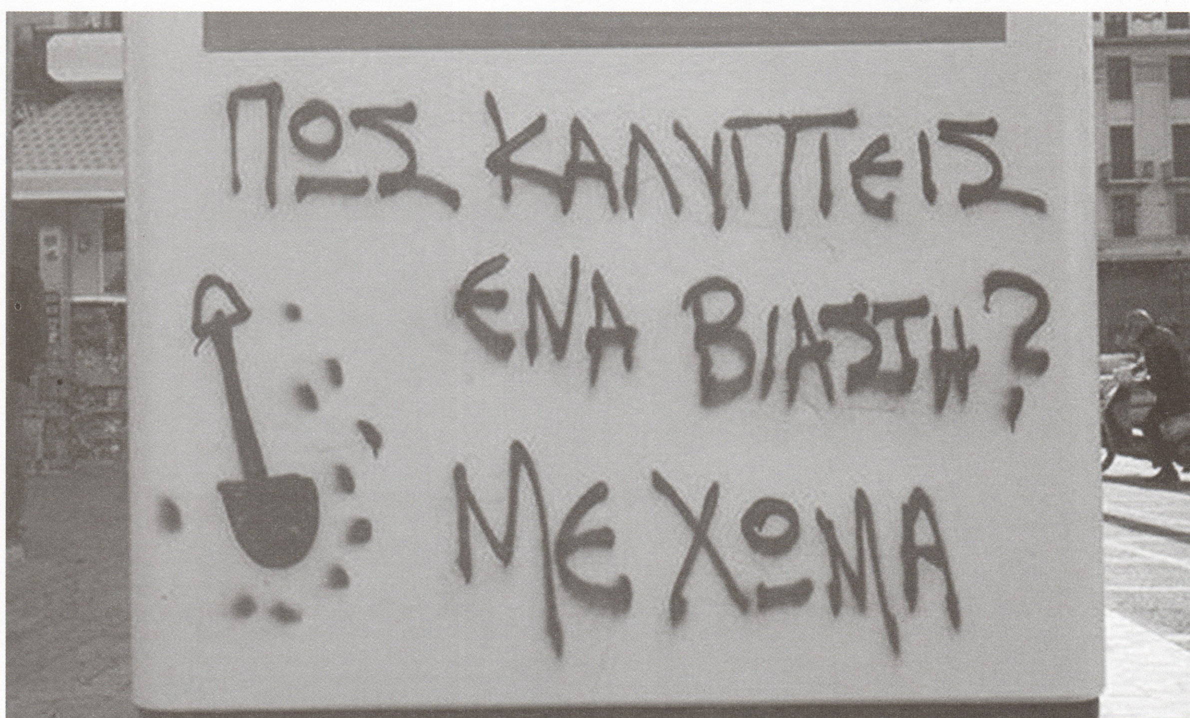
Μπάτσοι, TV, δικαστικοί όλοι μαζί καλύπτουν τον κάθε βιαστή

Η κουλτούρα του βιασμού είναι διάχυτη σε κάθε πτυχή της κοινωνικοποίησής μας στον ελληνικό πατριαρχικό βούρκο: από την οικογένεια, το σχολείο, το πανεπιστήμιο και τη δουλειά μέχρι τους χώρους διασκέδασης, από τη μητρόπολη μέχρι την τελευταία γωνιά της ανδροκρατούμενης ελληνικής επαρχίας.

Είναι πρώτα απ' όλα αυτές οι αναπαραστάσεις που μας βαραίνουν: το πρότυπο του 'σωστού' άντρα που βαράει το χέρι στο τραπέζι, που δεν κλαίει για να μην αμφισβητηθεί η αρρενωπότητά του, που θεωρεί δικαίωμα του να μην αφήσει μια "γυναικούλα" να αρνηθεί να του κάτσει, αλλά να πάρει αυτό που θέλει χωρίς καμία συναίνεση. Και παράλληλα, το πρότυπο της 'καθώς πρέπει' γυναίκας, που είναι γατούλα αλλά όχι και πρόστυχη, σεμνή αλλά όχι και παρθένα και που πάντα πρέπει να γνωρίζει ποια είναι η θέση της. Η σεξουαλικότητά της δεν είναι ποτέ ζήτημα της ίδιας αλλά κόβεται και ράβεται στα μέτρα των αντρικών επιθυμιών, εγκλωβίζοντάς την σε αντικρουόμενα πρότυπα που ποτέ δεν επιτυγχάνονται. Κατ' επέκταση, όσες/οι δεν χωράνε σε αυτήν την ετεροκανονική νόρμα που επιβάλλει το δίπολο της έμφυλης ταυτότητας, οι τσούλες, οι άντρες που δεν είναι τόσο άντρες, οι λεσβίες και οι γκέι, οι μπάι, οι τρανς, δέχονται επιθέσεις άμεσες ή έμμεσες σε όποιο κοινωνικό πλαίσιο κι αν βρίσκονται· για να τις/τους θυμίζουν πάντα τη θέση που τους έχει επιφυλάξει η πατριαρχία στο κοινωνικό σώμα, ως παρείσακτους/ες.

Μέσα σ' όλο αυτό το greek dream ξαφνικά κάτι φαίνεται ότι σπάει. Η ελληνική οικογένεια που κατά τ' άλλα γνωρίζει πως να μαθαίνει στους γιους της τι πάει να πει "συμπεριφέρομαι σαν άντρας", ο τύπος που σου έπιασε χθες τον κώλο στο λεωφορείο, η καθηγήτρια που επιπλήττει τις μαθήτριές της γιατί φορούσαν κοντό σορτσάκι («γιατί και οι συμμαθητές τους αγοράκια είναι, αν κάνουν κάτι δεν θα φταίνε»), όλοι μα όλοι, ξαφνικά φαίνονται σαστισμένοι μπροστά στην είδηση ενός βιασμού. Μάλλον όχι και τόσο ξαφνικά. Η ελληνική κοινωνία ξέρει στην πραγματικότητα να αντιδρά στην είδηση ενός βιασμού, αρκεί ο θύτης να είναι μετανάστης, φυλετικά ή θρησκευτικά "άλλος". Εκεί επιστρατεύεται κάθε ρατσιστικός λόγος για να περιφρουρηθεί το εθνικό κοινωνικό σώμα και να ποινικοποιηθεί για άλλη μια φορά, όχι η πράξη καθαυτή, αλλά ο εθνοτικά/ θρησκευτικά "άλλος" και να υποτιμηθεί, στο σύνολό της, η κοινωνική ομάδα της οποίας είναι μέλος. Ο βιασμός σε αυτή την περίπτωση θα θεωρηθεί «μόλυνση» που πέτυχε ένας ξένος σε ένα θηλυκό ελληνικό σώμα· μια προσβολή της ελληνικότητας στην ουσία. Μάλιστα, τέτοιου τύπου περιπτώσεις ουκ ολίγες φορές έχουν νομιμοποιήσει πογκρόμ ενάντια σε διάφορες κοινωνικές ομάδες, όπως π.χ. τον Αύγουστο του 2012 με τις πανελλαδικές επιθέσεις σε τζαμιά μουσουλμάνων μετά τον βιασμό μιας ανήλικης ελληνίδας από έναν πακιστανό μετανάστη στην Πάρο.

Από την άλλη, και για τη γυναίκα που δέχεται τον βιασμό, πρέπει να πληρούνται κάποιες προϋποθέσεις: οφείλει να είναι «σοβαρή κοπέλα», να τα πηγαίνει καλά με τους δικούς της και «να μην προκαλεί» με την εμφάνιση και τη συμπεριφορά της. Να μην πίνει (αλκοόλ ή ναρκωτικά) και σε καμία, μα καμία, περίπτωση να μην εξωτερικεύει, όπως εκείνη γουστάρει, την σεξουαλικότητά της. Στην δε απειλή ενός βιασμού, είναι υποχρεωμένη να αντισταθεί με όλη της την δύναμη ενώ φυσικά ακόμη και το παραμικρό φλερτ νωρίτερα με τον θύτη, τον απενοχοποιεί αιώνια. Η ίδια απενοχοποίηση θα προσφερθεί στον θύτη ακόμα περισσότερο, βέβαια, αν η γυναίκα είναι μετανάστρια, τοξικοεξαρτημένη, ή ακόμα και παντρεμένη μαζί του –ή αν, τέλος πάντων, φέρει οποιαδήποτε ταυτότητα που χαλάει το ελληνικό όνειρο. Τότε τα πράγματα είναι αρκετά σκούρα για αυτήν, καθώς δεν θα νοιαστεί κανείς για το τι της έχει συμβεί ή, αν νοιαστεί, θα αποδώσει σε εκείνη την ευθύνη για αυτό που της συνέβη.

Ποιός είπε ότι ο γυναικείος χώρος δεν σκέφτεται δημιουργικά;

Αν "κατά τύχη" ο θύτης είναι έλληνας και ο βιασμός έχει απέναντί του ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας, τότε πιθανότερο είναι να ενταχθεί στην γκάμα μεταξύ «ψυχικά διαταραγμένου», «ανώμαλου», «τέρατος» κ.τ.λ. Όπως και νά 'χει, δηλαδή, δεν θα πρέπει να φανεί ότι ο θύτης σε μια τέτοια περίπτωση είναι ένας 'φυσιολογικός', καθημερινός άντρας που θα μπορούσε να είναι πατέρας, αδερφός, γιος, αφεντικό, ένας ευυπόληπτος πολίτης που πληρώνει τους φόρους του και δεν δημιουργεί προβλήματα. Πρέπει να κατασκευαστεί μια άλλη ταυτότητα για να τον χωράει, μια ταυτότητα που δεν αποδυναμώνει τον κοινωνικό ιστό, και δεν βάζει στο εδώλιο όλα όσα τον έχουν γαλουχήσει ως βιαστή.

Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα και πρόσφατα στην περίπτωση μιας δίκης βιασμού μίας φοιτήτριας στην Ξάνθη, που κατήγγειλε πριν 2 χρόνια τον βιασμό της από δύο ξανθιώτες και των οποίων το δικαστήριο έγινε πριν λίγους μήνες. Ένα δικαστήριο στο οποίο αθωώθηκαν πανηγυρικά τόσο από το προεδρείο όσο κι από την συντριπτική πλειοψηφία των ενόρκων. Εκεί, η τοπική κοινωνία έτρεξε να προστατεύσει τα παιδιά της από το παράσιτο που ήρθε από κάπου αλλού και τόλμησε να βάλει στο στόμα της κάποιους απ' αυτούς τους ευυπόληπτους ξανθιώτες. Φάνηκε, δηλαδή, η αλληλεγγύη στους κόλπους της ελληνικής επαρχίας τόσο μέσα, όσο και έξω από το δικαστήριο. Έξω από αυτό, εφόσον η γυναίκα είχε ήδη στιγματιστεί τόσο ώστε να αναγκαστεί να φύγει από την πόλη. Μέσα σε αυτό, όταν η πρόεδρος και οι συνήγοροι –όλοι πολίτες Ξάνθης– έστησαν ουσιαστικά ένα δικαστήριο εναντίον της, ψυχολογιοποιώντας την, κυρίως με το να της προσάπτουν ότι είναι μια τρελή με εκδικητικές τάσεις.

Συγκεκριμένα στο δικαστήριο ακούσαμε την επιχειρηματολογία των συνηγόρων των βιαστών, η οποία ούτε περίεργη ούτε πρωτάκουστη μας φάνηκε: ότι η γυναίκα αυτή ήταν μια «κοπέλα ελευθέρων ηθών». Από θύμα μετατράπηκε σε θύτη, επειδή, σύμφωνα με τους δικηγόρους, ήταν προκλητικά ντυμένη, είχε βγει έξω βράδυ ενώ θα έπρεπε να είναι σπίτι της και να διαβάζει, επειδή ποτέ δεν δήλωσε ότι δεν θέλει να γίνει η πράξη και ούτε προσπάθησε να αντισταθεί σε αυτήν, ειδικά εφόσον είχε την σωματική ικανότητα από την στιγμή που είναι αθλήτρια –ακόμη και, ανοίγοντας την πόρτα, και να πεταχτεί έξω από το αμάξι εν κινήσει... Εξίσου αηδιαστική συνέχισε αυτή η υποτιθέμενα στιβαρή επιχειρηματολογία καθώς ειπώθηκε ότι ο ομαδικός βιασμός είναι μια πράξη που γίνεται και από τους δύο δράστες ταυτόχρονα και όχι εναλλάξ. Τέλος, φτάνοντας σε μια κορύφωση μισογυνισμού, της επέρριψαν ευθύνες για το γεγονός ότι δεν είχε πάνω της μώλωπες ή σημάδια του βιασμού, ενδεικτικό, όπως έκριναν ένορκοι και δικαστήριο, του ότι δεν αντιστάθηκε και ότι ίσως μάλλον το απόλαυσε κιόλας.

Φυσικά, από ένα τέτοιο σεξιστικό παραλήρημα δεν μπορούσε να λείπει και το μοτίβο της γυναίκας που καταγγέλλει έναν βιασμό που δεν έγινε ποτέ, για να ωφεληθεί η ίδια με κάποιο τρόπο. Επέλεξε δηλαδή, μας λένε, να περάσει όλη την επώδυνη διαδικασία της καταγγελίας ενός βιασμού (με την λεπτομερή περιγραφή των όσων συνέβησαν, την αμφισβήτηση, τον στιγματισμό κ.τ.λ.) μόνο και μόνο επειδή έψαχνε μία αφορμή για να φύγει από την πόλη ή «για να δικαιολογηθεί στον γκόμενό της επειδή είχε κλειστό το κινητό εκείνο το βράδυ»... Ακόμα-ακόμα, οι δικηγόροι υποστήριξαν ότι η συγκεκριμένη γυναίκα δεν άντεχε να είναι τόσο άριστη σε όλα κι έκανε την επανάστασή της κάνοντας "παρτούζα" με τους δύο θύτες και αφήνοντάς τους να την βιντεοσκοπήσουν. Στη συνέχεια, όμως, το μετάνιωσε κι έτσι αποκάλεσε αυτήν την παρτούζα, βιασμό...

Αξίζει να κρατήσουμε ότι καταλυτικό ρόλο στην απόφαση του δικαστηρίου έπαιξε η γνωμάτευση του ιατροδικαστή, ο οποίος δεν διαπίστωσε ίχνη βιασμού. Εκεί ακριβώς διακρίνουμε άλλη μία σημαντική πτυχή όσον αφορά στην αντιμετώπιση του βιασμού απ' το ελληνικό δικαιϊκό σύστημα: ο βιασμός αντιμετωπίζεται ως μία πράξη πολύ συγκεκριμένη, σαν κάτι το αντικειμενικό που μπορεί να (καθ)οριστεί έπειτα από επιστημονικές γνωματεύσεις· λες και ο επιστημονικός λόγος, ειδικά αυτός που έχει διαμορφωθεί γύρω απ' το θέμα του βιασμού, έχει παραχθεί σε ένα ουδέτερο κοινωνικά πλαίσιο. Έτσι, δίπλα στο βάρος της επιστημονικής αυθεντίας, το βίωμα της ίδιας της γυναίκας και τα χρόνια φεμινιστικών κινημάτων για να ξεφύγει ο ορισμός του βιασμού απ' τα πολύ στενά του όρια, δεν έχουν καμία απολύτως αξία. Αλλά και τα επιστημονικά πορίσματα στην τελική, επιλεκτικά θα χρησιμοποιηθούν. Το δικαστήριο αρνήθηκε, για παράδειγμα, να δεχτεί την κατάθεση του ψυχολόγου περί μετατραυματικού σοκ και την τοξικολογική εξέταση από εξειδικευμένο ινστιτούτο στη Βέρνη, η οποία παρουσίαζε μεγάλη ποσότητα αλκοόλ στον οργανισμό της κοπέλας.

Η αθώωση των δύο βιαστών δεν μας έριξε απ' τα σύννεφα. Δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο από ελληνικό δικαστήριο, που αντιμετωπίζει τον βιασμό σαν ένα ακόμα έγκλημα του ποινικού δικαίου κι όχι σαν ένα ζήτημα πολιτικό, σαν την κορύφωση ενός συνεχούς, που έχει να κάνει με την ευρύτερη κουλτούρα του βιασμού. Ένα συνεχές με το οποίο ερχόμαστε αντιμέτωπες καθημερινά, από τα "πειράγματα" στον δρόμο, τα χουφτώματα στο λεωφορείο, μέχρι τα προσβλητικά σχόλια απ' το αφεντικό μας στη δουλειά. Ένδειξη αυτής της αντιμετώπισης αποτελεί άλλωστε και η έλλειψη πολιτικής αγωγής εκ μέρους φεμινιστικών ομάδων σε τέτοιες δίκες, κάτι το οποίο αποτέλεσε ένα απ' τα βασικά αιτήματα του φεμινιστικού κινήματος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δε, όχι απλά δεν υπήρχε πολιτική υπεράσπιση, αλλά ένας εκ των συνηγόρων των βιαστών αναφέρθηκε στο bullying(!) που έχουν δεχτεί οι πελάτες του από φεμινιστικές ομάδες της πόλης κι ότι μάλιστα σκέφτονταν να προχωρήσουν σε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση!

Κυρίως, όμως, δεν μας έριξε απ' τα σύννεφα η αντιμετώπιση που είχε στην είδηση του βιασμού η τοπική κοινωνία της Ξάνθης –μια αντιμετώπιση αντίστοιχη και με αυτήν της ελληνικής κοινωνίας, εν γένει, απέναντι σε τέτοια ζητήματα. Η συγκεκριμένη κοινωνία, άλλωστε –την οποία έχουμε εδώ και καιρό ξεγραμμένη, μαζί με τους ψευτοθεσμούς δικαιοσύνης της– ζει και αναπνέει καθημερινά μέσα από την κουλτούρα του βιασμού, τα έμφυλα κανονιστικά πρότυπα του επιθετικού, διεκδικητικού άντρα και της τρυφερής, υπάκουης γυναίκας και όλα όσα περιγράψαμε παραπάνω.

Ρόζα- Μαγδαληνή

Η τρόϊκα μόνιμα στην Αθήνα

Ο Κώστας είναι ένας άνθρωπος με ένα κεφάλαιο στην άκρη. Το μαγαζί του, εξάλλου, το 'χει στήσει σε ακριβή περιοχή, στο Κουκάκι. Είναι γυμνασμένος, φρεσκοξυρισμένος, καθαρός και στρέιτ. Στη δουλειά δεν χρειάζεται να σκάει κάθε μέρα γιατί παίρνει τηλέφωνο κάθε πρωί τον Γιάννη που είναι ο πρώτος σε παλαιότητα εργαζόμενος, οπότε ο Κώστας ενημερώνεται από πρώτο χέρι. Όταν έρχεται ο Κώστας στη δουλειά, θα κάνει εμφανή την παρουσία του. Θα πει «πάμε, πάμε λίγο». Θα πει «πάμε με πιο γρήγορους ρυθμούς». Είναι σίγουρα ένας άνθρωπος που ξέρει τι θέλει και είναι καλός στο να οργανώνει τους άλλους. Ο Κώστας έχει τις ιδιοτροπίες του αλλά άμα τον βλέπεις κάθε μέρα, τον συνηθίζεις, καλό παιδί είναι στην τελική, υπάρχουν και χειρότεροι. Στην τελική τον λένε και Κώστα, και όχι Σόϊμπλε, ούτε Ντάϊσενμπλουμ. Ιδιοτροπίες... Μεταφέρουμε καφέδες σε πλαστικά. Τα πλαστικά έχουν τρύπες από πάνω. Μια λακούβα, ένα σαμαράκι στην οδο Δράκου –έχει μπόλικα– αρκούν για τις σχετικές αναταράξεις. Ο καφές πόσο να αντέξει; Ανοίγεις το κουτί όταν φτάνεις κι έχουν γίνει όλα χάλια. Ο Κώστας δεν θέλει να βάζουμε τα μεγάλα αυτοκόλλητα που υπάρχουν στη δουλειά και κλείνουν την τρύπα. Δεν τα θέλει γιατί είναι παλιά. Προτιμάει να βάζουμε κάτι πλαστικές τάπες, που είναι πιο σικ και καινούργιες. Αυτές όμως δεν κλείνουν τις τρύπες από τα πλαστικά – ο καφές πάλι χύνεται. Όταν βάζεις τα αυτοκόλλητα για να μη γίνεται ο καφές, ο Κώστα θυμώνει. Και πάει και τα κρύβει σε ένα ντουλάπι να μην τα βλέπουμε. Και λέει «πάμε πιο γρήγορα». Αλλά όταν πας πιο γρήγορα, π.χ. αν έχεις πετύχει ευνοϊκά φανάρια που λέμε, έχεις και πιο πολλές αναταράξεις στο παπί, οπότε πάλι χύνεται ο καφές. Anyway... Έχει κι αυτός τα άγχη του.

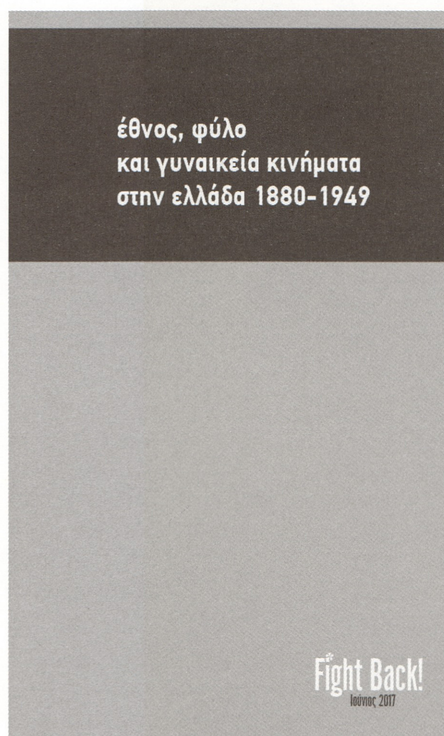
Ο Γιάννης που είναι ο πιο παλιός στη δουλειά, μένει Μετς και μιλάνε με τον Κώστα σαν φίλοι. Για κάτι σοβαρό, θα αποσυρθούνε στο πίσω δωματιάκι της κουζίνας. Ο Γιάννης είναι λίγο χίπης αλλά καλό άτομο. Έρχεται με μετρό στη δουλειά, δεν έχει σπουδάσει, είναι η μόνιμή του δουλειά. Ο Γιάννης είναι αυτός που μας πληρώνει στο τέλος της ημέρας. Ο Γιάννης είναι που μεταφέρει παρατηρήσεις του Κώστα για το πώς πρέπει να γίνει η δουλειά αλλά επίσης ο Γιάννης, εφευρίσκει και δικούς του κανόνες – όχι πάντα πετυχημένους είναι η αλήθεια. Έχει πλάκα ο Γιάννης όταν μιλάει με τον Κώστα για εμένα ή κάποιον άλλον ντελιβερά στο τηλέφωνο. Μιλάει χαμηλόφωνα και κοιτάει τριγύρω διερευνητικά. Θα μπορούσε άνετα να είναι ηθοποιός. Υιοθετεί κάτι τέτοιες στιγμές ένα πολύ πετυχημένο στυλ. Όπως, π.χ., όταν μιλάει για το μαγαζί και χρησιμοποιεί το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο, «τώρα πάμε καλά», «τώρα θα πρέπει να κάνουμε πιο πολλά». Φαίνεται να είναι άνθρωπος που χρειάζεται να στηρίζει και να στηρίζεται από μια οικογένεια, έστω και αν αυτή έχει τη μορφή ενός μαγαζιού. Και για αυτό είναι δοτικός, πράγμα που φαίνεται εξάλλου και από το ότι σκοτώνεται να σερβίρει τουρίστριες πελάτισσες, από τη Βόρεια Ευρώπη, όταν μπαίνουν στο μαγαζί. Βέβαια, παίρνει και κάτι παραπάνω από τους ντελιβεράδες... Αλλά το αξίζει μάλλον. Πάνω του όλο το μαγαζί! Και φυσικά δεν είναι μόνο δουλειά όλη η φάση του. Όλο και κάποιο αστείο θα πετάξει ενώ δουλεύουμε, π.χ. για τον άλλο ντελιβερά, τον Τάσο, που μιλάει σπαστά, γιατί είναι από την Αλβανία, τη Ρουμανία... δεν θυμάται ο Γιάννης. Τέτοιος άνθρωπος είναι ο Γιάννης.

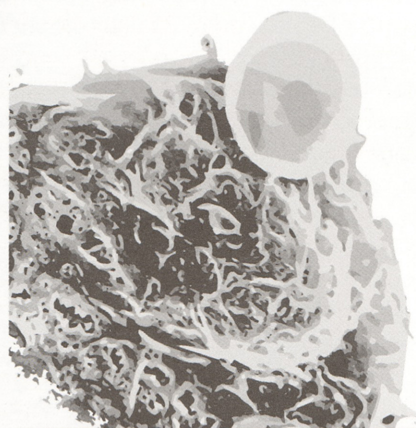
Ο Στέλιος και η Χριστίνα είναι οι κλασικοί πελάτες. Παίρνουν στάνταρ ώρες, γύρω στις 12, καφέ στο σπίτι. Ο Στέλιος μένει Άνω Πετράλωνα, στον τρίτο όροφο και η πολυκατοικία δεν έχει ασανσέρ, είναι από αυτές τις παλιές. Όταν ανοίγει δε την πόρτα, μια ευωδιά μπάφου ξεμυτίζει από το σπίτι ίσαμε τον πρώτο όροφο. Η Χριστίνα μένει Κουκάκι, απέναντι από το Α.Τ., στον 6ο, αλλά είναι πιο κυριλέ. Και οι δυο τους είναι πολύ καλοί. Η δεύτερη, τελευταία φορά που έβρεχε, με είδε μούσκεμα και χαμογέλασε στωικά, «ωχ μωρέ, δεν έπρεπε να σε φέρω ως εδώ», είπε. Και εκείνη πάντως, όπως και ο Στέλιος, ψάχνουν με αγωνία συνήθως κάποιο δεκάλεπτο ή εικοσάλεπτο πάνω τους για να δώσουν κάποιο τιπ, έστω κι αν δεν βρίσκουν πάντα. Και αυτό δείχνει τη μεγαλοψυχία τους. Είναι και η κρίση βέβαια... Η Χριστίνα έχει και ένα άλλο καλό, μπορεί να σε διορθώσει αν κάνεις κάποια μαλακία, έτσι ώστε να γίνεις καλύτερος στη δουλειά σου. Έτσι είχε γίνει μια φορά που της είχα δώσει πίσω δέκα λεπτά αντί για σαράντα που έπρεπε. Μια αλλόκοτη οικειότητα αναπτύσσεται με αυτά τα άτομα, μολονότι στον Στέλιο ειδικά δεν είναι ευδιάκριτα τα συναισθήματα, μιας και σου δίνει ορισμένες φορές την εντύπωση, μέσα από ξυνισμένη έκφραση που παίρνει, πως θα προτιμούσε ένα ρομπότ να του φέρνει τον καφέ του.

Επειδή όλοι αυτοί οι άνθρωποι – αφεντικό, συνάδελφος-προϊστάμενος και πελάτες– έχουν όσο και να πεις κάποιο κύρος, μ' αρέσει να τους αποδίδω το κύρος που ας πούμε έχει η τρόικα στην ελληνική τηλεόραση. Τη δική μου τρόικα, βέβαια, δεν είναι και πολύ δύσκολο να την προσεγγίσεις· για την ακρίβεια, είναι κάθε μέρα εκεί. Δεν είναι καινούργια συνθήκη, της κρίσης που λέμε. Είναι τόσο παλιά όσο είναι και η δουλειά η ίδια. Η δική μου τρόικα δεν έχει σωφέρ, ούτε μεταφέρεται με θωρακισμένες μερσεντές. Έχει σμαρτ και κινείται και με τα πόδια. Δεν χρειάζεται να τη βρεις σε ξενοδοχεία να αποφασίζει με την ηγεσία του υπουργείου οικονομικών. Τις αποφάσεις της, τις έχει πάρει εδώ και καιρό. Τα σχέδιά της είναι απλά και τις συμπεριφορές της, τις έχει αναπτύξει με τον καιρό, μαθαίνοντας. Επειδή όλα τα παραπάνω είναι ταπεινά και πολλές φορές φαίνονται ασήμαντα, τα ελληνικά ΜΜΕ δεν της αφιερώνουν δελτία ειδήσεων. Οπότε, λέω, δεν θα έπρεπε να την ξεχνάμε

α.

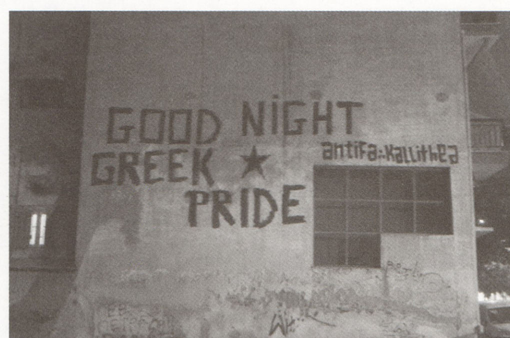

Κυκλοφορούν από τον Ιούνιο του 2017! Το fight back!, η ομάδα εργασίας του antifa negative, μετά από 3 χρόνια δουλειάς βγάζει την μπροσούρα του με τίτλο 'Έθνος, Φύλο και Γυναικεία Κινήματα στην ελλάδα (1880-1949)', μια ιστορική προσέγγιση για τις συναρθρώσεις ελληνικού εθνικισμού και πατριαρχίας στο πλαίσιο ανάπτυξης του λόγου των γυναικείων κινήσεων μέσα 70 χρόνια. Σε επόμενο τεύχος θα ακολουθήσει αναλυτικότερη περιγραφή αλλά προς το παρόν μπορούμε να το διαβάσουμε! Δεύτερο, η μετάφραση του 'Προς μια Ανθρωπολογία της Ανοσολογίας. Το Σώμα ως Έθνος-Κράτος' της Emily Martin, μια έκδοση της δραστήριας ομάδας βιβλιοθήκης της Κατάληψης Πραποπούλου στο Χαλάνδρι. Τέλος, μια μπροσούρα μεταφράσεων κειμένων των φεμινιστικών antifa ομάδων της γερμανίας (f)antifa, με τίτλο 'Στιγμές Ριζοσπαστικού Φεμινιστικού Αντιφασισμού από τη γερμανία των 80s και των 90s', με την υπογραφή της Άρσης Προνομίων. Και τα τρία έντυπα εστιάζουν σε διαφορετικές πτυχές της περιβόητης συνάντησης των εθνικών και των έμφυλων εξουσιών, μια συζήτηση που έλλειπε από το εδώ περιβάλλον εδώ και χρόνια και κάτι μας λέει ότι θα γίνεται όλο και πιο χρήσιμη, όλο και πιο επίκαιρη. Η Άρση Προνομίων έχει επίσης βαλθεί να γεμίσει τους τοίχους της Αθήνας με αυτοκόλλητα. Παρακάτω, δείγματα από τη νέα φουρνιά αυτοκόλλητων!

Πάνω, μια όμορφη στιγμή, το καληνύχτισμα της ελληνικής περηφάνιας από το antifa Kallithea. Αριστερά, η αφίσα του hip hop live από την Autonome Antifa στα Κάτω Πατήσια τον Μάιο, μια συναυλία που τίμησε ο ετερόκλητος μεταναστευτικός κόσμος της γειτονιάς της Φυτευτής και την έκανε αξέχαστη.

Περί μνήμης
(ή αλλιώς, σχόλια για τον αντισημιτισμό με αφορμή ένα ταξίδι στην Πολωνία)

Καρέ #1: Αεροδρόμιο Μόντλιν, Βαρσοβία. Φτάσαμε. Ανοίγουν οι πύλες για να μπούμε στο χώρο του αεροδρομίου. Στρατιώτες περιμένουν ακριβώς εκεί. Κάνουν έλεγχο και ζητάνε χαρτιά από 'σκουρόχρωμους'.

Καρέ #2: Κατευθείαν τρένο για Κρακοβία. Λίγο πριν μπούμε στην πόλη, ένα φανταχτερό γκραφίτι κάνει την εμφάνισή του. Πολύχρωμο και μεγάλο, μπορούν να το διακρίνουν οι επιβάτες. Το γκραφίτι δείχνει τι απαγορεύουν οι οπαδοί της Βίσλα Κρακοβίας: το πρόσωπο του τσε γκεβάρα, το σφυροδρέπανο και το αστέρι του Δαυίδ. Witamy w Krakowie!

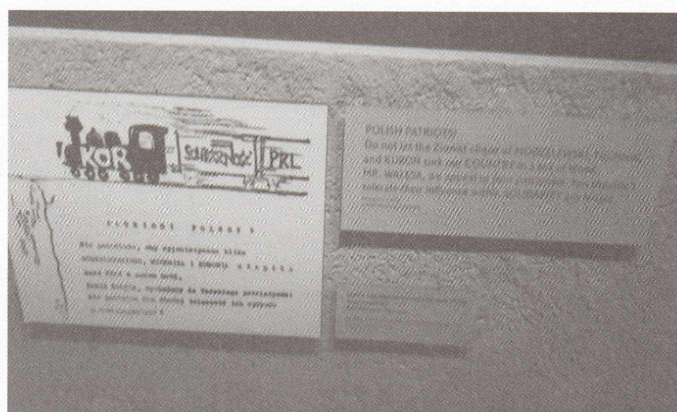
Καρέ #3: Στρατόπεδο συγκέντρωσης Άουσβιτς-Ι. Δύο ελληνίδες τουρίστριες συζητάνε μπροστά στο μνημείο που έφτιαξαν τα διάφορα κράτη στο Άουσβιτς: «*Για ποιο λόγο δεν γράφει την ελλάδα;*» ρωτάει η μία. «*Μάλλον επειδή δεν θα πέθαναν έλληνες εδώ*», απαντάει η άλλη. Αποστομωτική απάντηση. Γυρνάμε, κοιτιόμαστε μεταξύ μας. Χαμογελάμε. Ποιο Ολοκαύτωμα, ποιοι Εβραίοι, ποια ιστορία.

Άραγε θα είχανε χώρο αντίστοιχες απορίες μέσα στο πλαίσιο του πολωνικού έθνους-κράτους, καθώς είναι βέβαιο ότι εκεί, αναμφισβήτητα, 'πέθαναν πολωνοί'; Όμως, και η συγκρότηση της πολωνικότητας απαιτεί μια εθνική αφήγηση και για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και για τους Εβραίους· οι Πολωνοί χτίζουν την ιστορία τους μέσα από την απο-εβραιοποίηση του Ολοκαυτώματος. (1) Αυτή η αίσθηση χτιζόταν σιγά σιγά καθώς προχωρούσαμε μέσα στο 'μουσείο' του Άουσβιτς-Ι, για να ολοκληρωθεί στο κτίριο που εκτιθόταν η εξόντωση των πολωνών Εβραίων. Εκεί η εβραϊκότητα των θυμάτων του Ολοκαυτώματος υπονομευόταν από την επιδίωξη οικοδόμησης της πολωνικής εθνικής συνείδησης. Έτσι, το Άουσβιτς από σύμβολο του Ολοκαυτώματος και της εξόντωσης των Εβραίων της Ευρώπης παρουσιάζεται πρωτίστως ως ένα σύμβολο των μαρτυρίων που υπέστη ο πολωνικός λαός κατά της διάρκεια της ναζιστικής κατοχής. Όλο το βάρος πέφτει στην ενοχή των γερμανών, στα δεινά των πολωνών (ως *πολωνών*), ενώ οι πολωνοί Εβραίοι δεν υπάρχουν ως θύματα με την 'ξεχωριστή' ιδιότητα της εβραϊκότητας –η οποία τους αποδόθηκε από τους ναζί.

Οι πολιτικές της μνήμης (ακριβέστερα, της λήθης ή/και της επιλεκτικής μνήμης) του πολωνικού έθνους-κράτους έχουν πολλά πρόσωπα και προσπαθούν να διαχειριστούν την ιστορικά αναμφισβήτητη χιλιετή ύπαρξη εβραϊκών κοινοτήτων εντός της πολωνικής επικράτειας. Όπως το αντιληφθήκαμε εμείς, οι πολιτικές γύρω από τη μνήμη του Ολοκαυτώματος αναζωπυρώνουν μια προϋπάρχουσα ένταση. Η ένταση αυτή προκύπτει κυρίως μέσω της εξίσωσης των θυμάτων που ήταν πολωνοί/πολωνίδες με την εξοντωτική σφαγή των Εβραίων (πολωνών και μη). Αυτή η απόπειρα εξίσωσης ενισχύει τον αντισημιτισμό σε κοινωνικό επίπεδο, καθώς αντανακλά την πάγια επιδίωξη του πολωνικού κράτους τόσο να 'απαλύνει' την ευθύνη των πολωνών για τη Shoah όσο και να διασκεδάσει τις εντυπώσεις αναφορικά με την ιδιαιτερότητα του αντισημιτικού μίσους. Την ίδια στιγμή, το αντισημιτικό μένος συνεχίστηκε και μετά την ήττα των ναζί. Οι επιζώντες πολωνοί-Εβραίοι επιστρέφοντας στα σπίτια τους μετά τον πόλεμο ήρθαν αντιμέτωποι με γενικευμένη εχθρότητα από τους πολωνούς γείτονές τους. (2)

Από εκεί και πέρα, η εθνικοποίηση της ιστορίας συνεχίζεται με την εξίσωση των γερμανών ναζί με τους ρώσους σοβιετικούς· αφού και οι δύο αναπαριστώνται ως στρατοί κατοχής της πολωνίας, που ο ένας αντικατέστησε τον άλλο χρονικά. (3) Απέναντι σε αυτή τη συνέχεια εθνικής αυτο-θυματοποίησης, μπορεί κανείς βέβαια να παρατηρήσει την εθνική συνέχεια του αντισημιτισμού. Επιπλέον, κατά τη διάρκεια του κομμουνιστικού καθεστώτος η ταύτιση των Εβραίων αρχικά με τους κομμουνιστές και, στη συνέχεια, με τους σοβιετικούς αναδιοργάνωσε τον πολωνικό εθνικισμό μέσα από τη δημιουργία της φιγούρας του «εβραιομπολσεβίκου». Κατέστησε, με τον τρόπο αυτό, τους Εβραίους ως υπεύθυνους για την κατοχή της πολωνίας από τους ρώσους.

Είναι αυτή η συνέχεια που καθιστά τον αντισημιτισμό επικίνδυνο. Είναι αυτή η συνέχεια που επικυρώνει την αναγκαιότητα για αντιφασιστική συνείδηση και δράση· τόσο ενάντια στις πολιτικές λήθης όσο και ενάντια στην κυρίαρχη αφήγηση για τον αντισημιτισμό.

Η παραπάνω φωτογραφία τραβήχτηκε στο Μουσείο Ιστορίας των Εβραίων της Πολωνίας στη Βαρσοβία. Αν και δεν φαίνεται πολύ καλά, στη φωτογραφία αυτή –η οποία αναφέρεται στην περίοδο που το πολωνικό κράτος ανήκε στο ανατολικό μπλοκ– υπάρχει η 'προσταγή' προς το συνδικάτο Αλληλεγγύη: «*ΠΟΛΩΝΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ! Μην αφήσετε τη σιωνιστική κλίκα των ΜΟΝΤΖΕΛΕΦΣΚΙ, ΜΙΧΝΙΚ και ΚΟΥΡΟΝ να βυθίσουν την ΠΑΤΡΙΔΑ μας σε μια θάλασσα αίματος. ΚΥΡΙΕ ΒΑΛΕΣΑ, κάνουμε έκκληση στον πατριωτισμό σας. Δεν πρέπει να ανεχτείτε άλλο την επιρροή τους μέσα στην ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.*»

μιλώ για το κίτρινο άστρο/
που πάνω του πεθαίναμε κάθε στιγμή/
την εποχή της αγχόνης/
δεν μιλώ για ρόδα.

Rose Ausländer

Από την άλλη πλευρά, οι πολιτικές της λήθης είναι πολυδιάστατο πράγμα. Συνίστανται σε πρακτικές γραψίματος, σβησίματος, διόρθωσης, επαναδιατύπωσης, σιωπής και λόγου. Είναι οργανωμένες και διάχυτες, με διαχρονικά χαρακτηριστικά αλλά και εντοπισμένες διαφοροποιήσεις σε συγκεκριμένα πλαίσια όπου δρουν οι εκάστοτε ενδιαφερόμενοι. Κομβικής σημασίας για την επιτυχία αυτών των πολιτικών σε σχέση με τον αντισημιτισμό είναι η κατασκευή ενός βολικού αφηγήματος για το τι εστι αντισημιτισμός, ενός αφηγήματος γύρω από το «τις πταίει». Το τελευταίο αφορά το συμβολικό εντοπισμό της κυριαρχίας. Ο στόχος της πολιτικής της λήθης μπορεί να ποικίλλει ανά περίπτωση, ωστόσο

φαίνεται πως πάντοτε ευρύτερος στόχος της είναι η εξιδανίκευση του κυρίαρχου, η αναπαράσταση του ως μη-κυρίαρχου. Ενίοτε είναι και η τοποθέτηση του κυρίαρχου στην ίδια μοίρα με το θύμα. Αν γίνεται, δε, το θύμα να εξαφανιστεί τελείως από το προσκήνιο και να πάρει τη θέση του ένα άλλο υποκείμενο του οποίου η σχέση με την κυριαρχία είναι οπωσδήποτε τουλάχιστον θολή, τότε ακόμα καλύτερα.

Αυτό, εξάλλου, δεν συμβαίνει γενικότερα με την απο-εβραιοποίηση του Άουσβιτς, όχι τόσο από αυτούς που τονίζουν πως υπήρχαν και άλλα θύματα από μειονότητες, αλλά κυρίως από αυτούς που θέλουν να επανεγγράφει το Άουσβιτς στη συλλογική ευρωπαική μνήμη, ως βωμός στον οποίο θυσιάστηκαν έτσι γενικά και αόριστα τα θύματα της ναζιστικής «τρέλας», «οι λαοί της ευρώπης» δηλαδή; Εδώ η αποεβραιοποίηση έχει ξεκάθαρο στόχο την αναγωγή της δολοφονικής ικανότητας και ιστορικότητας σε ίδιον όχι των (κυρίαρχων) κομματιών των ευρωπαικών κοινωνιών, αλλά του πολύ ειδικού και ιδιόμορφου και συγκεκριμένου παρελθόντος 'φαινομένου' που λέγεται «ναζισμός». Έχει στόχο επίσης να μας παρουσιάσει αυτούς τους «λαούς» ως ομοιογενείς οντότητες, απαλείφοντας έτσι τη διάσταση του εμφύλιου πολέμου με τις κάθε είδους μειονότητες, που «απειλούν» τη συνοχή και την αναπαραγωγή της ιδανικής εικόνας του εθνικού σώματος. Απαλείφεται, δηλαδή, η πιο ευρέως διαδεδομένη διάσταση του πολέμου, αυτήν για την οποία δεν μαθαίνουμε από τις ιστορικές αφηγήσεις που μας προσφέρει το κράτος, αλλά από την κοινωνική ιστορία των υποκειμένων που δεν χωράνε και ούτε θέλουν ντε και καλά να χωρέσουν σε οποιαδήποτε κρατική αφήγηση.

Γνωρίζουμε καλά πως υπάρχουν χίλιοι τρόποι να αρνηθείς ένα γεγονός στις πραγματικές του διαστάσεις και ο κόσμος συνήθως δεν είναι άσπρο/μαύρο, με τον διάβολο και τις διαβαθμίσεις να κρύβονται στις λεπτομέρειες. Μπορεί ο Πλεύρης να ισχυρίζεται πως το Άουσβιτς είναι λίγο-πολύ μύθος των Εβραίων, το Κράτος να έχει σαφώς διαφορετική θέση, και στην τελική και οι δυο να λένε ουσιαστικά το ίδιο πράγμα; Γίνεται. Στην επικράτεια που ομιλείται η ελληνική, αυτές οι πολιτικές είναι ιδιαίτερα δουλεμένες, από κάθε άποψη. Έχουν συνοχή και συνέχεια, παρόλο που η ανομοιογένεια, η πρωτοβουλία, η αντίφαση και το τραγελαφικό συνήθως τις χαρακτηρίζουν επίσης.

Μπορεί να μην έχετε ακούσει, γιατί έτσι πάει με τις πολιτικές της λήθης, αλλά εδώ και χρόνια μαίνεται ένας αγώνας για την ερμηνεία του ποιό/ά ήταν το/τα θύμα/τα στο Άουσβιτς. Στα πλαίσια αυτού του αγώνα, τις πλήρεις διαστάσεις του οποίου δε μπορούμε να αναπτύξουμε εδώ, και για να παραμείνουμε στην εγχώρια βιομηχανία αξιοποίησης του Ολοκαυτώματος, εντοπίζουμε ως στιγμή κλειδί την ανάδυση των «Ελλήνων του Άουσβιτς».

Παρέκβαση. Στο βιβλίο της, *Ιστορία των Ελλήνων Εβραίων*, η ιστορικός Katherine Fleming αναφέρει χαρακτηριστικά, επικαλούμενη μαρτυρίες και απομνημονεύματα επιζώντων, πως οι κρατούμενοι στο Άουσβιτς, σε μεγάλο βαθμό Εβραίοι της ανατολικής Ευρώπης, όταν έφτασαν Εβραίοι από την Ελλάδα, δυσκολεύονταν να πιστέψουν πως μπορεί να υπήρχαν τέτοιοι, Εβραίοι στην Ελλάδα. Και έτσι τους έλεγαν Έλληνες. Ήταν παράδοξο, καθώς για τους Εβραίους από την Ελλάδα υπήρχαν σαφείς διαχωριστικές γραμμές από τους «Έλληνες» όσο βρίσκονταν στην Ελλάδα, και στο Άουσβιτς πλέον, κυρίως μεταξύ άλλων Εβραίων, έγιναν τελικά αντιληπτοί, ταυτίστηκαν ως Έλληνες.

---

(1) Στο *Poland and the Jews – Reflections of a Polish Polish Jew* του Stanisław Krajewski (2005, Austeria) βρήκαμε πολλούς παρόμοιους προβληματισμούς με όσους εκφράζονται σε αυτό το κείμενο αναφορικά με το πολωνικό εθνικό πλαίσιο. Οι βασικότεροι από αυτούς υπάρχουν στα κείμενα "Auschwitz as a challenge", "«The Jewish problem» as a Polish problem" και "Poland and the Jews: inescapable issues".

(2) Στις 11 Αυγούστου 1945, ένας όχλος πολωνών (συνεπικουρούμενος από μονάδες της αστυνομίας και στρατιώτες) επιτέθηκε στη συναγωγή της Κρακοβίας, μετά από 'φήμες' πως Εβραίοι σκότωσαν ένα χριστιανόπουλο, για να καταλήξει να κυνηγά εβραίους σε πολλές γειτονιές της πόλης. Το πογκρόμ τελείωσε με απολογισμό πέντε νεκρούς και δεκάδες βαριά τραυματισμένους Εβραίους, ενώ λεηλατήθηκαν η συναγωγή και πολλά εβραϊκά καταστήματα και σπίτια. Αντίστοιχος λίβελος χρησιμοποιήθηκε λιγότερο από ένα χρόνο αργότερα, στις 4 Ιουλίου 1946, όταν –μετά από 'φήμη' πως ένα παιδί είχε απαχθεί από Εβραίους και κατάφερε να τους ξεφύγει– ξέσπασε πογκρόμ στο Κίελτσε (Kielce) που κατέληξε στη δολοφονία 42 Εβραίων και στον τραυματισμό τουλάχιστον άλλων τόσων. Λεπτομερής περιγραφή του πογκρόμ του Κίελτσε, του πρώτου μεταπολεμικού αντιεβραϊκού πογκρόμ, μαζί με μια προσέγγιση που εστιάζει στην ιστορικότητα του αντισημιτισμού στην Πολωνία, μπορεί να βρεθεί στο *Fear: antisemitism in Poland after Auschwitz* του Jan T. Gross (2006, Princeton University Press).

(3) Η εξίσωση των ναζί με τους σοβιετικούς είναι μια γενικότερη ανατολικοευρωπαϊκή τάση. Το φαινόμενο μάλιστα έχει ονομαστεί από πολέμιους αυτής της τάσης ως "holocaust obfuscation" που φυσικά σαν στόχο έχει την ανάπτυξη της εθνικής ιδεολογίας όλων αυτών των κρατών, που βέβαια περνά και μέσα από την αθώωση των δικών τους ναζί. Όσον αφορά τον θεσμικό αντισημιτισμό της Πολωνίας την δεκαετία του '60 είναι αρκετά σημαντικό να εξετάζεται σε σχέση με την γραμμή της ΕΣΣΔ μετά τον πόλεμο των 6 ημερών. Φυσικά και ειδικά στην Πολωνία η αντισιωνιστική εκστρατεία χρησιμοποιήθηκε ως δίοδος για την επαναφορά πιο εθνικιστικών μορφών αντισημιτισμού, αλλά η σχέση με το Ισραήλ δεν πρέπει να μας διαφεύγει. [Ευχαριστούμε τον Μ. για την επισήμανση αυτή.]

Όταν μιλάμε για «Ελληνοποίηση του Αούσβιτς» δεν αναφερόμαστε στο παραπάνω στιγμιότυπο-μαρτύρια των επιζώντων. Αναφερόμαστε περισσότερο σε διακριτικές προσπάθειες –κυρίως μέσω της γλώσσας και των λέξεων– να αναδειχθεί το Άουσβιτς ως τόπος μαρτυρίου όχι των Ελλήνων Εβραίων, αλλά των Έλλήνων γενικά. Παραφράζοντας τον Πλεύρη, θα λέγαμε πως πρόκειται για την ανακατασκευή του Άουσβιτς ως ελληνικό, αυτή τη φορά, μύθευμα. Πείτε μας υπερβολικούς, αλλά δεδομένου ότι τα περισσότερα βιβλία δεν τα αγοράζει ο κόσμος – ειδικά αν πρόκειται για βιβλία με λυπητερό θέμα (του στυλ αυτά που «δεν-μπορεί-να-συμβαίνουν-πλέον»)– ο τίτλος του βιβλίου είναι το μισό περιεχόμενο. Τι άλλο μπορεί να σκεφτεί κανείς, προσπερνώντας τον τίτλο του βιβλίου *Ελληνες στο Άουσβιτς – Μπίρκεναου*, της Φ. Τομαή; Μας έρχεται στο μυαλό η παραπάνω ιστορία της Φλέμινγκ. Μας έρχεται στο μυαλό το πολύ ελληνικό πραγματικά, Μαουτχάουζεν, σε στίχους Καμπανέλλη και μουσική Θεοδωράκη, το Άσμα των Ασμάτων:

«*Κοπέλες του Μαουτχάουζεν, κοπέλες του Μπέλσεν μην είδατε την αγάπη μου;/ Την είδαμε σε παγερή πλατεία μ' ένα αριθμό στο άσπρο της το χέρι με κίτρινο άστρο στην καρδιά.*»

Να σημειωθεί πως ουδέποτε συνδέθηκε στην συλλογική, εθνική συνείδηση ο Θεοδωράκης και τα τραγούδια του με το χαμό των εβραίων της Ελλάδας, αλλά με τα βάσανα και την αγωνιστικότητα της ελληνικότητας. Τι σημασία έχουν οι στίχοι όταν κοινό και καλλιτέχνης μοιράζονται την απόλαυση της ελληνικότητας; Τι σημασία έχει που ο Καμπανέλλης συνελήφθη καθ' οδόν προς την Αυστρία, με προορισμό τη Μέση Ανατολή, ενώ χιλιάδες ανώνυμων Εβραίων ταξίδεψαν στοιβαγμένοι σε βαγόνια χωρίς παράθυρα προς την εξόντωση τους; Τι σημασία έχουν αυτά όταν το «4ο Ράιχ επελαύνει ξανά»;

Έχουν σημασία. Για να είμαστε σαφείς, μιλάμε για κάτι που έχει πολιτική σημασία και καθόλου δεν πουλάμε ακαδημαϊκή ή φιλολογική παπάτζα: Παρόλο που είναι συγγραφέας σημαντικών λογοτεχνικών τίτλων όπως το *Κακούργα ιστορία* και... *ο Χίτλερ ήθελε κούρεμα!* ή το *Η αρπαγή της Ευρώπης*, η Φ. Τομαή δεν είναι ούτε πεζογράφος ούτε μια ακάματη ιστορικός η οποία προσπαθεί να αξιοποιήσει φαινομενικά ασήμαντα πράγματα, αλλά ξέρει ήδη από την πλευρά της τι έχει σημασία και τι όχι. Γράφει ιστορία για το κράτος, αφού είναι η υπεύθυνη του Διπλωματικού και Ιστορικού Αρχείου του Υπουργείου Εξωτερικών, "Ειδική Εκπρόσωπος Υπ.Εξ για θέματα Αντισημιτισμού και Ολοκαυτώματος", αλλά και Εκπρόσωπος της Ελλάδας στο ITF (*Task Force for International Cooperation on Holocaust Education*). Το ψεύδος είναι υπολογισμένο. Έλληνες στο Άουσβιτς... κάθε ελληνική οικογένεια έχει μια ιστορία διάσωσης Εβραίων (Οι Έλληνες Δίκαιοι των Εθνών, Υπουργείο Εξωτερικών, επιμ. Φωτεινή Τομαή)... Έλληνες Sonderkommando εξεγέρθηκαν στο Άουσβιτς και η ελληνική σημαία βάφτηκε και πάλι με τα αίματα των ελλήνων γενναίων ανδρών... οι Εβραίοι χάθηκαν γιατί δεν αγωνίστηκαν και τους πρόδωσαν οι δικοί τους, ούτε κατά διάνοια λόγω και δικής 'μας' συμβολής.

Μέχρι προσφάτως γνωρίζαμε για τη θυματοποίηση ως πάγια ρητορική ταύτιση γύρω από την οποία εξυφαίνεται η ελληνικότητα, η ελληνική εθνική ταυτότητα. Τώρα πρέπει να μιλήσουμε όμως ξεκάθαρα για την ελληνοποίηση των θυμάτων του Άουσβιτς. Για να μην μπερδεύεστε, η ελληνοποίηση των θυμάτων του Άουσβιτς ισοδυναμεί με μια πτυχή της ευρύτερης αποεβραιοποίησης του Ολοκαυτώματος. Ισοδυναμεί επίσης, όμως, με μια πτυχή του ευρύτερου, μονότονου, ελληνικού μοτίβου της αγωνιστικής θυματοποίησης. Πολλοί έχουν να πουν πολλά για τα «λόμπι και τα διευθυντήρια» του διεθνούς εβραϊσμού και τι άλλο,

για την προσπάθεια τους υποτίθεται να οικειοποιηθούν πλήρως το Ολοκαύτωμα και να επισκιάσουν τη μνήμη των υπολοίπων θυμάτων. Όλοι αυτοί, μας μιλάνε καθημερινά μέσα από τον Τύπο, κοινωνικό και καθεστωτικό, και τη μεσημεριανή τηλεόραση. Μέσα από αυτή την αφήγηση φαίνεται ξεκάθαρα πως λειτουργεί και το ελληνικό κράτος, δια χειρός της πένας του βαρέος πυροβολικού των διανοούμενων του ΥπΕξ: πρόκειται για αγνό φθόνο για τη θέση του θύματος –ενώ, την ίδια στιγμή, στρατηγικά φαίνεται πως λειαίνει πολλές αντιφάσεις και ανταγωνισμούς και έχει καλές χρήσεις στο σήμερα. Η κυριαρχία έχει επιτύχει τον στόχο της, μπορεί να αναπαραχθεί, όταν αποκρύπτονται επιμελώς οι ιστορικές λεπτομέρειες που θα έδειχναν αλλιώς πώς ο κυρίαρχος εκτόπισε, δολοφόνησε, εξαπάτησε για να γίνει τέτοιος.

Η ελληνοποίηση του Άουσβιτς είναι μια τέτοια πολιτική λήθης με πολλαπλές λειτουργίες, που επιχειρείται και από πλευράς συγκρότησης της αγωνιστικής (και ταυτόχρονα και της θυματοποιητικής) ελληνικότητας ως κομμάτι του ελληνικού εθνικού αφηγήματος. Το ότι διακριτά και υπολογίσιμα κομμάτια αυτής της κοινωνίας συνεργάστηκαν με τους Ναζί, τουλάχιστον στο ζήτημα του εκτοπισμού των Εβραίων, από το οποίο προσπορίστηκαν ουκ ολίγα, είναι γεγονός που πρέπει να συγκαλυφθεί καθώς δεν κουμπώνει εύκολα με την αφήγηση που θέλει τον έλληνα θύμα του ναζί, τότε και σήμερα. Με άλλα λόγια θα λέγαμε πως μέσα από την κυρίαρχη αφήγηση του ελληνικού κράτους για το Ολοκαύτωμα, ή αλλιώς μέσα από την ελληνοποίηση του Ολοκαυτώματος, επιχειρείται η ανάδειξη του Άουσβιτς ως συμβόλου που εξηγεί στους έλληνες την γενεαλογία των δεινών τους· και όχι ως συμβόλου του τρόπου με τον οποίο οι «λαοί» της ευρώπης συνεργάστηκαν με τους ναζί για να εξοντώσουν αυτό που θεωρούσαν πως υπονομεύει και απειλεί τον κόσμο τους.

μιχάλης & c.r.w.

Ο φωτογράφος Shahak Shapira με το πρότζεκτ του *Yolocaust*
εκθέτει τη συμπεριφορά και τις σέλφις των τουριστών στο μνημείο του Ολοκυατώματος στο Βερολίνο,
θίγοντας το ζήτημα της λειτουργίας της μνήμης και των μνημείων της εβραϊκής γενοκτονίας .

«Αρκετά κωλοπετσωμένοι για να μας πτοούν αυτά»
Συνέντευξη με τον Άρη Μπατσιούλα σε μια κατάδυση στη δεκαετία των '90ς.

Το 151 προσπαθεί να σκάψει στη... μακρινή δεκαετία του '90. Μας φαίνεται πολλαπλά ενδιαφέρουσα αυτή η δεκαετία γιατί έχουν λάβει χώρα σημαντικές εξελίξεις που θα λέγαμε ότι μας κυνηγάνε μέχρι σήμερα οι συνέπειές τους αλλά μάλλον δεν τις έχουμε καταλάβει και τόσο καλά, τουλάχιστον σε συλλογικό επίπεδο. Οι Αλβανοί μετανάστες και η υποδοχή που τους επιφυλάξανε οι έλληνες. Ιδιωτική τηλεόραση, δηλαδή ρατσισμός, ομοφοβία και σεξισμός με καλύτερο περιτύλιγμα και πιο πλατιά διάδοση. Λάιφσταιλ και νεοπλουτισμός. Η επιθετική εμφάνιση του ελληνικού εθνικισμού φυσικά με αφορμές τα 'μακεδονικά συλλαλητήρια' στη Σαλονίκη, την ελληνοσερβική φιλία, τα Ίμια κτλ. Αραδιάζουμε κάπως τα σημεία ενδιαφέροντός μας. Ταυτόχρονα εδώ κι εκεί πρωτοβουλίες μικρών ομάδων που την ψάχνουν αλλιώς, ριζοσπαστικές μειοψηφίες που χαλάνε κάπως την όλη σούπα. Έχουμε τον «Πόθο» κάπως έτσι στο μυαλό μας. Αλλά καλύτερα πες μας εσύ, για να ξεκινήσουμε κάπως αυτή τη συνέντευξη... Είσαι από τη Θεσσαλονίκη καταρχάς έτσι, από ποια γειτονιά και πως ξεκινάς; Και μετά πάμε και στα άλλα.

Γεννήθηκα σε ένα χωριό της Χαλκιδικής και στην τρίτη δημοτικού ήρθαμε στη Θεσσαλονίκη. Η γειτονιά μου ήταν η Χαριλάου, δίπλα από το γήπεδο του Άρη. Οι γονείς μου ήταν άκρως συντηρητικοί, θρησκευόμενοι και φοβισμένοι από την πόλη. Όταν διαπίστωσαν ότι έχουν έναν ομοφυλόφιλο γιο που μεγαλώνει στα πόδια τους, έγιναν ακόμα πιο φοβικοί: μεγάλωσα σε ένα ιδιότυπο καθεστώς εγκλεισμού, φυλακισμένος κυριολεκτικά στο σπίτι (κι ας μην ξεχνάμε ότι δεν υπήρχαν κινητά ή ίντερνετ) σε μια γειτονιά που δεν γνώρισα και δεν αγάπησα ποτέ. Αργότερα, όταν πέρασα στο πανεπιστήμιο στην ίδια πόλη, γειτονιά μου έγινε το ευρύτερο κέντρο κι εκείνη η παραλιακή περιοχή κοντά στο Μακεδονία Παλλάς όπου ψωνιζόταν πολύς κόσμος κι εγώ την προτιμούσα για τον γκέι αέρα της. Επίσης, αργότερα ανέβαινα Άνω Πόλη με τον φίλο μου και ξεκινούσαμε μεγάλες κατρακύλες προς τα κάτω, με σημείο εκκίνησης τη Βίλα Βαρβάρα. Για ένα διάστημα η ακαθόριστη περιοχή μεταξύ Βιολογικού και παλιού στεκιού στη Φιλοσοφική έδινε σε κάποιες νύχτες μου τις μεγαλύτερες υποσχέσεις για ελευθερία.

Η δεκαετία του '90 ήταν έτσι όπως περιγράφεται στην ερώτηση με ένα σημαντικό επιπλέον στοιχείο που ίσως ξεχνάμε: η ροή της πληροφορίας δεν ήταν αμφίδρομη. Με αυτό εννοώ ότι σήμερα υπάρχουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, πιο πριν υπήρχαν σε άνθηση τα μπλογκ και σε πιο ιδιωτικό επίπεδο λίστες αλληλογραφίας και αποθήκες πληροφοριών στο διαδίκτυο. Υπάρχει πλέον η δυνατότητα σχολιασμού σε πραγματικό χρόνο. Η δεκαετία του '90 ήταν η τελευταία όπου όλα αυτά τα ερεθίσματα από τα μμε και όχι μόνο εκπέμπονταν μονόδρομα, αμείλικτα, κατακλυσμιαία και δίχως δυνατότητα αντίλογου στον πληθυσμό. Αυτό έκανε ακόμα περισσότερο σημαντική την ύπαρξη της κοινωνικής ραδιοφωνίας, δηλαδή, στη Θεσσαλονίκη, του Ράδιο Κιβωτός (στο οποίο είχαμε εκπομπή, ως ΟΠΟΘ –Ομάδα Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης) και του Ράδιο Ουτοπία. Ίσως να ήταν, επίσης, υπέρ του δέοντος σημαντικό να γράφεται συμπυκνωμένα σε γκέι έντυπο το σύνθημα "*Εμπιστεύσου την ελληνική αστυνομία. Ξέρει καλό σημάδι*" –δεν υπήρχε αυτή η διάχυση στις αντιδράσεις, το έσχατο όριο των οποίων σήμερα είναι τα σχόλια στο facebook.

Το συλλαλητήριο για το "Μακεδονικό" ήταν από τις πρώτες πολιτικές εκδηλώσεις που έλαβα μέρος. Αφού βαρέθηκα να ακούω τις ανταποκρίσεις (μέσω καρτοτηλεφώνου) των παιδιών από το Ράδιο Ουτοπία για τις εντυπωσιακές εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου που συρρέουν, αποφάσισα να κατέβω κι εγώ στο μεγαλύτερο συλλαλητήριο στην ιστορία της πόλης, κοντά στο ένα εκατομμύριο κόσμο είχε. Με είχαν πάρει στο κατόπι και κόντεψα να φάω ξύλο, γιατί δεν έπαιρνα ελληνικές σημαίες και γιατί έμοιαζα ενδυματολογικά με Αλβανό – κατά πώς με φωνάζανε από πίσω μου. Χώθηκα/χάθηκα όμως στον κόσμο και έφτασα στην καρδιά του κτήνους, κάτω από την εξέδρα. Θα χρειάζονταν είκοσι χρόνια ακόμα για να γράψει η Τζούντιθ Μπάτλερ για τη μεγαλύτερη συγκίνηση από όλες, *τη συγκίνηση της επιθυμίας να σε επιθυμεί το κράτος*. Με αγκάλιαζαν, με φιλούσαν, ανοιγόκλεινα κι εγώ το στόμα λέγοντας αρλούμπες για να μη με πάρουν πρέφα και διαπίστωσα δύο πράγματα. Το ένα, πόσο εύκολο είναι να αφεθείς στη λήθη της αγκαλιάς του όχλου και πόσο γεμάτο ανταμοιβές φάνταζε να είσαι κι εσύ ένας από το ένα εκατομμύριο. Το δεύτερο, πόσο εύκολο τελικά είναι είναι να περιφρονείς αυτό το ένα εκατομμύριο, να το χλευάζεις και να απολαμβάνεις τη μοναξιά στο πιο πυκνό σε ανθρώπους σημείο της πόλης. Επειδή χαχάνιζα, την έκανα εγκαίρως για την ασφάλειά μου, ήταν όμως το πρώτο από μια μακριά σειρά μαθημάτων· να μη φοβάμαι να είμαι μόνος –μόνος και ενάντια.

Τι υποκείμενα υπάρχουν γύρω από τον Πόθο; Ποια είναι τα κοινωνικά και τα πολιτικά του δίκτυα;

Να διευκρινίσουμε πάντα ότι μιλάμε για την β΄ περίοδο του "Πόθου", δηλαδή αυτή που κυκλοφόρησε ως το *πρώτο γκέι free press μεγάλης κυκλοφορίας* κι όχι τις λιγοστές φωτοτυπίες της α΄ περιόδου. Ήμασταν άτομα που προερχόμασταν από την εκπομπή που κάναμε για χρόνια στο Ράδιο Κιβωτός, οπότε είναι αρκετά προφανές ότι μιλάμε για αριστερό και αντιεξουσιαστικό χώρο. Η έναρξή του έγινε σχεδόν ταυτόχρονα με την διστακτική διείσδυση του διαδικτύου στον ελλαδικό χώρο –κυρίως μέσα από πανεπιστημιακές οδούς. Σύντομα, μέσα από λίστες αλληλογραφίας και άλλων πόρων στο ίντερνετ, βρεθήκαμε πάρα πολύ δικτυωμένοι σε ένα διεθνές επίπεδο. Ήταν ακόμα η εποχή που κυκλοφορούσαν κατάλογοι με γκέι ταχυδρομικές θυρίδες και μας ερχόταν απρόσκλητο πολύ υλικό, ό,τι μπορείς να φανταστείς. Με κάποιους από αυτούς προχωρήσαμε σε ανταλλαγές παρά το φράγμα της γλώσσας. Έτσι βρεθήκαμε σε κατάσταση να παρακολουθούμε από προνομιακή θέση και μέσα από φιλικά μάτια τις εξελίξεις στην Αμερική: το Sex Panic, τα hate crimes και την ψήφισή τους, το boy-love, την υπόθεση με το στρατό και τον γάμο και πολλά άλλα. Με κάτι γάλλους bdsm-άδες είχαμε πάρε δώσε με ένα εκπληκτικό περιοδικό, το Projet X. Γίναμε επίσης μέλη του ILGA –The International Lesbian and Gay Association, μιας οργάνωσης με πάνω από 450 ομάδες, είτε grassroots activism είτε εθνικής εμβέλειας. Βέβαια, να πω εδώ πως το κάναμε περισσότερο για να μην νιώθουμε τόσο μόνοι και ακάλυπτοι εδώ χάμω: επιμελούμενος πρόσφατα το αρχείο της ομάδας, βρήκα μπόλικα newsletter από τον ILGA που είκοσι χρόνια μετά ήταν ακόμα σφραγισμένα και περιφρονητικά αδιάβαστα, θα έλεγα ότι μας απωθούσε ο θεσμικός συνδικαλισμός του.

Η διεθνής δικτύωσή μας ήταν τόσο εντυπωσιακή που κατέληξε δύο φορές στις σελίδες του "Ιού της Κυριακής". Η μία ήταν "Τα Βαλκάνια των 'στρέιτ'" (1), ένα οχτασέλιδο αφιέρωμα για τη βαλκανική περιοχή βασισμένο αποκλειστικά σε πληροφορίες δικές μας που προκάλεσε πολλές αντιδράσεις –οι LGBT ήταν αόρατοι και έτσι έπρεπε να παραμείνουν, απαράδεκτοι ακόμα και ως μια διεθνής λιτανεία

θυμάτων. Η άλλη φορά ήταν μια συνέντευξη που πήρα από έναν νεαρό σέρβο γκέι ακτιβιστή, (2) μέσα από το 'ισοπεδωμένο' Βελιγράδι, καταμεσίς του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία –ενός πολύ έμφυλα φορτισμένου πολέμου. Ήταν τότε που είχε πει ο Χριστόδουλος το «*είμαστε αρρενωποί Έλληνες*».

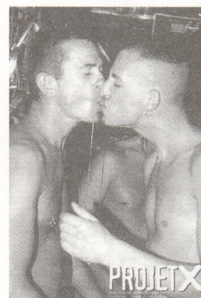
Στην Ελλάδα υπήρχε σε κάποια μορφή ακόμα το ΑΚΟΕ με το οποίο διατηρούσαμε μια σχέση και η ΕΟΚ (Ελληνική Ομοφυλοφιλική Κοινότητα) με την οποία είχαμε ψυχρή σχέση, βοηθούσης της προσωποπαγούς οργάνωσης της Κοινότητας. Αν και ο "Πόθος" ήταν εκ των πραγμάτων ουσιαστικά ανδρικό περιοδικό, σχετικά πρόσφατα θυμήθηκα την άφθονη αλληλογραφία με γυναίκες, κυρίως στην επαρχία, καθώς κι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των συνδρομητριών μας ήταν γυναίκες. Είχαμε βέβαια και υπόψη μας κινήσεις στην Αθήνα, όπως αυτή που έβγαζε το "Μαντάμ Γκου".

Μια μοναχική παρουσία που μας συνόδευσε από κάποιο τεύχος και μετά ήταν ο ποιητής της πόλης Ντίνος Χριστιανόπουλος. Τον είχαμε γνωρίσει σε μια συνέντευξη με αφορμή την κυκλοφορία των "Τραγουδιών της αμαρτίας", σε μελοποίηση Χατζιδάκι και στίχους δικούς του. Ο Χατζιδάκις είχε βάλει έναν παράξενο μεταθανάτιο όρο, κι αυτός ήταν ότι ο ερμηνευτής των πούστικων τραγουδιών να μην είναι γκέι, να είναι στρέιτ. Εν μέσω, λοιπόν, συνεντεύξεων όπου οι καλλιτεχνικοί συντελεστές φρόντιζαν να ξεκαθαρίζουν φαρδιά πλατιά πόσο απολαυστικά στρέιτ είναι, μιλήσαμε με τον κύριο Ντίνο. Αυτή ήταν η αρχή μιας γνωριμίας, που πέρασε αρχικά από κριτική για κάθε τεύχος, μέχρι την εμπιστοσύνη να μας παραδώσει μικρά και μεγάλα κείμενα του για δημοσίευση, και να είναι η αφορμή για πλείστα άλλα. Μαζί μας ηθικά και με κείμενα αλλά και συζητήσεις, ακόμα και καθοδήγηση, ήταν παιδιά από την ομάδα "Κράξιμο", ο Θοδωρής κι ο Ντέιβιντ –που ήταν πραγματικά μεγάλος δάσκαλος. Αργότερα έτυχε να γνωρίσω και την ίδια την Πάολα σε κάτι εκδρομές στην Αθήνα.

Από δικό μου ενδιαφέρον βρισκόμουν σε επαφή με το queercore κίνημα στην Αμερική, είτε μέσα από το δίκτυο είτε μέσα από φανζινάκια που λάμβανα. Ήταν ένας θαυμαστός παραμυθένιος κόσμος, ένα παραμύθι που επιμένω να συντηρώ έστω και μόνο για να κοιμάμαι πιο ήσυχος τα βράδια.

Τέλος, στη Θεσσαλονίκη είχαμε ένα βιβλιοδισκοπωλείο που το είχε ένας κιβωτάριος και συχνάζαμε όλοι και όλες για μουσική, φανζίν, κασετοσυλλογές και ντέμο ή απλά για να μιλήσουμε μεταξύ μας σύντροφοι και συντρόφισσες. Αυτό το αρκετά μοναχικό πλαίσιο ήταν και το πλαίσιο δράσης του περιοδικού.

Πες και το όνομα του βιβλιοδισκοπωλείου αν το θυμάσαι. Προσέξαμε επίσης ότι δεν αναφέρθηκες τόσο σε φεμινιστικές ομάδες της εποχής, πλην της Μαντάμ Γκου, που είχε έναν τέτοιο πολιτικό χαρακτήρα. Γνωρίζουμε από άλλες αφηγήσεις ότι η δεκαετία του '90 ήταν μια δεκαετία κινηματικής ξηρασίας και για τους φεμινισμούς, όπως και για όλα τα άλλα. Επίσης, θυμηθήκαμε ότι έχουμε μιλήσει με κάποιες παλιές φεμινίστριες και μερικές μας έχουν επισημάνει την έκπληξή τους με το ραγδαίο αντι-αλβανισμό της εποχής και άλλες βέβαια έχουν αποδώσει ακριβώς στους Αλβανούς μετανάστες την «επιστροφή της πατριαρχίας στην ελληνική κοινωνία»! Όλες συμφωνούν, πάντως, ότι σε σχέση με το γυναικείο ζήτημα, ή μάλλον αυτό της ελληνικής πατριαρχίας, υπήρξε μια τεράστια οπισθοδρόμηση, ειδικά σε σχέση με τα 80s. Αναρωτιόμαστε αν έχεις γνώμη για τα παραπάνω. Αλλά επίσης

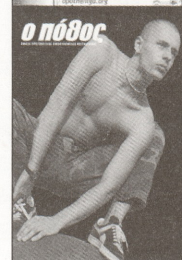

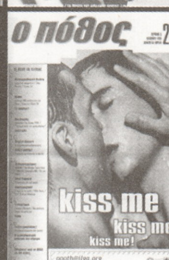
Εμπιστεύσου την Ελληνική Αστυνομία: ξέρει καλό σημάδι

(1) Το άρθρο του Ιού εδώ: http://www.iospress.gr/ios1997/ios19970511a.htm
(2) Η ηλεκτρονική εκδοχή του άρθρου εδώ: http://www.iospress.gr/mikro1999/mikro19990626.htm

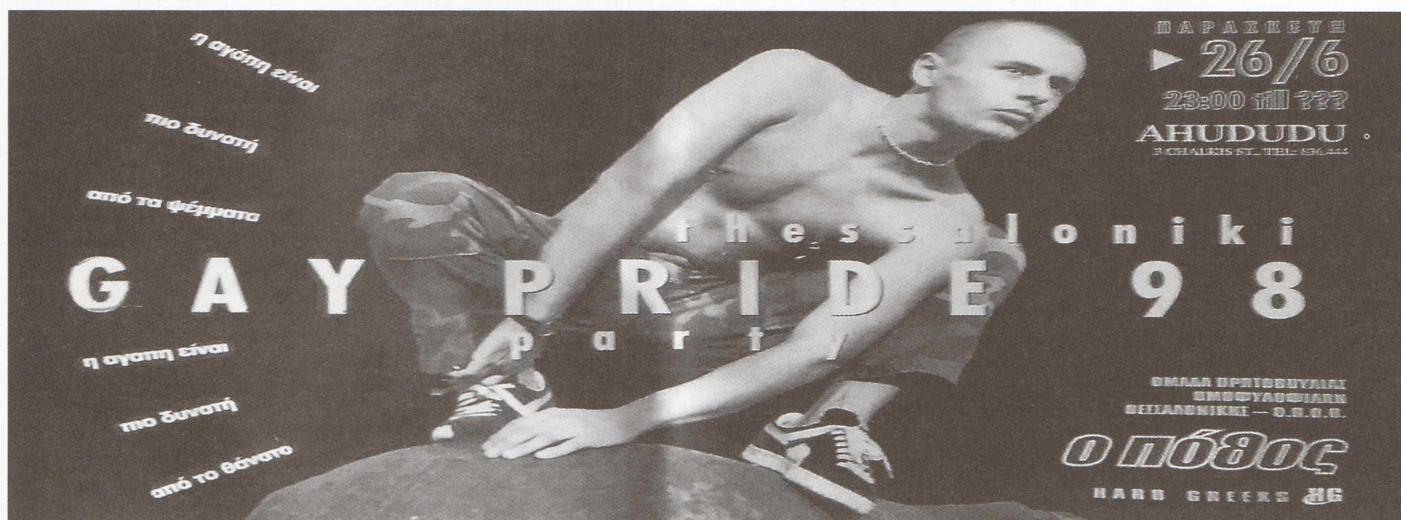
θέλαμε να ρωτήσουμε: που ήταν οι Αλβανοί μετανάστες στη Θεσσαλονίκη των 90s; Φανταζόμαστε δουλεύανε σε χωράφια και οικοδομές και ένα τεράστιο κοινωνικό τείχος τους χώριζε από τους έλληνες. Αλλά, θυμάσαι να ήταν κάπως αλλιώς ορατοί στην πόλη ή στον πολιτικό λόγο κάποιας ομάδας;

Το όνομα του βιβλιοδισκοπωλείου είναι "Λωτός", ο παλιός "Λωτός" στην οδό Καστριτσίου, πίσω από την Αγ. Σοφίας. Υπάρχει και σήμερα, σε άλλη διεύθυνση. Εκεί, λοιπόν, στο υπόγειο, είχαμε κάνει την έκθεση ομοφυλοφιλικού εντύπου και με τον σύντροφο που το είχε είχαμε συνεργαστεί αρκετές φορές να παίξει μουσική στα πάρτι μας. Θα έλεγα ότι είχαμε την πιο προχωρημένη μουσική πάρτι στην πόλη, εφόσον οι πηγές γνώσης για τη μουσική περνούσαν ακριβώς μέσα από τέτοια καταστήματα και όχι από το ίντερνετ. Και θα πρόσθετα ότι για πολύ γκέι κόσμο, η νεόκοπη τότε trance δεν ήταν ένα καλοδεχούμενο είδος μουσικής.

Θυμάμαι σε μια πολιτική εκδήλωση να είναι παρούσες γυναίκες από τη φεμινιστική ομάδα "Κατίνα". Όμως δεν είχα καν καταλάβει αν ήταν ενεργές ή ό,τι άλλο. Δυστυχώς η μνήμη μου δεν με βοηθά να θυμηθώ κάτι άλλο.

Όσον αφορά τους Αλβανούς, θα ξεκινήσω μεταγράφοντας το ελληνικό κομμάτι από ένα σχετικό δίγλωσσο ραδιοφωνικό σποτ του Ράδιο Ουτοπία: «*Για πολλά χρόνια, ζούσαμε σε μια χώρα απομονωμένη από παντού, χωρίς να ξέρουμε τι γίνεται στον έξω κόσμο. Ζούσαμε σε μία κοινωνία που τη χαρακτήριζε ο ρατσισμός ενάντια στους ξένους, στις μειονότητες και σε οποιονδήποτε ήταν διαφορετικός. Δουλεύαμε σαν σκλάβοι πολλές ώρες και τα χρήματα που παίρναμε δεν μας έφταναν για να ζήσουμε. Η βία του κράτους μας παραμόνευε καθημερινά. Αν διαμαρτυρόμασταν για το δίκιο μας, ξέραμε τι μας περίμενε: η φυλακή. Άνοιξαν τα σύνορα, ήρθε η δημοκρατία. Αρκετοί από εμάς, για να επιζήσουν, αναγκαστήκαν να πάνε μετανάστες σε άλλες χώρες με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής – Ιταλία, Γερμανία, Ελλάδα, παντού. Κι όμως δεν είδαμε διαφορά. Βία το κράτος, εκμετάλλευση απ' τ' αφεντικά, καταπίεση, ρατσισμός, καθημερινοί εξευτελισμοί, φυλακίσεις, απελάσεις. Φτάνει πια. Δε θα μείνουμε άλλο θεατές. Η αδιαφορία και ο φόβος μας να γίνει οργή ενάντια σε καθετί που μας καταπιέζει. Έλληνες και Αλβανοί εργάτες: αδέρφια. Εκπομπές αλληλεγγύης στους οικονομικούς πρόσφυγες [ώρες] με τη συμμετοχή συντρόφων μεταναστών από την Αλβανία. Ράδιο Ουτοπία 107,7 FM*». Είναι κρίμα που η αναγνώστρια δεν μπορεί να ακούσει την εκφορά του λόγου ή τη συνοδευτική μουσική (ή μάλλον να ακούει την Ουτοπία από το ραδιοφωνό της!). Είναι επίσης κρίμα που δεν βλέπει ολόκληρα χωριά να ταμπουρώνονται, να παίρνουν τα όπλα στα χέρια τους, για να αμυνθούν στην αλβανική απειλή.

Επιστρέφοντας στη φεμινιστική κριτική για τους Αλβανούς, θα προσθέσω μια γκέι ανδρική διάσταση στην όλη συζήτηση. Οι Αλβανοί ήταν αρκετά φετιχοποιημένοι, οπότε ένας "φυσικός" χώρος για αυτούς, πέρα από τα χωράφια και τις οικοδομές, ήταν τα πάρκα και οι χώροι ψωνίσματος. Εκεί συμπλέκονταν ο φόβος, η ερωτική επιθυμία, η πολιτισμική διαφορά, η τάξη αλλά και τα πατριωτικά αντανακλαστικά. Ας πάρουμε για παράδειγμα μια συνομιλία στο main του #gayhellas η οποία μου έχει εντυπωθεί τόσο που ισχυρίζομαι ότι τη θυμάμαι απ' έξω: «Ξεραΐλα, τίποτε δεν κινείται απόψε...» «Ευτυχώς που είναι οι Αλβανοί και μας γαμάει κάνας άντρας» «Αλβανοί, αυτό ξανά πές' το» «Παιδιά, μην αφήνετε Αλβανούς να σας γαμάνε! Θυμηθείτε ότι εκτός από ομοφυλόφιλοι, είστε και Έλληνες!» Θα έλεγα ότι η φετιχοποίηση είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις, αλλά όχι πρωτόγνωρες: Το έργο του Γάλλου Guy Hocquenghem, για μεταφραστικούς λόγους, παρέμεινε για πολύ καιρό στη θέση ενός άκαρπου κλάδου της κουήρ θεωρίας, διότι αλλιώς, ο επιμελής αναγνώστης των Αλλοπαρμένων Κώλων εύκολα θα αναθυμόνταν τους εκρηκτικούς εκείνους νεαρούς που φώναζαν στον Άραβα παραλήπτη «*η μπουργζουαζία σε εκμεταλλεύεται, ο πατέρας μου σε εκμεταλλεύεται, έλα και γάμα με!*» στο φυλλάδιο "Οι Άραβες κι Εμείς". Όπως και με τους Άραβες των Γάλλων ομοφυλόφιλων του '70, έτσι και με τους δυνατούς, ανδροπρεπείς Αλβανούς των Ελλήνων του '90, ενδεχομένως –για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Jonathan Dollimore στο "Επιθυμία και Διαφορά"– ο εορτασμός του εξωτικού πολιτισμικού/φυλετικά άλλου είναι απλά το αντίστοιχο της

δαιμονοποίησης του άλλου από τον ρατσιστή.

Επειδή φανταζόμαστε ότι θα μας πεις τα καλύτερα, πρέπει να το ρωτήσουμε. Ποια είναι η στάση της ελληνικής αριστεράς –και της αντιεξουσιαστικής εκδοχής– για το ομοφοβικό ζήτημα; Κάποιοι από εμάς ερχόμενοι το 1999 στη Θεσσαλονίκη είδαμε έναν καθαρά στρέιτ κινηματικό χώρο. Μας έχει μεταδοθεί από άλλους συντρόφους που φεύγανε για λίγο καθαρό αέρα στην Αθήνα ότι για gay και λεσβίες κυριαρχούσε ένα κλίμα ασφυξίας. Τι είχε προηγηθεί;

Έχω ζήσει σε παράξενες συνθήκες. Θέλω να πω ότι μια "βαριά και ανίατη ψυχική ασθένεια" που ξεκίνησε νωρίς, στα τέλη των 90s, μού στέρησε το μεγαλύτερο κομμάτι από τα 00s, μέχρι να καταφέρω να ορθοποδήσω και να μπορώ να διαπραγματευτώ ορισμένα λειτουργικά θέματα του πόνου αυτού απαραίτητα για τη επιβίωσή μου. Θα έλεγα ότι, για μια ακόμα φορά, έζησα έγκλειστος στο σπίτι μου, πλήρως αποκομμένος και αντικοινωνικός (δεν ξέρω αν πρέπει να "ευχαριστήσω" τους γονείς μου για αυτές τις α-δεξιότητες). Αλλά η θετική μεριά του να περνάς σημαντικό μέρος της ζωής σου στην κατάψυξη και μετά να ξυπνάς, είναι ότι έχεις χάσει όλη εκείνη τη διαδρομή που οδηγεί "κάπου" και απλά βρίσκεσαι ενώπιον μιας εκπληκτικά νέας συνθήκης. Είναι επομένως πιο χρήσιμο να μιλήσω με παραδείγματα-σημάδια έκπληξης ή αφέλειας.

Με την επάνοδό μου στα πράγματα, πέρασα από το Μωβ Καφενείο και τον χώρο της κατάληψης της Υφανέτ. Θυμάμαι λοιπόν που ζητούσα οργισμένα/φοβισμένα εξασφαλίσεις ότι δεν θα αρχίσει κάποιος να με κράζει εκεί πέρα, κι έλαβα μια καθησυχαστική διαβεβαίωση-εγγύηση ότι αυτά "δεν συμβαίνουν πλέον". Άραγε, λοιπόν, τι μου είχε συμβεί δέκα χρόνια πριν και το κουβαλούσα μαζί μου; Τι "δεν συνέβαινε πλέον";

Θυμάμαι που το workstation στο πανεπιστήμιο το 1993 δεν είχε εκτυπωτή ή δισκέτα, οπότε με μια δική μου εκδοχή στενογραφίας περνούσα στο τετράδιο τις πληροφορίες για να τις διαβάσω στην εκπομπή στην Κιβωτό. Αυτά που είχα σημειώσει ήταν για την κατάσταση στη Ρουμανία –μια χώρα του ανατολικού μπλοκ που επιθυμούσε να μπει στην ΕΕ μη θέλοντας, όμως, ν' αφήσει την ορθόδοξη παράδοση πίσω της. Το αποτέλεσμα ήταν πάνω από 150 ομοφυλόφιλοι στη φυλακή, διώξεις, λαοσυνάξεις κατά της ομοφυλοφιλίας και μια νυχτερινή ζωή γεμάτη συγκινήσεις: Όχι μόνο γίνονταν έφοδοι στα πάρκα με λυκόσκυλα, αλλά το μοναδικό γκέι μπαρ βρισκόταν στην κορυφή μιας εγκαταλελειμμένης πολυκατοικίας, που στο ισόγειο είχε μπαρ που το διαχειριζόταν η μαφία (οπότε δεν υπήρχαν μπάτσοι). Αυτές είναι εκπληκτικές ειδήσεις, για μια εποχή που το μόνο που ξέραμε για αυτές τις χώρες ήταν το χρώμα στο χάρτη.

Είναι, λοιπόν, ακαταμάχητη η εικόνα του θύματος στην γοητεία της, ειδικά όταν προστίθενται τέτοιες γραφικές λεπτομέρειες όπως να σε ορμάνε λυκόσκυλα. Αναπόφευκτα λάβαμε πολλά συγχαρητήρια από συντρόφους (μαζί με εντυπωσιασμό για τις πηγές πληροφόρησής μας).

Την επόμενη Κυριακή επιλέξαμε να παρουσιάσουμε ένα παλιό χιουμοριστικό ερωτηματολόγιο του "Αμφί", με ερωτήσεις (και απαντήσεις) 'βγαλμένες από τη ζωή' Θυμάμαι μόνο την ερώτηση 7, «Στο μεσημεριάτικα γεμάτο λεωφορείο για Σταυρούπολη ένα τσόλι σας πιάνει τον κώλο. Τι κάνετε;» (α, β, γ, δ, κλπ). Θα έλεγα ότι ως ομοφυλόφιλο άντρα αυτή η ερώτηση με σημάδεψε, διότι ακόμα και σήμερα παίζω με το ποια θα μπορούσε να είναι η ενδεδειγμένη αντίδραση. Θα έλεγα επίσης ότι το όλο κουίζ ήταν πικρά διδακτικό και εύθυμα δηκτικό, αλλά αυτό δεν φάνηκε να εκτιμάται από τους συντρόφους ακροατές: ελλείψει ανθρωποφάγων λυκόσκυλων, η παρατήρηση αυτή τη φορά ήταν να σοβαρευτούμε και τι πράγματα είναι αυτά.

Ήμουν αρκετά μικρός ακόμα ώστε να μην έχω διαβάσει τι έγραφε αφοριστικά ο Ρέντζο Νοβατόρε για περιπτώσεις σαν κι αυτές: «*Αλληλεγγύη: ο μακάβριος βωμός που χρησιμοποιούν ικανοί παλιάτσοι κάθε είδους για να επιδείξουν το παπαδίστικο ταλέντο τους να βγάζουν λόγους. Όσοι τελικά ωφεληθούν πληρώνουν όχι λιγότερα από 100% εξευτελισμό*».

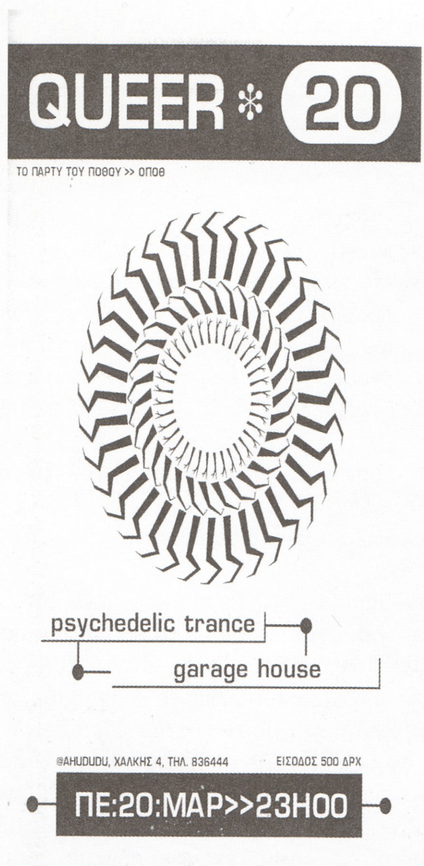
Την εποχή εκείνη δεν είχε πολιτογραφηθεί η λέξη "ομοφοβία" στο πολιτικό λεξιλόγιο. Αναπόφευκτα, δεν είχαμε λόγια να περιγράψουμε σκηνικά όπως το παρακάτω.

Ένα πρωινό σηκωθήκαμε ο φίλος μου κι εγώ να κατέβουμε από Κορδελιό στο κέντρο. Εγώ ήμουν ντυμένος συμβατικά, εκείνος φορούσε ένα κολλητό lycra σορτς ποδηλάτη με έντονα χρώματα. Πήγαμε στο οικείο βιβλιοδισκοπωλείο να χαζέψουμε και σύντομα μπήκε μέσα ένας σύντροφος που χαιρέτησε. Τρία λεπτά αργότερα είχε επιστρέψει σε εμάς μαζί με την απορία του: «γιατί το φοράς αυτό, μπαλαρίνα είσαι;» Νόμιζα ότι είμαι ετοιμόλογος, αλλά η μπαλαρίνα-φίλος μου με ξεπέρασε: «εσύ γιατί φοράς παραλλαγή, σ' αρέσει ο στρατός;» «Διότι έχουμε πόλεμο...», ψέλλισε ο σύντροφος και οπισθοχώρησε.

Επρόκειτο, αναμφίβολα, για κάποια ομοφοβικά περιστατικά. Αρκούν 2-3 (ή περισσότερα) συμβάντα για να αμαυρώσουν μια ολόκληρη εποχή; Η μνήμη μου πλέον με γελά. Από τη μία θυμάμαι να μην ντρέπομαι, να μην αισθάνομαι άβολα ποτέ και πουθενά, να έχω ενθουσιασμό για τους συντρόφους μου, από την άλλη μια τεράστια οργή αποθηκευμένη που δεν μπορώ πάντα να καταλήξω σε κάποια ιστορία, όπως παραπάνω, για να την εξηγήσω.

Μάλλον, μαθημένοι από τα κραξίματα στο δρόμο, ήμασταν αρκετά κωλοπετσωμένοι για να μας πτοούν τέτοια περιστατικά. Αυτό, μαζί με γενναίες δόσεις ρομαντισμού, μας ώθησε για παράδειγμα να κρίνουμε σκόπιμο να εγκαινιάσουμε, μια βραδιά, τη Βίλα Βαρβάρα με τα γκέι φιλιά μας.

Θα έλεγα ότι υπάρχει μια δίνη συμπεριφορών και αντιλήψεων αρκετά απλή στη λειτουργία της. Αν ως θύμα (ειδικά αν αυτό περιλαμβάνει μπάτσους ή το κράτος) προκαλείς συγκίνηση και συγκατάνευση αναγνώρισης, τότε μια αυτόνομη εξερεύνηση της σεξουλικότητάς σου, του ερωτισμού σου, ζητημάτων πιο υπαρξιακών ή βιωματικών θα επιφέρει αποδοκιμασία, νουθεσία για ελαφρότητα, απώθηση ή κατηγορίες για πάρεργο. Εδώ πολλές και πολλοί δεν παύουν να θυμούνται έναν αγώνα για αντίσταση, εν τέλει αγώνα για αυτονομία, ο οποίος ακόμα κι αν εκφράζει απαιτήσεις προς το κράτος, παραμένει έξω από την οντολογική τάξη της κυριαρχίας του κράτους. Μάταιο, όμως, μιας και ο αγώνας θα βαπτισθεί θεσμικός και σίγουρα όχι αρκετά επαναστατικός, με διάφορα ευχολόγια να βρεις το δρόμο σου κλπ.

Αυτή η δίνη, που φαίνεται ότι πίπτει επί δικαίων και αδίκων, ελάχιστα μας απασχόλησε μιας και είχαμε από πολύ νωρίς ξεκαθαρίσει ότι δεν είμαστε εκπρόσωποι, αγωνιστές, βουλευτές, απολογητές για λογαριασμό κανενός και καμίας –ούτε καν της ομάδας μας. Ό,τι έγινε, έγινε από προσωπική εσωτερική ανάγκη έκφρασης, από το σκουλίκι που μας έτρωγε, από την "γκάβλα" μας όπως γράφαμε τότε –ή έναν πρωτόλειο μηδενισμό ορισμένων, θα έλεγα σήμερα κοιτάζοντας πίσω. Με τη μέθοδο αυτή αποφύγαμε παρόμοιες απογοητεύσεις και στενάχωρες καταστάσεις, που σίγουρα υπήρχαν στα 90s αλλά θα συμφωνούσαμε ίσως όλοι και όλες ότι δεν είναι ίδιον της δεκαετίας.
Θα κλείσω εδώ με τη συντρόφισσα που πήγε να μου αφαιρέσει το λόγο σε μια συνέλευση διότι «εί[μ]αι προϊόν του καπιταλισμού». Μας χάρισε χρόνια άφθονου γέλιου κι ακόμα χαμογελώ όταν τη σκέφτομαι σε τέτοια επετειακά κείμενα.

Είπες στην αρχή της απάντησής σου για «τη ζωή στην κατάψυξη». Σκεφτήκαμε αντανακλαστικά πόσο 'ανθυγιεινό', πόσο μη-προστατευτικό είναι συνήθως το περιβάλλον των πολιτικών χώρων μας γύρω από τον ψυχικό πόνο που νιώθει κανείς/καμιά. Είναι, βασικά, άλλο ένα μεγάλο θέμα το οποίο δεν μπορεί να μιληθεί πολιτικά παρά μόνο σε ένα θεωρητικό πλαίσιο έκθεσης της ψυχιατρικής, δίπλα στις άλλες μορφές καταστολής. Κατά τα άλλα, στους πολιτικούς μας χώρους βλέπεις συχνά ό,τι και στην υπόλοιπη κοινωνία: από εχθρότητα και προκαταλήψεις μέχρι αδιαφορία, για να μην πούμε και τίποτα χειρότερο. Έχεις βρει κάτι διαφορετικό σε πολιτικό επίπεδο στο δρόμο σου, ή έχεις προσπαθήσει να το θέσεις εσύ, από τα 90s μέχρι σήμερα;

Διακρίνω από τη στιγμή της διάγνωσης μέχρι σήμερα τρεις περιόδους. Η πρώτη είναι αρκετά κοινή, φαντάζομαι, σε όσους έχουν διαγνωστεί με κάποια ψυχωσική διαταραχή, μια ενημέρωση από τη γιατρό δηλαδή ότι πάσχεις από μια βιολογική ανωμαλία που ναι μεν δεν μπορεί να θεραπευτεί αλλά μπορεί να τεθεί υπό έλεγχο με τη χρήση συνταγογραφούμενων ουσιών. «Όπως λοιπόν ο διαβητικός παίρνει τακτικά την ινσουλίνη του, παίρνεις κι εσύ το αντιψυχωσικό σου»(3). Ήταν μια περίοδος ύπνωσης, άκρως καταθλιπτική, με πνιγηρή ατμόσφαιρα λόγω των αντιψυχωσικών (που δεν ήταν μόνο ένα), χέρσα από συναισθήματα και ερεθίσματα πέρα από αυτά που επέτρεπε το θεραπευτικό σχήμα. Εν τέλει, η πολυφαρμακία (το γνωστό "κοκτέιλ" στο οποίο καταλήγουν συχνά τέτοιες περιπτώσεις), οι ραγδαίες σωματικές επιπτώσεις από την αγωγή και κυρίως η λοβοτομημένη σκέψη και συναίσθημα καθώς και κάποια διαβάσματα, με οδήγησαν στη διακοπή της αγωγής: έζησα κατόπιν 3 χρόνια δίχως φάρμακα, με τη στήριξη της ψυχοθεραπείας και ήμουν σαν ένα μικρό παιδί να μαθαίνει τον κόσμο ξανά –από το μπουσούλημα και τις πρώτες λέξεις του. Αν και ήταν υπέροχα μέσα στο "The right to be free, The right to be me!" (4) που λέει και το σύνθημα των Mad Pride, υπήρχε φόβος, σκοτάδι, πανικός. Χρησιμοποιούσα μερικές φορές, σε δημόσιο χώρο, ουσίες όπως βενζοδιαζεπίνες ή υπνωτικά χάπια σε συνδυασμό με αλκοόλ, σε μια προσπάθεια να καταλαγιάσω τους χτύπους της καρδιάς μου ή τον πανικό που μου προκαλούσε η ανθρώπινη παρουσία. Ήταν εκεί που κατάλαβα ότι πέρα από την δική μου παράνοια, ορισμένοι άνθρωποι έχουν στ' αλήθεια βλέψεις για εμένα. Το πρώτο σοκ ήταν όταν με πλησίασαν στα έγκατα της Υφανέτ και μέσα στο σκοτάδι μου σφύριξαν αυστηρές απειλές να είμαι πιο χαρούμενος και λιγότερο αυτοκαταστροφικός. Το δεύτερο σοκ ήταν όταν το πρωί μετά από ένα καφενείο, με γερές δόσεις ουσιών και έχοντας κακή επαφή με το περιβάλλον, ξύπνησα σπίτι μου διαπιστώνοντας ότι έχω έναν απρόσκλητο ολόγυμνο άντρα δίπλα

μου. Μου είχε κάνει σεξ; Αυτοϊκανοποιήθηκε δίπλα μου; Με άγγιζε; Απλώς ζεσταινόταν; Αυτό θα μπορούσε να είναι κάλλιστα μια ιστορία φροντίδας, ότι με συνόδεψε ευγενικά κάποιος σπίτι στην εκτός επαφής κατάστασή μου, αλλά η βαθύτερη γνώση των περιστάσεων δείχνει ότι πρόκειται για μια περίπτωση όπου το phazed-out ψυ άτομο θεωρείται κοινόχρηστο –κοινό– και διαθέσιμο σε κάθε χρήση, αγγίζοντας την παραβίαση ή την παρενόχληση. Οι αντιδράσεις αυτές, που έδειχναν ένα κοινωνικό ενδιαφέρον απέναντι μου κι όχι την πολυπόθητη α-ορατότητα που επιθυμούσα, με οδήγησαν αναγκαστικά στην εντονότερη πολιτικοποίηση του λόγου μου.

Διάβασα αρκετά, διαπιστώνοντας με έκπληξη πόσα πολλά έχει δανειστεί το Mad κίνημα από το ριζοσπαστικό LGBT. Διάβασα επίσης θεωρητικούς μα στο τέλος κατέληξα ότι πρέπει να διαμορφώσω και να εξασκήσω μια δική μου πολιτική για τη δική μου ζωή. Συντάσσομαι πάρα πολύ στον παραλληλισμό Mad/LGBT (που για πρώτη φορά συνάντησα στο "Ένα πρώτο πολιτικό κείμενο από ένα queer toxic άτομο" [5]) διότι μου επιτρέπει να μεταφέρω δεξιότητες, στις οποίες είμαι άρτιος, στο πεδίο της τρέλας. Είναι η τρίτη περίοδος, η περίοδος που μπαίνω πρώτη φορά στο ψυχιατρείο, μια εμπειρία που μου υπέδειξε πόσο μακριά βρίσκομαι από μια γενική θεωρία της τρέλας αλλά πολύ κοντά σε μια προσωπική θεωρία για τον εαυτό μου. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των εμπειριών, ερεθισμάτων και βιωμάτων ήταν να θέλω πάρα πολύ να μιλήσω, με έναν εκρηκτικό τρόπο, λίγο πούστικο, λίγο τρελούτσικο και λίγο αναρχικό. Το αποτέλεσμα ήταν δύο φανζίν, το *Desperately Seeking Susan* και το *Ebola*. (6) Σε αυτά, έχω την εκτίμηση ότι έμεινα πιστός στην πεποίθηση ότι το βίωμα γυμνό ίσον με τίποτα: ναι, υπάρχουν πολλές ιστορίες, αλλά ακόμα πιο πολλές εικονογραφήσεις και θεωρητικά κείμενα. Υπάρχει μεγάλη ικανοποίηση που στην παρουσίαση του Ebola (στην εκδήλωση "3 fanzines που συναντήθηκαν", στην κατάληψη Terra Incognita), αυτός ο λόγος μου βρήκε συγκινητική ανταπόκριση.

Παράλληλα, άρχισε μέσα στο μυαλό μου να παίζει ένα bingo με τα πράγματα που μου λέγανε και των οποίων τη μετάφραση αναλάμβανα λ.χ. «προσπάθησε να είσαι όσο πιο νευροτυπικός γίνεται μαζί μας» = «δε με νοιάζει τι κάνεις στο κρεβάτι σου», «δεν είσαι συντροφικός» = «δεν είσαι σαν κι εμάς», «ο Α. έχει την τάδε ψύχωση και μάλιστα το λέει» = «ο Α. είναι αδερφή και μάλιστα δηλωμένη», «είσαι πολύ επιθετικός» = «υποφέρω, με ρουφά ένα ψυχωσικό επεισόδιο», «δεν είναι έτσι όπως τα λες» = «έχω έναν φίλο γκέι που δε σου μοιάζει καθόλου», «χαμογέλα λίγο βρε» = «μην κάθεσαι αδερφίστικα σταυροπόδι», «system error» = «αυτοκτονώ, βοήθεια». Το αγαπημένο μου είναι με τον ελέφαντα, δηλαδή να μιλάνε σε συνελεύσεις ή σε virtual χώρους σε τρίτο πρόσωπο για μένα, παρουσία μου, και να λένε «μην ξεχνάμε και τον ελέφαντα στο δωμάτιο». Αυτά τα λίγα μάλλον εικονογραφούν ένα κομμάτι από το ψυχιατρικό στίγμα και το βίωσα εδώ και πουθενά αλλού, εδώ στον "χώρο", γιατί εδώ κινούμαι κι εδώ θέλω να ζω.

Κάποτε στους massqueerraid, που είχα τη χαρά να είμαι μαζί τους από την αρχή μέχρι το τέλος, κάναμε αυτομόρφωση από το βιβλίο με τον καθ' όλα δηκτικό τίτλο "How To Be Gay" του queer ακαδημαϊκού David Halperin. Στις σελίδες του περιγράφεται το βάσανο της ηχογράφησης ενός welcome message στον τηλεφωνητή από έναν γκέι άντρα. Ούτε λίγο ούτε πολύ, είχε ηχογραφήσει τη φωνή του 36 φορές, προσπαθώντας να είναι αρκετά αρρενωπός και αρκετά όχι αδερφή. Δεν θα ήθελα να ζήσω αυτό το μαρτύριο σε όλη τη ζωή μου, το μαρτύριο να κρύβεσαι και να ευθυγραμμίζεσαι, θέλω να είμαι φανερός και ευθύς και τις ηλιόλουστες μέρες αλλά και τις μέρες της καταιγίδας

δ ευτέρα
7-9 κακοί, ψυχροί κι ανάποδοι
9-11 αυτόματος πιλότος
11-2 χωρίς τρύπες
2-3 κλασική μουσική
3-6 μη φας, θα φάμε επανάσταση
6-8 συνωμοσιο-λογία
8-10 πορνογραφία
10-12 παρκετίνη
12-2 παραμυθία

τ ρίτη
7-9 κακοί, ψυχροί κι ανάποδοι
9-12 αυτόματος πιλότος
12-2 βιομηχανική μουσική
2-4 το λάθος του νώε
4-6 χρήσιμα τηλέφωνα
6-8 μια καθωσπρέπει εκπομπή
8-10 μουσικές του κόσμου
10-12 άλφα όπως αόρατα
12-2 υπόγειος ήλιος

τ ετάρτη
7-9 χατζηνικολάου ποιμένας
9-12 χρήσιμα τηλέφωνα
12-2 μετεωρολογικό δελτίο
2-4 αν είναι δυνατόν
4-6 τ' αγαλιανά
6-8 το φιλί της μύγας
8-10 πρώτες βοήθειες
10-12 μια παράσταση με μάσκες
12-2 2×60-παρεκτροπές

π έμπτη
7-9 κακή, ψυχρή κι ανάποδη
9-2 αυτόματη πιλότος
2-4 μεθοριακοί σταθμοί
4-6 σ' ένα ταξίδι χωρίς πυξίδα
6-8 μια ήσυχη ραδιοφωνική εκπομπή
8-10 από την προσωπική μυθολογία
10-12 η κιβωτός είναι μινόρε
12-2 νυχτερινές μουσικές διαδρομές

π αρασκευή
7-9 κακή, ψυχρή κι ανάποδη
9-11 κλασική μουσική
11-2 η πρωινή ζώνη αγνότητας ανοίγει μ' αντικλείδι
2-4 χωρίς σχόλια
4-6 βιομηχανική μουσική
6-8 αποχρώσεις του μαύρου
8-10 peep show
10-12 μια νύχτα με τον στάλκερ
12-2 buenaventura

σ άββατο
11-2 χλωμό φεγγάρι
2-4 γύφτοι του σύμπαντος
4-6 απ' τ' αυτί και στην ευτυχία
6-9 barbarock
9-12 κρατάτε την ψηλά και ανεμίζετέ την
12-3 75, 80, 85, 90, 95,100 φτου και βγαίνω

κ υριακή
12-3 μουσική αλλά και κάτι περισσότερο
3-5 αν είναι δυνατόν
5-8 για το δικαίωμα στην ομοφυλοφιλία
8-10 ελέω συνελεύσεως
10-12 στα κάστρα του γεντί κουλέ
12-5 δουλειά δεν είχε ο διάολος γαμούσε τα παιδιά του

-Για να μην εξιδικεύσουμε και επαγγελματικοποιήσουμε τις εκπομπές, αλλά και για να μην υποπέσουμε σε μία κατεστημένη αντίληψη για τον καθημερινό χρόνο, επιλέξαμε να μην υπάρχουν ζώνες προγράμματος. -Κάθε εκπομπή, κι όχι κάποια επίσημα τιτλοφορημένη, στοχεύουμε να είναι εκπομπή αντιπληροφόρησης.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙΤΕ: (031) 855-706

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΝΕΚΡΟΠΟΛΕΙΣ

(3)"Τα πιο πικρά χάπια": http://athanatiellinikileventia.gr/?p=853
(4) "Η πολιτική της λογικής – Η αμφισβήτηση της Ψυχιατρικής από τους Επιζώντες της Ψυχιατρικής": http://athanatiellinikileventia.gr/?p=325
(5) Σε διαδικτυακή μορφή: http://athanatiellinikileventia.gr/?p=2609
(6) Οι αναγνώστ(ρι)ες μπορούν να βρουν το ηλεκτρονικό αρχείο του Desperately Seeking Susan εδώ: http://athanatiellinikileventia.gr/?page_id=2182 και εδώ: http://athanatiellinikileventia.gr/?page_id=2455 του Ebola.

και τις μέρες που πέφτω κάτω και σέρνομαι. Καταθλιπτικός, αυτοκτονικός, καλά, μανιακός, ψυχωσικός: όλα αυτά είμαι εγώ, δεν έχω να ανακαλέσω τίποτα ή να αρνηθώ τον εαυτό μου για να ικανοποιήσω την ανάγκη άλλων για μια νευροτυπική εικόνα μου.

Τούτες οι απαντήσεις στο ερώτημα αυτό της συνέντευξης είναι ίσως από τις λιγότερο δομημένες ή επεξεργασμένες. Μου θυμίζουν, μάλιστα, πολύ έντονα τις πρώτες μέρες του "Πόθου", όπου ένα μάτσο από ετερόκλητα κείμενα, πολύ πείσμα και οργή από νεαρά άτομα και καθόλου παίδευση στις μεγάλες δυσκολίες της ζωής φιλοδοξούσαν να εκφράσουν κάτι. Αν το καταφέραμε εν τέλει μία φορά, ίσως το καταφέρω κάποτε ξανά κι εγώ.

Τον τελευταίο χρόνο σχεδίασα ένα λεύκωμα μεγάλων διαστάσεων και 176 σελίδων που του έδωσα τον μεγαλεπήβολο τίτλο "Πουστιά, Ψυχική Ασθένεια και Μουσική Πανκ". Με έναν τρόπο θεωρητικό, βιωματικό, με στίχους, κολάζ, φωτογραφίες και πολύ ξεκάθαρη και σαφή αισθητική συμπυκνώνω εκεί μέσα ό,τι με έχει απασχολήσει, ό,τι έχω σκεφτεί εγώ μέχρι τώρα κι αυτά από τα οποία έχω τραφεί. Είναι κατά κάποιο τρόπο το τρίτο φανζίν που βγάζω. Θα κυκλοφορήσει το καλοκαίρι και ελπίζω να είναι το τέλος μιας μοναχικής πορείας. Ελπίζω με άλλα λόγια ότι χάρη στο λεύκωμα αυτό θα υπάρχει ένα υπόστρωμα για να φυτρώσουν συζητήσεις, γνωριμίες, συνασπισμοί και άλλα πολλά που θα προσθέσουν σε αυτό όσα δεν μπόρεσα εγώ.

Στο δρόμο μου βρήκα την ομάδα "Παθογέννημα" –*για μια διέξοδο από το ψυχιατρικό οικοδόμημα*– που δέχτηκε με ενδιαφέρον και καλοσύνη το de-briefing μου από το ψυχιατρείο.

Σήμερα η κοινωνική πραγματικότητα όσον αφορά τα lgbt θέματα φαίνεται να έχει αλλάξει από τα 90s. Σύμφωνο συμβίωσης, περισσότερες ομάδες που ασχολούνται, ένα pride πολύ μαζικό, μεγαλύτερη ορατότητα στα διεθνή μμε, σε μικρότερο βαθμό και στα ελληνικά. Όλα καλά άρα;

Η ερώτηση μού θυμίζει μια υπόθεση εργασίας και μια συζήτηση που έχει ήδη δρομολογηθεί, εδώ στη Θεσσαλονίκη. Η υπόθεση εργασίας είναι η εξής: με την πανδημία του AIDS ένα νέο κύμα ακτιβισμού ξεκίνησε στην Αμερική. Ήταν πάνω από όλα ένα κίνημα, αθέλητης και ηθελημένης, ορατότητας και κατόπιν ένα κίνημα που περιστρεφόταν πρώτα γύρω από την ίδια την επιβίωση και δευτερευόντως ενδεχομένως γύρω από άλλα ζητήματα. Το όνομα της ACT UP θα ήταν εμβληματικό εδώ. Διαδηλώσεις, παρεμβάσεις, δρώμενα, παραγωγή λόγου ακτιβιστικού και ακαδημαϊκού, πορείες και μια έκρηξη ορατότητας ήταν η συνέπεια του ακτιβισμού του AIDS. Εδώ πάνω από όλα δομήθηκε η ταυτότητα, σφυρηλατήθηκε η αίσθηση της κοινότητας και του ανήκειν. Αυτή η κινητικότητα οδήγησε με μια λογική συνοχή (που τους μηχανισμούς της δεν θα εξετάσουμε εδώ, ενδεχομένως και να μην μπορούμε) σε επόμενα στάδια του κινήματος μέχρι και σήμερα, τα οποία, καλώς ή κακώς, ήταν οι LGBT στο στρατό και ο LGBT γάμος.

Κοιτάζοντας την ίδια περίοδο στον ελλαδικό χώρο, διαπιστώνουμε μια νεκρική σιγή. Θα ήταν πραγματικά κοινότοπο και σε όλες γνωστό να αναφέρω ότι δεν υπήρχαν διαδηλώσεις, πορείες, παραγωγή πολιτικού λόγου και πολιτικής παρακαταθήκης (πέρα από το μερτικό μας στον "Πόθο"). Δεν θα ήταν κοινοτοπία, όμως, να αναφερθώ σε ένα περιστατικό που συνέβη το 1997. Ήταν σε ένα βαλκανικό συνέδριο για τον HIV/AIDS που έγινε στη Θεσσαλονίκη και έτυχε να παρακολουθώ. Στο μεγάλο διάλειμμα κατευθύνθηκα προς το ελληνικό πηγαδάκι, με άτομα διακεκριμένα, που τα ονόματά τους ακόμα εμφανίζονται στις ειδήσεις και τα νέα. Απαίτησα να μάθω γιατί έχουμε 1997 και δεν έχει κυκλοφορήσει καν ένα φυλλάδιο για ασφαλέστερο σεξ μεταξύ ανδρών. Ας κρίνει η αναγνώστρια τη στάση σώματος των ερωτώμενων: με κεφάλια σκυφτά, γεμάτα σύνεση, μου εξήγησαν ότι όσο η Εκκλησία είναι κοινωνικός εταίρος στο ΚΕΕΛΠΝΟ το φυλλάδιο που ζητώ δεν πρόκειται να υπάρξει.

Κρατώ από την ιστορία αυτή τα σκυφτά κεφάλια, γερτά, σιωπηλά, αδύναμα, υποταγμένα, πάνω από τα σώματα ομοφυλόφιλων ανδρών που πέθαιναν από την άγνοια και τα αντιπαραβάλλω με την εισβολή μελών και φίλων της ACT UP/NY σε καθεδρικό ναό της Νέας Υόρκης, όπου διέκοψαν τη λειτουργία και εγκάλεσαν τον καθολικό αρχιεπίσκοπο.

Ήταν μια νύχτα. Κι αυτό το ταξίδι μέσα στη νύχτα, στο οποίο κινήσεις όπως ο "Πόθος" δεν ήταν παρά μικρά γιορτινά φωτάκια, έλαβε κάποτε σιγά σιγά τέλος. Μετά από πάνω από μια δεκαετία σιωπής, κάτι άρχισε να κινείται ξανά, καταλήγοντας στην κατάσταση που περιγράφει η ερώτηση.

Η δική μου ερώτηση εδώ είναι, με ποια ιστορική φόρτιση, με ποια γνώση και εμπειρία από το παρελθόν, βασισμένοι σε ποιους πολιτικούς, κινηματικούς, ακτιβιστικούς, ακαδημαϊκούς λόγους, φτάσαμε εδώ που φτάσαμε, ζητώντας (αν πρέπει να ζητάμε) αυτά που ζητάμε, συγκινούμενοι από αυτά που όντως "αξίζει" κανείς να συγκινηθεί, νιώθοντας συλλογικά αυτό που είναι αρμόζον να συναισθανθεί κανείς, έχοντες μια νεοπαγή ταυτότητα άγνωστης αρχαιολογίας, προέλευσης και μνήμης.

Κεντρικό σημείο στο σημερινό λόγο κατέχει το έργο της Τζούντιθ Μπάτλερ. Κάνοντας μια τρομαχτική υπεραπλούστευση των καλύτερων και των όχι και τόσο καλών στιγμών της, θα έλεγα ότι στην ιδεολογία της ταιριάζει ο τίτλος "ριζοσπαστικός περιεκτισμός". Αυτές οι δύο λέξεις εξηγούν το άρωμα θυματοποίησης που υποκρύβεται όχι τόσο πίσω από τις φράσεις της αλλά πίσω από τις φράσεις φανατισμένων ακτιβιστών οπαδών της. Θα ήθελα να δω μια διέξοδο από αυτόν τον "μπατλερισμό" και για εμένα αυτή είναι απλά το κομμάτι εκείνο που ονομάζεται anti-social και anti-communitarian queer ή απλά "μηδενιστικό queer".

Σε μια φιλική συζήτηση που είχα, εξέφρασα με άλλα λόγια αυτή την απορία. Στο τ.19 του "Πόθου" η προμετωπίδα γράφει "*Να καταλάβουμε τους δρόμους*" κι αυτό μου είναι υπερβολικά οικείο μιας και το έγραψα εγώ. Δεν ήταν μια πρόσκληση για μια επετειακή πορεία, για μια γκέι πράιντ, αλλά ένα κάλεσμα καθημερινής ορατότητας στο δημόσιο χώρο –*ένας πούστης στημένος σε κάθε πεζοδρόμιο, μια αδερφάρα σε κάθε σταυροδρόμι*. Ήταν ένα κάλεσμα και σε ατομικό επίπεδο: η εξέγερση ενάντια στην εξουσία οφείλει να περιλαμβάνει μια μικροπολιτική εξέγερση η οποία λαμβάνει χώρα στο επίπεδο της επιθυμίας του υποκειμένου. Αντί αυτού –παρατήρησα στο συνομιλητή μου– δίνεται μεγάλη έμφαση σήμερα σε μια αντίστροφη, κεντρομόλο κίνηση –να περιοριστούμε, να ασφαλιστούμε, να υποχωρήσουμε σε περίκλειστους, αστυνομευόμενους εξωτερικά και εσωτερικά χώρους, χώρους που ονομάζουμε με ευκολία και δογματισμό "safe spaces". Το

ότι η ιδεολογία του "safe space" έχει τις ρίζες του, αν πιστέψουμε τον Halberstam στο "You are triggering me", στα gentrified areas κι ότι το gentrification της ζωής έμελλε να γίνει και gentrification της πολιτικής –για να παραφράσω τη Sarah Schulman– είναι μια άγνωστη, ανώδυνη, μη-διαπίστωση για τους περιφρουρητές αυτής της ασφάλειας.

Είναι καιροί αναστοχασμού, εσωστρέφειας, μου ειπώθηκε. Αυτό είναι απολύτως σεβαστό και ενδιαφέρον, θα επιθυμούσα όμως μέσα σε αυτή την περίσκεψη να μπορούσαν να λαμβάνονται υπόψη όσα ερωτήματα τέθηκαν στο παρελθόν και πολλά από αυτά παραμένουν ακόμα επώδυνα ανοιχτά.

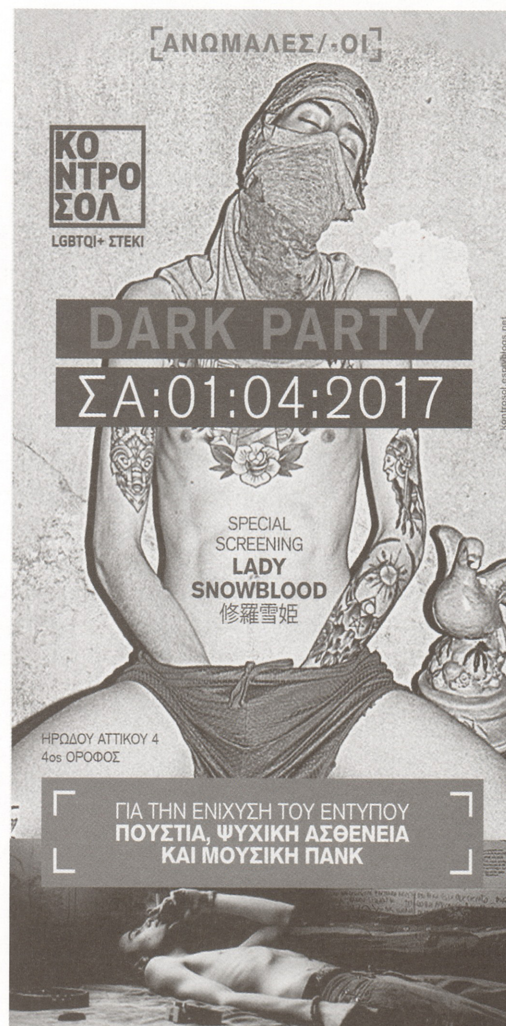
Περιγράφει λοιπόν η ερώτηση ένα κλίμα κατακτήσεων σε ζητήματα ορατότητας αλλά και δικαιωμάτων. Φευ! Διαθέτουμε ακόμα και γκέι μπάτσο που τα λέει και ωραία. Τόσο ωραία που θα του αναθέσω ένα θέμα για την επόμενη αγαπησιάρικη έκθεσή του. Δεν ξέρω για αυτόν όταν είναι σε υπηρεσία αλλά οι συνάδελφοί του, διαχρονικά, κακοποιούν σεξουαλικά τις τρανς στο δρόμο (και δεν είμαστε δα και τόσο μακριά από τους διωγμούς των τρανς στη Θεσσαλονίκη τις μέρες του Γκέι Πράιντ). Νομίζω δεν υπάρχει τίποτα πιο μπρουτάλ και σκληρό από τον ακτιβισμό ορισμένων τρανς σε εποχές ακόμα πιο βαθιά πίσω στο χρόνο, φερ' ειπείν 1985. Ήταν τότε, σύμφωνα με την αφήγηση της Πετρωνίας, που οι μπάτσοι βίασαν κάποιες τρανς ένα βράδυ. Η Πετρωνία μάζεψε τις καπότες, έγραψε τα ονόματα των διόλου άγνωστων αστυνομικών οργάνων πάνω τους, και πήγε και τις πέταξε στο γραφείο του διοικητή την άλλη μέρα. Αν ο γκέι μπάτσος νομίζει ότι η δουλειά του θα είναι να ταξινομεί αλφαβητικά καπότες για χάρη του διοικητή του και να μην βγαίνει σε αποστολές κάνοντας αυτά που κάνουν τα ρουνά, ε, τι να πω, σου έχω νέα, φιλαράκι.

«Όλα καλά άρα;» Στη δεύτερη από τις έξι δολοφονίες ομοφυλόφιλων αντρών που συνέβησαν το παγωμένο καλοκαίρι του 1996, επισκέφθηκα βραδιάτικα το ερημωμένο πάρκο που είχαν βρει τον στραγγαλισμένο. Υπήρχε σιωπή αλλά και ένα ανελέητο θρόισμα των φύλλων και άλλοι νυχτερινοί μικροθόρυβοι της υπαίθρου. Ίσως μια καλή ιδέα θα ήταν να είμαι με παρέα εκείνη τη βραδιά, επέλεξα όμως τη γνώριμη μοναχικότητα, την επαφή με τον κίνδυνο, το θάνατο και το τέλος. Πώς τελειώνει λοιπόν κανείς; αναρωτήθηκα. Πώς τελειώνει κανείς; Ίσως και με 36 μαχαιριές κι έναν μπάτσο να ρωτά σαρκαστικά αν ήξερες κι εσύ αυτή την πουστάρα. Πώς τελειώνει κανείς και πώς συνεχίζει; Το σκοτάδι στο πάρκο, σε εκείνο το υποθετικό παγκάκι που υπολόγιζα ότι είχε συμβεί το έγκλημα, έμπαινε μέσα μου και ψάχνοντας να βρω αν έχω τίποτα άλλο πέρα από νύχτα μέσα μου, βρήκα μια μαύρη, γλυμμένη πέτρα: Ήμουν 15 χρονών όταν είχα διαβάσει τον "Ξένο" του Καμύ και στα 23 μου καταλάβαινα ότι είχα φάγει το βιβλίο τούτο, το είχα εγγράψει μέσα μου. Ήταν μια μοναξιά που θα την έλεγα και πούστικη. Αν όχι τον θεό, κάποιον έπρεπε να ευχαριστήσω που ήμουν ακόμα ζωντανός κι όμως παράδοξα απονεκρωμένος.

«Όλα καλά άρα;» Εργάστηκα πολύ σκληρά για να έχει αυτή η πόλη γκέι πράιντ. Την πρώτη φορά σχεδόν τα καταφέραμε. Πωρωμένοι από τις ανταποκρίσεις από την ευρύτερη περιοχή, τη λάγνα επιθυμία και την κατάσταση στον ελλαδικό χώρο, στο τρίτο και πιο μεγάλο ημι-υπαίθριο gay pride party που οργανώσαμε (1999) κάποιοι διέδιδαν ότι θα γίνει πορεία με σημείο εκκίνησης τον Λευκό Πύργο. Χωρίς ευτυχείς δημαρχιακές συγκυρίες, χωρίς πολλές σκέψεις, χωρίς μέτρημα δυνάμεων. Από τα κάτω. Η πορεία δεν καλέστηκε ποτέ κι ήταν ο τελευταίος χρόνος του "Πόθου". Δεν έμελλε να υπάρξει ποτέ αυτή η πορεία.

Πολλά χρόνια μετά, πάλι θα εργαζόμουν νυχθημερόν για να υπάρξει το κατάλληλο κλίμα και, δοθείσης της εξευτελιστικής αφορμής ενός φιλικού δημάρχου, υπήρξε ξανά ένα κάλεσμα, ένα κάλεσμα που κάναμε δυο άτομα και επέμενα να είναι όσο πιο ανοιχτό γίνεται, ένα κάλεσμα που γνώρισε ανταπόκριση και το απώτερο αποτέλεσμά του ήταν αυτό που έχουμε σήμερα στην πόλη ως πράιντ. Ένα κομμάτι μου έχει τύψεις που δεν εργάστηκα πιο πολύ για να έχει τα χαρακτηριστικά που επιθυμώ κι ένα άλλο κομμάτι νιώθει μια αμείλικτη επιθανάτια παγωνιά να κατεβαίνει μέσα μου. Θα έλεγα ότι παραδόξως δεν με ενδιαφέρει πια και τόσο αυτό για το οποίο τόσο εργάστηκα τόσο πολύ. Ίσως να είναι πιο ταιριαστή η θέση του σιωπηλού θεατή –ταιριαστή, πρωτόγνωρη και τόσο οικεία τελικά.

«Όλα καλά άρα;» Αν ρωτάτε προσωπικά εμένα, θα κλείσω κλείνοντας έναν λογαριασμό από το παρελθόν και συγκεκριμένα του μικρού τίτλου, που σε μια άσχετη σελίδα του "Πόθου", αλλά όχι με μια άσχετη διάθεση, έγραφε "*ουτοπία ή θάνατος*". Κάποιο ουτοπικό στοιχείο –είτε το αναγνωρίζουμε είτε όχι– είναι ουσιαστικό κομμάτι της ριζοσπαστικής πολιτικής. Επειδή δεν συνηθίζω να μην πιστεύω αυτά που γράφω, θα έλεγα ότι στη ζωή μου το φάσμα της ουτοπίας ήταν τόσο χλωμό ώστε συνάντησα πολλές φορές τον θάνατο. Για εμένα αν κάτι αξίζει στην τωρινή εποχή θα ήταν το φάσμα της ουτοπίας να αστράψει πιο λαμπερό κι εγώ να σταματήσω να σέρνομαι στο έδαφος. Δεν ξέρω αν αυτό είναι μια έγκυρη ή επίκαιρη

ή συλλογική επιθυμία, πάρτε το ως το βίτσιο ενός μοναχικού παλιόπουστα. Έτσι κι αλλιώς, σε όλη αυτή την ιστορία που ανέπτυξα, ένα πράγμα επιμελήθηκα αδιάκοπα: τη μοναχικότητα, τον ατομικισμό και τον πόνο της συνδιαλλαγής με τον μηδενισμό.

Από όλα όσα θα μπορούσε να μου προκαλέσει αυτή η συνέντευξη, πάνω από όλα θα επιθυμούσα να διαβάσω ξανά τον "Ξένο". Λέγεται ότι δεν είναι καλό να διαβάζει κανείς αυτό το βιβλίο σε εφηβικές εποχές: το μυαλό ταξιδεύει επικίνδυνα, παράξενες σκέψεις γεννιώνται. Μα τώρα που έχω ζήσει πάνω από τη μισή μου ζωή, έχω επενδύσει σε αυτό το τευχίδιο –ακούγεται σαν μια μέθοδος να είμαι ελεύθερος. Που δεν είναι καθόλου το ίδιο με το να είμαι ευτυχισμένος ή "περήφανος".

Καταλάβαμε μέσα από τις διάφορες απαντήσεις σου ότι εστίασες αρκετές φορές στα συνθήματα αλλά και στα μέσα της μετάδοσης τους και δεν κρύβουμε ότι μας άρεσε αυτό. Ο αναστοχασμός γύρω από τα μέσα του λόγου είναι πάντα χρήσιμος, θεωρούμε. Επίσης, η συμπύκνωση του λόγου σε ένα εύστοχο σύνθημα είναι μια πολιτική αρετή, όπως και να το κάνουμε... για να πούμε δύο μόνο από τα πολλά που μας έρχονται στο μυαλό. Σε άλλο σημείο είπες για τα βιώματα της ομοφοβίας στη Θεσσαλονίκη, για τα οποία τότε δεν ήταν τόσο διαδεδομένη η λέξη 'ομοφοβία' να τα περιγράψει. Ωστόσο, μια χαρά βάζατε τους ομοφοβικούς στη θέση τους και χωρίς τις λέξεις αυτές, όπως το περιέγραψες. Είναι ενδιαφέρον αυτό, να έχεις ζήσει όχι μόνο μια εποχή με μικρότερες δυνατότητες διάδοσης του λόγου σου αλλά και με λιγότερα εργαλεία στο λεκτικό, ας πούμε, οπλοστάσιο. Φαίνεται σα να κινούμαστε με μια διττή τροχιά. Κάποια νοήματα έχουν κατοχυρωθεί λεκτικά. Παρόλα αυτά μερικές φορές οι δυνατότητες επικοινωνίας πίσω από αυτές τις 'μεγάλες' λέξεις φαίνονται φτωχότερες... Έχεις μια παρόμοια αίσθηση;

Μιλώντας για πολιτική αρετή όσον αφορά τα πετυχημένα συνθήματα, να πω χωρίς αιδώ ότι έχω ιδιαίτερη αδυναμία σε ένα δικό μου: "Δεν θέλουμε παιδιά, θέλουμε τους γιους σας". Είναι σχετικά πρόσφατο αλλά εγγυώμαι ότι είναι ξεκάθαρα τρελά 90s φάση. Αλλά αυτό είναι ακόμα μια άλλη ιστορία.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που έμαθα με την επάνοδό μου στη "σκηνή" ήταν να μιλώ πιο συμπυκνωμένα, αντιλαμβανόμενος ότι υπάρχουν οι κατάλληλες 'μεγάλες' λέξεις για να αντικαταστήσουν τις περιφράσεις μου. Πέρασε αρκετός καιρός, χρόνια, για να αρχίσω να υποψιάζομαι ότι υπάρχει μια ομίχλη γύρω από αυτές τις λέξεις που συσκοτίζει αντί να διαυγάζει το περιεχόμενό τους. Με άλλα λόγια, η πολιτική τους πυκνότητα απέκτησε μια άγευστη ποιότητα.
Θα πρότεινα να είμαστε τριπλά φροντιστικοί με τις λέξεις αυτές. Μία φορά να είμαστε φροντιστικοί απέναντί τους, φειδωλοί με τη χρήση τους, δίνοντας την ευκαιρία να ειπωθούν δυο τρεις ή όσες κουβέντες παραπάνω αναλογούν στην περίσταση. Μια δεύτερη φορά να είμαστε φροντιστικοί απέναντι στις εαυτές μας, προκρίνοντας τις δυνατότητες επικοινωνίας και ανάλυσης που έχει η περίφραση, δίνοντας χώρο σε αντιφάσεις, πολλαπλές τομές, δυναμικές, διαδρομές, αμηχανίες παρά σε στιβαρές και υπερβολικά οριστικές κρίσεις. Μια τρίτη φορά να είμαστε φροντιστικοί απέναντι στις κοινότητες που ανήκουμε, φροντίζοντας τουλάχιστον να πλέουμε σε καθαρά νερά, μίλια μακριά από τα μολυσμένα χωρικά ύδατα προβληματικών καταστάσεων λόγω υπερβολικά εύκολης χρήσης των λέξεων αυτών –όπως η κουλτούρα του name-calling. Όσο κι αν μας δίνουν τη δύναμη να μιλάμε από ισχυρότερη θέση και πιο συμπυκνωμένα, ειδικά απέναντι στους αντιπάλους μας, δεν μπορούν να αντικαταστήσουν εξ ολοκλήρου άλλες μεθόδους επικοινωνίας μεταξύ μας –στις οποίες περιλαμβάνεται και το να μιλάμε, βάζοντας προσωρινά στην άκρη τον φόβο μήπως εκφραζόμαστε με ασάφεια, με αντιφάσεις, ελλιπώς ή ακόμη προσβλητικά ή προκαλούντες αμηχανία. Για να το πω διαφορετικά, η φτώχεια πίσω από τις δυνατότητες επικοινωνίας μέσα από τις 'μεγάλες' λέξεις διαγράφεται πολύ καθαρά σε πολιτικά κείμενα που έχουν μια generic ποιότητα αντί για μια οξύτητα στην παρατήρηση και στο λόγο.

Μερικές φορές οι 'μεγάλες' λέξεις είναι οι 'μικρές'. Κάποτε είπα: «θέλω να ζήσω ελεύθερος» και μου αντιγύρισαν λέγοντας –ίσως ειρωνικά ενώπιον μιας ενδεχόμενης αφέλειας– «τι θα πει 'ελεύθερος';». Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση και θα έλεγα ότι είναι μια από τις κεντρικές "ερωτήσεις *μας*", τις ερωτήσεις όλων μας, πέρα κι από το κουήρ και το έμφυλο. (Και γιατί να μη βάλω εδώ και ένα ερωτηματικό στο τι σημαίνει "θέλω να *ζήσω*", δεδομένου του πόσο λιγοστά ικανοποιητικό ή αυτονόητο είναι ότι επιβιώνω ή διατηρούμαι 'ζωντανός' –λόγω του ψυχικού πόνου). Θα μου άρεσε λοιπόν μια συζήτηση για τα περιεχόμενα και τις μορφές της ελευθερίας *για εμάς* (άλλωστε κι ο Milton Friedman "Καπιταλισμός και Ελευθερία" ονόμασε το βιβλίο του), αλλά για κάποιο λόγο μια τέτοια συζήτηση δεν φαίνεται να είναι επίκαιρη σε μια έμφυλη συνέλευση.

Ίσως είναι καιρός για μια παύση, για έναν αναστοχασμό στο ποιες είμαστε, πού το πάμε και τι εργαλεία επιλέγουμε να χειριζόμαστε.

Ομάδα Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης.

Τ.Θ. 10839, 54110 Θεσσαλονίκη

92,5 ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

ΚΑΘΕΚΥΡΙΑΚΗ 12-14

Στα προσεχή χρόνια πώς θα βλέπει ο καθένας μας τη ζωή του ως ομοφυλόφιλος άνδρας ή γυναίκα; θα τη θυμόμαστε σαν ζωή δράσης ή σιωπής; θα κοιτάζουμε στα παλιά έχοντας όμορφες αναμνήσεις ή θα πονάμε ακόμη;

Ας ελπίζουμε πως όταν θα θυμόμαστε όσα ζήσαμε βλέποντας τους αγώνες και τις δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε ως ομοφυλόφιλοι, θα λέμε τουλάχιστον πως η ζωή μας ήταν όπως εμείς τη θέλαμε. Το να καθυστερούμε να είμαστε οι άνθρωποι που θέλουμε μας οδηγεί στο να ζούμε μεσα στη λύπη και τη μοναξιά.

Σήμερα κάνε το πρώτο βήμα και γίνε ο ομοφυλόφιλος που θέλεις να είσαι!

Κι αν είναι οι σχέσεις μας, -φιλικές, ερωτικές, πολιτικές- μια Συνωμοσία;

Όταν μια γυναίκα κατηγορείται σε ελληνικά ποινικά δικαστήρια πως επιτέλεσε κάποια ενεργητική στάση κοινωνικά ή πολιτικά, στάση που κρίνεται παράνομη προφανώς, αλλά κυρίως στάση που δεν είναι αναμενόμενη για την πρέπουσα (βάλτε εδώ όσα εισαγωγικά θέλετε) ηθική τάξη, πρέπει να έχουμε υπόψη ότι το ελληνικό κράτος έχει τη δυνατότητα –και συνήθως την ασκεί– να γίνει αρκετά αυστηρό απέναντί της. Υπάρχει ένα μακρύ ιστορικό διώξεων και καταδικών εναντίον γυναικών στην ελλάδα μέσα από τις οποίες συνήθως εμπεδώνεται όχι μόνο η λεγόμενη αστική νομιμότητα αλλά βασικότερα μια ηθική και ειδικά έμφυλη τάξη πραγμάτων που φαίνεται να διαταράχτηκε λιγότερο ή περισσότερο προσωρινά. Ένα τέτοιο προφίλ γυναίκας φαίνεται ότι προσπάθησαν να χτίσουν γύρω από το όνομα της Ηριάννας Β.Λ. για την οποία οι δικαστικές περιπέτειες ξεκινήσανε πριν από 4 χρόνια περίπου, όταν κατηγορήθηκε από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία ως μέλος της οργάνωσης Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς.

Πριν εξετάσουμε όμως τη συγκεκριμένη υπόθεση πρέπει να πάμε πιο πίσω και να παρουσιάσουμε με δυο λόγια την υπόθεση της δίωξης ατόμων για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Κατά τη γνώμη μας, η κίνηση αυτή υπήρξε από την αρχή μέρος μιας προσπάθειας ποινικοποίησης των κοινωνικών σχέσεων μεταξύ των ατόμων που, πρώτον, τριγυρίζανε τα Εξάρχεια, δεύτερον, δεν σκέφτονταν τα καλύτερα για το ελληνικό κράτος και, τρίτον, η γενιά τους σημαδεύτηκε από τα γεγονότα του Δεκεμβρίου του 2008. Μετά από εκείνον τον ζεστό Δεκέμβρη, το κράτος είχε εφαρμόσει τη γνωστή μέθοδο του μαστίγιου και του καρότου για μια σειρά υποκειμένων των οποίων η συμμετοχή είχε αναγνωριστεί στην εξέγερση –κυρίως τους μαθητές αλλά και τα άτομα 'δεύτερης γενιάς'. Με την εμφάνιση της Σ.Π.Φ., όμως, οι μπάτσοι παρακολουθούσαν μια φουρνιά ατόμων που είχε περάσει από τα γεγονότα του Δεκέμβρη, να επιλέγει τον δρόμο της κλιμάκωσης του επίπεδου των μέσων βίας που χρησιμοποιούσαν. Το κράτος, έτσι, αντέδρασε γρήγορα ανακοινώνοντας δημόσια πως η 'εξάρθρωση' της Σ.Π.Φ. υπολογιζόταν πως αφορούσε περί τα 80 με 120 άτομα, τα οποία ανήκαν σε ένα ευρύ ταξικό φάσμα, συνδέονταν μεταξύ τους μέσω κοινωνικών σχέσεων και δεν είχαν διάθεση να μπουν σε κάποιο διάλογο με το κράτος, όπως συνήθιζαν άλλοι άνθρωποι της ευρύτερης αριστεράς στο παρελθόν. Έτσι, καθώς η Σ.Π.Φ. υπήρξε η μόνη ένοπλη οργάνωση που υπερασπιζόταν την 'κληρονομιά του Δεκέμβρη' και υιοθετούσε ένα μη-φορμαλιστικό μοντέλο οργάνωσης, χωρίς αρχηγούς και εκτελεστικά όργανα, η αστυνομία εκμεταλλευόταν την ύπαρξη της οργάνωσης για να ανοίξει τη δαγκάνα της σε ένα ευρύ κοινωνικό δίκτυο, το οποίο ήταν νεαρής ηλικίας, ανένταχτο στις παραδοσιακές ως τότε ομάδες και αριστερές οργανώσεις και αχαρτογράφητο αφού προέκυψε κυρίως μετά τον Δεκέμβρη. Και πράγματι, όπως φάνηκε αργότερα, η πολύπλοκη αυτή μορφή της δομής της οργάνωσης, όσο δυσκόλεψε τους μπάτσους να την αντιμετωπίσουν, άλλο τόσο τους βόλεψε στο σχέδιό τους να χωρέσουν όποιον και όποια ήθελαν σε αυτό το πλαίσιο ποινικοποίησης και να τραβολογήσουν κόσμο χωρίς πολλά πολλά με βασικό κόστος την ψυχική επιβάρυνση των ίδιων και των κοντινών τους βέβαια. Γιατί αν τα άτομα που ανέλαβαν τελικά ευθύνη για τη δράση της Σ.Π.Φ., 'ανταμείφθηκαν' με αδιανόητα βαριές ποινές, πιο βαριές και από υποθέσεις όπου «έχει χυθεί αίμα», υπήρξε ένας ευρύς κύκλος ατόμων, φίλων, ερωτικών συντρόφων και συγγενών που έπαιρναν αυτό το ευρύτερο μήνυμα από πλευράς κράτους: η συσχέτιση με 'τρομοκράτες' δεν θα γίνει ανεκτή επουδενί.

Και όντως εκατοντάδες ήταν αυτές και αυτοί που υπέστησαν την ενόχληση της αστυνομίας και αρκετές δεκάδες, γύρω στα 40 άτομα, διώχθηκαν με την κατηγορία της ένταξης και συμμετοχής στη Σ.Π.Φ. Από αυτά τα άτομα οι περισσότερες και οι περισσότεροι, μετά το τράβηγμα τους με αστήρικτες κατηγορίες στα δικαστήρια, αθωώθηκαν, συχνά, πανηγυρικά. Δέκα από τα άτομα που συνελήφθησαν κατά καιρούς, ανέλαβαν την ευθύνη για τη συμμετοχή τους στη Σ.Π.Φ. Οι δίκες ωστόσο ακόμη και οκτώ περίπου χρόνια αργότερα, δεν έχουν τελειώσει. Αυτό δείχνει ότι το κρατικό ενδιαφέρον για αυτή την υπόθεση δεν έχει μειωθεί, τόσο γιατί η υπογραφή της οργάνωσης συνεχίζει να χρησιμοποιείται σε νέες ενέργειες, όσο βέβαια και γιατί το σχέδιο της χαρτογράφησης αυτής της γενιάς ατόμων δεν έχει ένα φυσικό τέλος.

Πριν δέκα μέρες, την 1η του Ιούνη του 2017, δύο άτομα που επίσης οδηγήθηκαν με τραγελαφικά στοιχεία και αστήρικτους ισχυρισμούς σε πρώτο βαθμό στο τριμελές εφετείο Αθηνών, αφού ταλαιπωρήθηκαν επί τέσσερα χρόνια από αναβολή σε αναβολή της δίκης τους, καταδικάστηκαν σε ποινή κάθειρξης 13 χρόνων, χωρίς αναγνώριση ελαφρυντικών και κυρίως χωρίς αναστολή. Η μία από αυτά τα άτομα είναι η Ηριάννα Λ.Β. η οποία είναι η σύντροφος ενός άλλου ανθρώπου που είχε δικαστεί –και αθωωθεί αμετάκλητα, με πρόταση εισαγγελέα– ως μέλος της Σ.Π.Φ. Πολλά ειπώθηκαν για το γιατί καταδικάστηκε η Ηριάννα Λ.Β. σε 13 χρόνια και σήμερα βρίσκεται στις φυλακές Θήβας. Το πιο σημαντικό που έπρεπε να εξηγηθεί ήταν το γιατί οι δικαστίνες της υπόθεσης της Ηριάννας, κατά παράβαση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, της αρνήθηκαν το ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης, δηλαδή την έβαλαν φυλακή χωρίς να της αναγνωρίσουν το δικαίωμα αναστολής της ποινής, μολονότι εκείνη δεν ήταν ύποπτη φυγής. Οι δικηγόροι, καθώς έχουν σπουδάσει βέβαια τη νομική επιστήμη, είναι προφανές ότι προτιμούν τις στενά νομικές αιτιολογήσεις, τις δικαστικές και ίσως τις παρα-δικαστικές, πάντως αυτές που βρίσκονται στο οικείο σύμπαν τους. Αντίστοιχα, δικηγόροι και μη, μια μεγάλη μερίδα κόσμου αρέσκεται να δίνει ευκαιριακές απαντήσεις σε τέτοια ερωτήματα. Φυσικά έχουν και οι ευκαιριακές απαντήσεις το μερίδιο της αλήθειας τους στην ιστορία, σε κάθε ιστορία. Αλλά συνήθως, όταν η παραβίαση των ίδιων των νόμων του αστικού κράτους είναι τόσο σοβαρή, όταν δηλαδή δεν δίνεται δικαίωμα αναστολής της εκτέλεσης της ποινής 13 χρόνων σε άτομα που το δικαιούνται αυτό το δικαίωμα, τότε ίσως δεν είναι επαρκείς από μόνες τους οι ευκαιριακές απαντήσεις. Έτσι, αυτά που ακούστηκαν αμέσως μετά την καταδίκη και τον εγκλεισμό της Ηριάννας σαν εκτιμήσεις για το γεγονός αυτό, ήταν πως είχε πέσει σε αυτό που οι δικηγόροι λένε «κακή έδρα»... η πρόεδρος του δικαστηρίου κα. Ζωή Δημοπούλου-Αποστολίδου επέδειξε αυστηρότητα γιατί περίμενε την προαγωγή της σε πρόεδρο Εφετών (πράγμα που έγινε έξι μέρες μετά το δικαστήριο)... καθώς και ότι έπαιξε τον επικοινωνιακό της αντίκτυπο η πρόσφατη επίθεση με βόμβα μικρής ισχύος στον πρώην πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο, οπότε υπήρξε πίεση στους δικαστές να βάλουν κάποιον μέσα. Από την άλλη μεριά του φάσματος, αριστεροί δημοσιογράφοι συνήθως αναφέρθηκαν στην περίπτωση του άδικου της καταδίκης της Ηριάννας δίνοντας έμφαση στο ότι είναι υποψήφια διδακτόρισσα του Καποδιστριακού πανεπιστημίου («πώς γίνεται μια υποψήφια διδακτόρισσα να καταδικάζεται ομόφωνα ένοχη και να εγκλείεται στις φυλακές Θήβας;»).

Στις φωτογραφίες οι προσφιλείς φιγούρες των ΕΚΑΜ και της "αντρι"τρομοκρατικής, γνωστές για την κατασκευή στοιχείων σε πάσης φύσης υποθέσεις, το χάϊδεμα της ακροδεξιάς τρομοκρατίας και την έμπνευση ενός γενικότερου αισθήματος ασφάλειας σε όλη την επικράτεια.

Εμείς επειδή δεν είμαστε θαμώνες δικαστηρίων αλλά ούτε και δημοσιογραφικών γραφείων, ας μας επιτραπεί να έχουμε μια διαφορετική προσέγγιση για το θέμα, πιο πολιτική. Και το «πιο πολιτική» δεν έχει να κάνει μόνο με το ότι ως πολιτικοποιημένα υποκείμενα έχουμε μάθει να διαβάζουμε τις εξελίξεις γύρω από τις ζωές μας υπό αυτό το πρίσμα. Έχει να κάνει και με το ότι οι άλλες ερμηνείες δεν μας φαίνονται καθόλου επαρκείς. Για παράδειγμα, τι χειρότερο είχε η έδρα της Ηριάννας από τις έδρες που μοιράζουνε ποινές δεκαετιών σε εκατοντάδες μεταναστών κάθε πρωί στην Ευελπίδων; Κι αυτοί οι δικαστές φασίστες είναι στην πλειοψηφία τους, ρατσιστές και, ενώ μοιράζουν εξοντωτικές ποινές, κοιμούνται όρθιοι (κυριολεκτικά!!!), όπως κάνανε ακριβώς και στη δίκη της Ηριάννας και είχαμε την ευκαιρία να το παρακολουθήσουμε. Γιατί μια παράλογη και τελείως ανυπόσταση απόφαση μιας προέδρου Εφετείου την οδηγεί ντε και καλά σε προαγωγή ενώ είναι προφανές ότι το όνομά της την αμέσως επόμενη εβδομάδα του δικαστηρίου θα συζητιέται με τον πλέον αρνητικό τρόπο σε κάθε γωνία και ο ίδιος ο υπουργός δικαιοσύνης θα εξαναγκαστεί λόγω της δημοσιότητας που παίρνει η υπόθεση να ζητήσει το σκεπτικό της απόφασης; Πώς 'θεραπεύεται' η ενέργεια κατά του Παπαδήμου έστω και επικοινωνιακά, αφού κανένα μέσο μαζικής ενημέρωσης δεν «διαφήμισε» την καταδίκη του τριμελούς εφετείου Αθηνών; Η δικαστική αντιμετώπιση της Ηριάννας όμως δεν ήταν περισσότερο παράλογη από την ίδια τη δίωξή της, την αστυνομική μηχανορραφία που προηγήθηκε εναντίον της και την κοινή συναίνεση των τότε ανακριτικών-δικαστικών αρχών για να τραβηχτεί στα δικαστήρια εδώ και τέσσερα χρόνια. Μιλάμε δηλαδή για ένα σύνολο ενεργειών οι οποίες ακολουθούν ένα συνεπές σκεπτικό, όσο παράλογα κι αν φαίνονται, όλα τους, ένα-ένα. Ας πούμε παρακάτω λίγα τεχνικά στοιχεία της δίωξης αλλά και της δίκης της Ηριάννας για να φανεί καθαρά αυτό που λέμε.

Πριν έξι χρόνια ο φίλος ενός εργάτη σε μια οικοδομή απέναντι από την Πολυτεχνειούπολη βλέπει έναν άνδρα να θάβει στο έδαφος ένα κουτί. Πιστεύοντας πως είναι λίρες, ο άνδρας αυτός πηγαίνει και ξεθάβει το κουτί, στο οποίο όμως ανακαλύπτει όπλα, τα οποία και πιάνει με τα χέρια του (και συνεπώς 'μολύνει' με το DNA του). Έπειτα, καλεί την αστυνομία και από εκεί αναλαμβάνει η αντι-τρομοκρατική. Ο άνθρωπος αυτός δεν κλήθηκε σε κανένα δικαστήριο της Ηριάννας και η δοθείσα διεύθυνσή του δεν φαίνεται να αντιστοιχούσε ποτέ σε κανένα τέτοιο υπαρκτό όνομα ή πρόσωπο. Πάνω σε αυτή την εμφανώς ψεύτικη ιστορία, ξεκινά η δίωξη της Ηριάννας, της οποίας το DNA υποτίθεται βρέθηκε πάνω στον γεμιστήρα ενός όπλου. Το δείγμα του DNA μάλιστα που πάρθηκε από το όπλο ήταν μερικό και της κατηγορίας του «μείγματος» –αυτό σημαίνει πρακτικά ότι το δείγμα δεν «έφτανε» ώστε να επανεξεταστεί στο μέλλον και... καταστράφηκε. Να σημειώσουμε ότι σε πολλές χώρες –όπως και σε αυτήν εδώ– σε άλλες υποθέσεις έχει γίνει δεκτό στα δικαστήρια ότι δεν μπορεί να καταδικαστεί κάποιος με μοναδικό στοιχείο ενοχής το DNA, μιας και η ταυτοποίηση των προσωπικών στοιχείων που προσφέρει, δεν είναι πλήρης. Η θεωρούμενη ταύτιση ενός δείγματος DNA ενός κατηγορουμένου σε ένα δικαστήριο, ακόμη και τυπικά, προϋποθέτει αντιστοιχία 16 γενετικών τόπων. Για να το δώσουμε με το παράδειγμα μιας πιστωτικής κάρτας· είναι σαν να λέμε ότι η αντιστοιχία που επιτεύχθηκε στην περίπτωση της Ηριάννας αφορά στα πρώτα οκτώ από τα συνολικά δεκατέσσερα νούμερα της πιστωτικής κάρτας. Με αυτό τον τρόπο προφανώς δεν είναι δυνατό να υποδειχθεί το πρόσωπο στο οποίο ανήκει αυτό το γενετικό υλικό, αλλά αντίστοιχα δεν υφίσταται και απάντηση στην ερώτηση που με μεγάλη όρεξη επαναλάμβαναν πρόεδρος και εισαγγελέας: «Μπορείτε να μας αποκλείσετε ότι δεν αντιστοιχεί σε εκείνη αυτό το δείγμα;». Ξεκαθαρίζουμε ότι στην υπόθεση της Ηριάννας, το

μοναδικό ενοχοποιητικό στοιχείο ήταν ένα τέτοιο δείγμα DNA, καθώς δεν προσήλθαν μάρτυρες κατηγορίας –πέρα από έναν μπάτσο που δήλωνε ότι δεν έχει ιδέα για αυτή την ιστορία. Στην περίπτωση της ίδιας δίκης επίσης, δεν ελέγχθηκε ποτέ το DNA του άνδρα που υποτίθεται πως βρήκε και έπιασε τα όπλα, αλλά ούτε και το δείγμα εξετάστηκε σε εργαστηριακά κατάλληλες συνθήκες· όπως διαπίστωσε ένα πραγματογνώμονας που κλήθηκε από τη Γαλλία, π.χ. το όπλο εξετάστηκε στον ίδιο χώρο με προσωπικά αντικείμενα της Ηριάννας, πρακτική που θέτει ξεκάθαρα ζήτημα 'επιμόλυνσης' του δείγματος. Το DNA της η Ηριάννα μάλιστα το είχε δώσει αρχικά οικειοθελώς το βράδυ που συνέλαβαν τον σύντροφό της, λίγα χρόνια πριν. Η Ηριάννα σε όλη τη δικογραφία της δεν συνδέεται με καμία απολύτως ενέργεια ή με κανέναν τρόπο γενικότερα με δράσεις και πρόσωπα που έχουν παραδεχθεί ή δεν έχουν παραδεχθεί τη συμμετοχή τους στην οργάνωση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς. Η ενοχή της, ωστόσο, κηρύχτηκε ομόφωνα και από τα τρία μέλη του εφετείου, μετά από πρόταση ενοχής της εισαγγελέως Παπαδοπούλου. Δεν προσφέρθηκε καμία αιτιολόγηση για αυτή την ποινή από το αξιότιμο δικαστήριο, ενώ υποτίθεται ότι είναι υποχρεωμένο να αιτιολογήσει την απόφασή του με βάση το νόμο. Ομόφωνα απορρίφθηκαν οι αιτήσεις των δικηγόρων για αναγνώριση ελαφρυντικών. Ομόφωνα της επιβλήθηκαν δεκατρία χρόνια κάθειρξης, δήμευση περιουσίας και αφαίρεση πολιτικών δικαιωμάτων για τρία έτη. Ομόφωνα απορρίφθηκε το δικαίωμα αναστολής εκτέλεσης της ποινής δεκατριών χρόνων και δίχως καμία αιτιολόγηση, ενώ συγκεκριμένα άρθρα της ποινικής δικονομίας δεν επιτρέπουν την απόρριψη της αναστολής παρά μόνον σε αυστηρά προσδιορισμένες περιστάσεις (φυγοδικία, υποψία φυγής κ.τ.λ.), οι οποίες όμως προφανώς δεν αφορούσαν την Ηριάννα, μιας και εκείνη τηρούσε ευλαβικά την τελευταία τετραετία τους κουραστικούς όρους της εμφάνισης σε αστυνομικά τμήματα και της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα.

Αν μπήκαμε στην παραπάνω απαρίθμηση των πιο ακραίων νομικών συνιστωσών της καταδίκης της Ηριάννας το κάναμε για να δείξουμε με τον πλέον εμφατικό τρόπο ότι την γυναίκα αυτή τη θέλανε στη φυλακή ανεξαρτήτως του νομικού περιεχομένου της δίωξης. Όποια και όποιος παρευρέθηκε σε αυτή τη δίκη, κατάλαβε τον μη-νομικό χαρακτήρα της από την αρχή, και μέχρι να φτάσει η ώρα της ποινής, ίσως πίστευε κανείς ότι η υπόθεση συνεχίζεται σε ένα τυπικό επίπεδο. Οι ερωτήσεις που απευθύνθηκαν στην Ηριάννα και τους μάρτυρες υπεράσπισής της, δεν είχαν να κάνουν με τις κατηγορίες της ένταξης και της συμμετοχής στη Σ.Π.Φ. μιας και καμία σύνδεση, νομική ή λογική, δεν προσφερόταν στη δικογραφία. Έτσι, οι ερωτήσεις της προέδρου του τριμελούς εφετών αλλά και της εισαγγελέως έτρεχαν κυρίως γύρω από τη σχέση της Ηριάννας με τον ερωτικό σύντροφό της και τους φίλους της. «*Γιατί δεν τον χώρισες όταν έμαθες ότι είναι υπόδικος;*» Αυτή η ερώτηση και υποτιθέμενη κατηγορία που διατυπώθηκε πολλάκις τόσο προς την Ηριάννα όσο και προς τη μητέρα της έφερνε σε αμηχανία δικηγόρους και παρακολουθούντες τη δίκη.

Το κλίμα, αν συνδυάσει κανείς ότι μια γυναίκα κατηγορούταν πως έφερε όπλα και πως ερωτούταν για την ερωτική της σχέση με τον σύντροφό της, σταμπαρισμένο από την Ασφάλεια αλλά αθωωμένο στο δικαστήριο, θύμιζε κάτι από τις δίκες που γίνονταν την περίοδο 1947-1950, τα χρόνια δηλαδή του εμφυλίου στην ελλάδα, όπου δεκάδες γυναίκες διώχτηκαν, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν με σαθρά κατηγορητήρια, με βάση μόνον το «τεκμήριο της οικογενειακής ευθύνης», καθώς και τη σοβαροφανή επιτέλεση ενός γελοίου ρόλου εκ μέρους των εθνικοφρόνων στρατοδικών της εποχής. Οι, δε, ερωτήσεις προς την Ηριάννα γύρω από τα ονόματα των φίλων της, με ποιους και ποιες κάνει παρέα, παράλληλα με την αλαζονική διάθεση της εισαγγελέως Παπαδοπούλου να ονομάζει αυτούς τους μη-οργανωμένους καν πολιτικά ανθρώπους ως «μέλη των Πυρήνων της Φωτιάς», φαίνονταν τελείως βλακώδεις και μόνον μετά την ποινή των 13 χρόνων χωρίς αναστολή, αναδεικνύονται πια σαν μια διεστραμμένη απειλή για το ποινικό μέλλον αυτής της υπόθεσης.

Όλα τα παραπάνω ξαναφέρνουν στο προσκήνιο τη μόνη δυνατή ερμηνεία που αναφέραμε και στην αρχή του κειμένου και δεν είναι 'παράλογη'. Η υπόθεση των Πυρήνων της Φωτιάς δεν είναι μια υπόθεση σαν τις άλλες, είναι μια υπόθεση στοχοποίησης μιας ευρύτερης γενιάς, ανεξαρτήτως του βαθμού της πολιτικής της εμπλοκής, με μόνο κριτήριο ενοχής της, τις κοινωνικές της σχέσεις. Μέσα σε αυτό το σκεπτικό διώξεων, χωράει να φυλακιστεί και μία υποψήφια διδακτόρισσα, ναι. Μόνο υπό αυτή την οπτική βγάζει κάποιο «νόημα» το να διωχθεί εξαρχής η ερωτική σύντροφος ενός ανθρώπου που είχε κατηγορηθεί για συμμετοχή στη Σ.Π.Φ. και του οποίου η σχέση του με μέλη της Σ.Π.Φ. υπήρξε φιλική, κάτι το οποίο βέβαια δεν ήταν, δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ παράνομο, παρά μόνο στη σκέψη κάποιων κρατικών μυαλών. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι η Ηριάννα δεν φυλακίστηκε για κάτι παράνομο που έκανε. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι η Ηριάννα φυλακίστηκε για να δοθεί μήνυμα σε άλλους, σε κάτι ευρύτερο και πέρα από την υπόθεσή της. Ήταν ένα μήνυμα για τη Σ.Π.Φ.; Μπορεί. Μπορεί η ενέργεια κατά του Παπαδήμου που προηγήθηκε χρονικά της απόφασης να έπαιξε κάποιο ρόλο στην απόφαση, με την έννοια της κρατικής εκδικητικότητας, ότι «αυτούς που έχουμε τώρα στα χέρια μας από το συνάφι σας, θα τους τσακίσουμε». Έστω κι αν μετά, μέσα από το ίδιο κράτος εμφανιστεί όψιμο ενδιαφέρον για τα 'ανθρώπινα δικαιώματα' που παραβιάστηκαν, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους φυσικά εκ των υστέρων και τα κανάλια των κρατικών διαμεσολαβήσεων.

Γνώριζαν τόσο στην αντιτρομοκρατική όσο και στο δικαστικό σώμα ότι η Ηριάννα δεν υπήρξε μέλος της Σ.Π.Φ. Αλλά η αλήθεια αυτή είναι τελείως άσχετη και αδιάφορη για το κράτος. Το ενδιαφέρον τους ήταν αυτή η –έστω μακρινή– μη-ποινική συσχέτιση. Έχει ερωτική σχέση με έναν που είχε κατηγορηθεί επειδή ήταν φίλος άλλων που καταδικάστηκαν... Αλλά αυτό ακριβώς δείχνει και πάλι πως στο στόχαστρο του κράτους ήταν οι σχέσεις και όχι πράξεις. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος υπεράσπισης της Ηριάννας, πέραν της ανάδειξης της κρατικής αυθαιρεσίας: να υπερασπιστούμε τις μεταξύ μας σχέσεις όσο κι αν εκείνοι που καταστρώνουν νοσηρά σχέδια 'ασφάλειας', θέλουν να αναδείξουνε τις σχέσεις μας σαν συνωμοσία.

Λ. & Step tsp 14-06-2017

γνωριμία με το inter*app.

Δημιουργήθηκε τον Δεκέμβριο του 2015 και έχει την έδρα του στα βόρεια της Αθήνας. Τις αφίσες και τα spray τους τα έχουμε προωθήσει πολλές φορές από τη στήλη antifa newz-antifa streets μέσα στο πλαίσιο του ότι το 151 στηρίζεται από και στηρίζει πανελλαδικά ένα άτυπο βέβαια δίκτυο αυτόνομων ομάδων και ατόμων που στρέφουν την κριτική τους τόσο στις έμφυλες όσο και τις εθνικές σχέσεις εξουσίας, που ασφυκτιούν στο ελληνικό περιβάλλον και κάνουν κάτι για αυτό στην πράξη. Με άλλα λόγια διαβάζουν το σήμερα της ελληνικής πραγματικότητας μέσα από μια ανθελληνική σκοπιά. Σε αυτό το τεύχος έχουμε την ευκαιρία να διαβάσουμε μια πιο αναλυτική αλλά και συνοπτική παρουσίαση του πολιτικού περιεχομένου του inter*app, παρουσίαση που έλαβε χώρα και στο Spring Queer Fest (27-30 Απρίλη 2017).

Λεγόμαστε *for an intersectional approach* και δραστηριοποιούμαστε από το Δεκέμβρη του 2015 κυρίως στις περιοχές των βορειοανατολικών προαστίων της Αθήνας (Χαλάνδρι, Αγία Παρασκευή, Χολαργός, Μαρούσι). Αρχικά, με μια αφίσα και ένα κείμενο για τον αγώνα της Σάναα Τάλεμπ στο κέντρο κράτησης μεταναστριών του Ελληνικού (Ιανουάριος 2016). Στη συνέχεια βγάλαμε δύο αφίσες για τις έξι απόπειρες βιασμού που έγιναν στο Μαρούσι (Ιούνιος 2016), με επίκεντρο την εναντίωση στην κουλτούρα του βιασμού και την κατασκευή των ανδρισμών. Το Νοέμβρη 2016 συζητήσαμε για την παρουσία των γραφείων της *Ελλήνων Συνέλευσης* στο Χαλάνδρι για να καταλήξουμε στη συγγραφή ενός κειμένου γι' αυτούς -που μοιράστηκε πόρτα πόρτα στις όμορες γειτονιές. Τον Ιανουάριο του 2017 κολλήσαμε μια αφίσα ενάντια στην εθνική ομοιογένεια, χρησιμοποιώντας τα παραδείγματα του αντισημιτισμού και του αντιμουσουλμανισμού, σε σχέση με τη διαχείριση μειονοτήτων από την ελληνική κοινωνία και το κράτος της.

Επιπλέον, ως συλλογικότητα, συμμετείχαμε στις πορείες για τη Σάναα Τάλεμπ (26.12.2016 και 23.1.2016) που διοργανώθηκαν από τη συλλογικότητα αλληλέγγυοι/ες κρατουμένων στα νότια και στη φεμινιστική πορεία (12.11.2016) που είχε καλεστεί από το *συντονιστικό συλλογικοτήτων και ατόμων ενάντια στην κουλτούρα του βιασμού* με ένα πανό που έγραφε "Ο ανδρισμός (δήθεν αχαλίνωτη σεξουαλικότητα, ο ρομαντικός ιπποτισμός, οι μάτσο συμπεριφορές, το ελληνικό ταμπεραμέντο) οπλίζει τους βιαστές".

Σε επίπεδο γειτονιάς γράφουμε με σπρέι, κολλάμε αφίσες, μοιράζουμε κείμενα πόρτα πόρτα ενώ έχουμε συμμετάσχει σε έναν αντιφασιστικό συντονισμό συλλογικοτήτων στα βορειοανατολικά (με παρεμβάσεις σε Μαρούσι και Χαλάνδρι).

Η *for an intersectional approach*, σε πρώτη φάση, ξεκίνησε να ασχολείται (μέσα από έναν κύκλο συλλογικής αυτομόρφωσης) με τη συγκρότηση των σύγχρονων υποκειμένων στην ελλαδική επικράτεια, προσπαθώντας να αναλύσει το πως οι αγώνες που δίνονται τα τελευταία χρόνια αποκτούν ολοένα και περισσότερο εθνικά/εθνικοποιητικά χαρακτηριστικά. Κεντρικό μεθοδολογικό εργαλείο σε αυτή μας την προσπάθεια είναι η διαθεματικότητα, με την έννοια πως κρίνουμε ότι η πραγματικότητα εμπερικλείει πολλές σχέσεις και δομές εξουσίας που συναρμόζονται κατασκευάζοντας τα σύγχρονα υποκείμενα. Αυτό σημαίνει πως δεν ψάχνουμε να βρούμε πολλαπλά καταπιεσμένα υποκείμενα αλλά πως προσπαθούμε να δούμε πως χτίζονται κυρίαρχα μέσα από τις σχέσεις εξουσίας. Προσπαθούμε να μην παίρνουμε, δηλαδή, ως δεδομένα τα υποκείμενα αλλά να βλέπουμε πως φτιάχνονται, με ποια περιεχόμενα "επενδύονται" οι κυρίαρχες σχέσεις. Στη διαδρομή αυτή αναγνωρίζουμε, επίσης, πως δεν βρισκόμαστε σε κοινωνικοϊστορικό κενό· υπάρχει ένα ιστορικό βάρος (με εθνικά/εθνκοκρατικά, έμφυλα, ταξικά, σεξουαλικοποιητικά συγκεκριμένα χαρακτηριστικά) που βαραίνει τις πλάτες μας. Την ίδια στιγμή, υπάρχουν βιώματα και εμπειρίες που διαχωρίζουν τα (συλλογικά) υποκείμενα ανάλογα με τη θέση τους στην εκάστοτε ιεραρχία. Η σημασία όλων των παραπάνω έγκειται, για εμάς, στο ότι αποτελούν την εναρκτήρια στιγμή συγκρότησης πολιτικών ομαδοποιήσεων (όπως είναι και η ίδια η *for an intersectional approach*). Από εκεί και πέρα, μένει να γίνει συγκεκριμένα και σε βάθος η προσπάθεια να ασκήσουμε κριτική στις κυρίαρχες σχέσεις.

Για να το κάνουμε αυτό προσεγγίζουμε τις σχέσεις και τα υποκείμενα, τις αρνήσεις τους και τις καταφάσεις τους μέσα από τους άξονες:

• της (ετεροκανονικής) σεξουαλικότητας

Στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας ο διαχωρισμός μεταξύ των φύλων παίζει καταστατικό ρόλο. Η υποτίμηση των γυναικείων σωμάτων/ συμπεριφορών/ ικανοτήτων λαμβάνει χώρα στη βάση της οικογένειας. Οι γυναίκες πρέπει να επιτελούν την αναπαραγωγή και φροντίδα του «κυττάρου της ελληνικής κοινωνίας», δηλαδή της οικογένειας ώστε να έχουν τη δυνατότητα να μνημονεύονται ως «άξιοι πολίτες». Ταυτόχρονα, οι άντρες πρέπει να επιτελούν το ρόλου του προστάτη (της οικογένειας και του έθνους). Αυτός ο ρόλος περνάει μέσα από την κυριαρχία του "ελληνικού αρσενικού". Η ετεροφυλοφιλία και οι αντίστοιχες συμπεριφορές (από τους βιασμούς μέχρι το πρότυπο του "ρομαντικού ιππότη" που βρίσκεται εδώ για να σώζει) είναι πυλώνας της κατασκευής των ελλήνων αντρών υπηκόων. Από την άλλη μεριά, η σεξουαλικότητα των "εθνικά άλλων" είναι πεδίο ελαφρώς διαφορετικής διαχείρισης. Η στελέχωση της καταναγκαστικής πορνείας και η εξάσκηση των ελλήνων αντρών σε σώματα μεταναστριών εμπέδωσε ήδη από τη δεκαετία του '90 την εθνική ανωτερότητα των ελλην(ιδ)ων, ενώ . Ο δημόσιος λόγος γύρω από το λεγόμενο "δημογραφικό πρόβλημα" χτίστηκε πάνω στην υποχρεωτική ετεροσεξουαλικότητα των ιθαγενών, συνεπώς οι ομοφυλοφιλικές σχέσεις/πρακτικές επενδύονται και με όρους "εθνικής προδοσίας". Παράλληλα, η έγκληση των ελλην(ιδ)ων να κάνουν ετεροκανονικές οικογένειες χρειάζεται την απειλή πως οι μετανάστ(ρι)ες κάνουν πολλά παιδιά, προκειμένου να λειτουργήσει εκφοβιστικά και με πυγμή.

• της κυριαρχίας του (αντρικού) φύλου

Η ελληνική κοινωνία είναι ένας τόπος όπου ο "δημόσιος" και "ιδιωτικός" χώρος είναι πεδία κυριαρχίας του ανδρικού βλέμματος και του ανδρικού λόγου. Είναι ένας τόπος όπου η σεξουαλικοποιημένη βία και η κακοποίηση είναι καθημερινό βίωμα. Είναι ένας τόπος που αστυνομεύονται όσα σώματα αποκλίνουν και όπου τα υποκείμενα που δεν αποδέχονται τα επιβεβλημένα όρια του φύλου τους στιγματίζονται. Είναι ένας τόπος όπου οι επιθυμίες που δεν συμβαδίζουν με τον (ετερο)σεξισμό καταστέλλονται. Είναι ένας τόπος όπου η αγία ελληνική οικογένεια γαλουχεί τα μέλη της στην «αναγκαιότητα» ύπαρξης έμφυλων ρόλων και διδάσκει την ανδρική επιβολή πάνω στα γυναικεία σώματα ως κάτι φυσιολογικό. Πιο συγκεκριμένα, ξέρουμε ότι υπάρχουν συγκεκριμένες ζώνες μέσα στην πόλη και ώρες μέσα στη μέρα στις οποίες οι γυναίκες δεν μπορούμε να κυκλοφορούμε

μόνες μας. Την ύπαρξή και την ασφάλειά μας στον δημόσιο χώρο την αναλαμβάνει το κράτος-πατέρας και την εγγυάται η συνοδεία ενός άντρα προστάτη (πατέρας, γκόμενος, φίλος, αδερφός, γιος) στον οποίο ανήκουμε. Έτσι, όταν βγαίνουμε στον δημόσιο χώρο χωρίς την παρουσία τους, τότε δυνητικά ανήκουμε σε όλους όσους προσπαθούν να μας επιβληθούν. Σε αυτό το πλαίσιο μαθαίνουμε να δεχόμαστε τη ψυχολογική, λεκτική και σωματική βία πάνω μας, μέσα από σεξιστικά νοήματα/ βλέμματα/ χουφτώματα, να κυκλοφορούμε με φόβο και να πειθαρχούμε σε αυτά.

Η διάχυτη ελληνική αντρική βία γαλουχεί τους άντρες, μαθαίνοντάς τους ότι έχουν τη δυνατότητα να χτυπήσουν όποτε θέλουν, βλέποντας τα γυναικεία σώματα (1) σαν πεδία επιβολής των αντρικών τους προνομίων. Η αντρική ταυτότητα χτίζεται πατώντας πάνω στη διάχυτη σεξιστική και ομοφοβική βία. Οι ανδρισμοί εκφέρονται και επιτελούνται σε καθημερινό, θεσμικό και από-τα-κάτω, επίπεδο. Στα βλέμματα και τα σχόλια στα λεωφορεία, στο 'καμάκι' που συμβολίζει το ελληνικό ταμπεραμέντο της άκρατης σεξουαλικότητας, στην έκφραση του ρομαντικού ιπποτισμού, στην άσκηση ενδοοικογενειακής βίας. Οι έλληνες άντρες εκπαιδεύονται (και) μέσω της κυρίαρχης ανδροκεντρικής πορνογραφίας και μαθαίνουν να εμπεδώνουν τα προνόμιά τους πάνω σε σώματα γυναικών, μεταναστριών, σεξ-εργατριών.

Ζώντας μέσα σε αυτή τη συνθήκη, αναγνωρίζουμε τους βιασμούς ως συμπύκνωση του συνεχούς της έμφυλης καταπίεσης και της αντρικής ετεροσεξιστικής βίας, λειτουργώντας ως υπενθύμιση μιας δυνητικής τιμωρίας και επιβολής πάνω στα σώματα μας. Σε αντίθεση με όσα μας λέει ο κυρίαρχος δημόσιος λόγος, οι βιασμοί δεν είναι ποτέ μεμονωμένα περιστατικά· αντίθετα, πατάνε πάνω στην διάχυτη αντρική βία· πατάνε πάνω στην αντικειμενοποίηση των γυναικείων σωμάτων (μας)· πατάνε πάνω στη διάχυτη αντίληψη των γυναικείων σωμάτων (μας) ως πεδίων επιβολής των προνομίων των αντρών. Πατάνε, επίσης, στην εκμετάλλευση των σωμάτων των μεταναστριών που υποτιμούνται ακόμα περισσότερο αφού δεν εντάσσονται στον εθνικό κορμό.

Η αντρική βία ως δομικό στοιχείο της ελλάδας αποκρύπτεται και αορατοποιείται η ευθύνη των δραστών. Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούνται διάφορα εργαλεία: οι ψυχολογικοί χαρακτηρισμοί ('δράκος', 'τρελός') ή/και η υποτιθέμενη "αχαλίνωτη σεξουαλικότητα" έρχονται για να καταστήσουν τους βιασμούς "μεμονωμένα περιστατικά", ενώ όποτε οι δράστες δεν εντάσσονται στον εθνικό κορμό η κατηγορία "βιαστής" χρησιμοποιείται για να συσφίξει το ελληνικό έθνος εναντίον των μεταναστών/ξένων που «μας πηδάνε τις γυναίκες».

• του (ελληνικού) έθνους

Ο ρατσισμός της ελληνικής κοινωνίας είναι άλλο ένα συγκροτητικό της χαρακτηριστικό. Βασικό χαρακτηριστικό επειδή η εθνική ομοιογένεια ήταν ζητούμενο καθώς επεκτεινόταν στα εδάφη της πρώην οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι πρώτοι πληθυσμοί στις πλάτες των οποίων πάτησε η ανάπτυξη ρατσιστικών/ εθνικιστικών μορφών διαχείρισης ήταν οι εθνικές μειονότητες. Και ακριβώς αυτές οι πολιτικές εξόντωσης, απαγόρευσης γλωσσών, αποκλεισμών από τη δημόσια σφαίρα πρέπει να σβηστούν από την ιστορία. Γιατί, κεντρικό δόγμα των απανταχού ελλήνων είναι το αίσθημα φιλοξενίας. Φανταστείτε, όμως, τι θα έλεγαν για την ελληνική φιλοξενία οι Τσάμηδες, οι Εβραίοι, οι Πομάκοι. Καταλαβαίνουμε πολύ καλά, λοιπόν, ότι η (θεωρούμενη) ανυπαρξία μειονοτήτων στην ελλάδα είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να αρνούνται οι έλληνες το ρατσισμό τους.

ΜΠΟΡΕΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΝΑ ΔΙΚΑΣΕΙ ΤΗΝ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΙΑΣΜΟΥ;

Τέλη Μαΐου του 2016 έγιναν 6 απόπειρες βιασμού σε υπόγειες διαβάσεις στην περιοχή του Αμαρουσίου. Το Μάρτιο του 2017 παρακολουθήσαμε τη δίκη του αποκαλούμενου 'δράκου' ο οποίος καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 16 ετών και 3 μηνών (εν αναμονή της έφεσης).

Οι γυναίκες που δέχτηκαν την επίθεση εμφανίστηκαν χωρίς δικηγόρους, ενώ αντίθετα ο συνήγορος του βιαστή, Δημήτρης Ράπτης, είχε άπλετο χρόνο σε ΜΜΕ για να ξεπλύνει την κουλτούρα του βιασμού. Τόσο ο λόγος του δικηγόρου υπεράσπισης, όσο και των δημοσιογράφων δεν μας εξέπληξε.

«Ποιος κανονικός άνθρωπος θα τα είχε με μια τέτοια γυναίκα;» (δικηγόρος βιαστή, εννοώντας τη μετανάστρια σεξεργάτρια με την οποία ο θύτης είχε ερωτική σχέση στο παρελθόν): Εδώ ο Δημήτρης Ράπτης μας λέει πως δεν φταίει ο πελάτης του για τις 6 απόπειρες βιασμού, αλλά φταίει μια άλλη γυναίκα. Αυτή η γυναίκα υποτιμάται ως μιαρή μη-κανονική και χωρίς συναισθήματα, τόσο επειδή είναι μετανάστρια, όσο και επειδή είναι σεξεργάτρια.

«Ωραίες γυναίκες διάλεγε» (δημοσιογράφος του alpha προς το θύμα): δηλαδή για μια ακόμη φορά η δήθεν ακαταμάχητη ομορφιά μιας γυναίκας παρουσιάζεται ως δικαιολόγηση για έναν βιασμό. Μ' αυτόν τον τρόπο μετατίθεται η ευθύνη από το θύτη στο θύμα.

«Κυρία πρόεδρε, ο πελάτης μου υπέστη ήττα 6-0»: διαφαίνεται, δηλαδή, πως ο θύτης απέτυχε να επιτελέσει την αντρική του ταυτότητα. Με άλλα λόγια, ένας ικανός άντρας όταν θέλει, (πρέπει να) μπορεί να επιβάλλεται πάνω στα γυναικεία σώματα, πρακτική που επικροτείται· ενώ όταν αποτυγχάνει θεωρείται μη ικανός και άξιος λύπησης.

Με όλα τα παραπάνω φάνηκε να συμφωνεί η πλειοψηφία των ενόρκων που ως «κανονικοί» έκριναν ότι έπρεπε να πέσει η κατηγορία από κακούργημα σε πλημμέλημα. Αυτό αποδεικνύει ότι το συνεχές της κουλτούρας του βιασμού νομιμοποιείται από τους κρατικούς θεσμούς και δικαιολογείται από την ελληνική κοινωνική πλειοψηφία.

Στα πρόσωπα των γυναικών που επιχείρησε να βιάσει ο εν λόγω καθημερινός άντρας εμείς δεν βλέπουμε μεμονωμένα περιστατικά. Βλέπουμε θύματα του καθημερινού συνεχούς της έμφυλης καταπίεσης και της αντρικής σεξιστικής βίας. Μιας βίας που είναι ένας ακόμη τρόπος να πειθαρχήσουν τα γυναικεία σώματα και οι συνειδήσεις στις αντρικές προσταγές.

ΟΣΟ Η ΣΕΞΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΟΣΟ ΘΑ ΧΤΙΖΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ (ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΣΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ...)

06/2017

inter-app.espivblogs.net

for an intersectional approach

Αφίσα (που απέδρασε από τη στήλη antifa newz-antifa streets) για τη δίκη του 'δράκου' του Αμαρουσίου, 06/2017

---

(1) Στόχος και πεδίο άσκησης της ετεροσεξιστικής βίας δεν είναι μόνο τα σώματα των γυναικών. Οι ομοφοβικές και τρανσφοβικές επιθέσεις (η ένταση των οποίων αυξάνεται) αντικατοπτρίζουν την επένδυση της φύσης. Και, ως γνωστόν, οι έλληνες προστατεύουν τη φύση τους όσο καλύτερα (δηλαδή βιαιότερα) μπορούν.

Η απάλειψη της μνήμης των πολιτικών περιθωριοποίησης και αποκλεισμού όσων εθνοτικών ομάδων είχαν και έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά είναι απαιτούμενη προκειμένου να εφαρμόζονται πολιτικές εναντίον των μεταναστ(ρι)ών και λειτουργούν και επικουρικά για την εθνική συσπείρωση του 'λαού'.

Περνώντας στο σήμερα, βλέπουμε ότι οι μετανάστες και οι μετανάστριες αντιμετωπίζονται ως οι εχθροί που απειλούν την «καθαρότητα» την «ομοιογένεια» και τη «συνέχεια» του έθνους. Ο εθνικός κορμός ενισχύεται μέσα από τη ρατσιστική βία και εκμετάλλευση, τα υποτιμητικά βλέμματα, τους ελέγχους, τους ξυλοδαρμούς, τις δολοφονίες, τους πνιγμούς και τα στρατόπεδα κράτησης. Το πρώτο βήμα είναι η παρανομοποίηση της ζωής των μεταναστ(ρι)ών. Η διαχείριση από το ελληνικό κράτος του αριθμού των μεταναστ(ρι)ών που θα έχει χαρτιά και θα μπορεί να τύχει της εκμετάλλευσης πηγαίνει χέρι χέρι με τον αποκλεισμό τους από το δημόσιο χώρο.

Η υποτίμηση των εθνικά ξένων χτίζεται παράλληλα με την υπερτίμηση των ντόπιων (ως ντόπιων). Ο ελληνικός πατριωτισμός, όντας το απαραίτητο υπόστρωμα, έχει στη φαρέτρα του διάφορα όπλα προς αυτή την κατεύθυνση. Καταρχάς, τον φυλετικό εθνικισμό που πατάει πάνω στη (δήθεν) "βιολογική ανωτερότητα" των ελλήνων, την αρτιότητα των σωμάτων. Κυρίαρχη θέση στο συλλογικό φαντασιακό, όμως, έχει και ο πολιτισμικός εθνικισμός που χτίζει τη διαχρονική συνέχεια του ελληνικού πολιτισμού. Μια αυστηρή διάκριση μεταξύ των δύο αυτών μορφών εθνικισμού δεν είναι πολιτικά ριζοσπαστική: τόσο το αίμα όσο και ο πολιτισμός θεωρούνται αναλλοίωτα (ελληνικά) χαρακτηριστικά που πρέπει να είναι κυρίαρχα. Έτσι, η υποτιθέμενη ελληνική υπεροχή απέναντι στους ξένους δεν έχει μόνο τη ρατσισική όψη της βιολογίας, αλλά περιλαμβάνει και την εναλλακτική ανωτερότητα των θετικών χαρακτηριστικών του έθνους. Όχι ως άμεση υποτίμηση των ξένων, αλλά ως έμμεση ανωτερότητα των ελλήνων. Την ίδια στιγμή, όσοι και όσες δεν χωράνε στις κατηγορίες αυτές, είναι εσωτερικοί εχθροί της ελληνικής κοινωνίας.

Ο ελληνικός εθνικισμός, από την άλλη μεριά, δεν αποσκοπεί μόνο στην υποτίμηση των εθνικά ξένων στο εσωτερικό. Συνδέεται με τα επεκτατικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους. Στην εξωτερική πολιτική, κάθε έλληνας εθνικιστής κατηγορεί τις άλλες χώρες για εθνικισμό και μίσος εναντίον των ελλήνων. Προαναγγέλλει την κυριαρχία του ελληνικού έθνους και πολιτισμού παγκοσμίως και επιτίθεται στις γειτονικές χώρες (Αλβανία, Τουρκία, Μακεδονία κλπ) ως χώρες βαρβάρων, έχοντας σαν όραμα μια «αυτόνομη [δηλ. ελληνική] βόρεια ήπειρο», το πώς «θα τελειώσουμε με τους Τουρκομογγόλους» κ.ο.κ. Έτσι, στις αρχές τις δεκαετίας του '90, μετά την κατάρρευση της κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβίας και με όχημα το όνομα του κράτους της Μακεδονίας, υπήρξε ενδοκρατικός ανταγωνισμός για την πολιτική που θα έπρεπε να ασκήσει σε βάρος του νεοσύστατου κράτους. Η άσκηση επεκτατικής εξωτερικής πολιτικής περιελάμβανε εξάλλου και την αποστολή ελλήνων νεοναζί εθελοντών που συμμετείχαν με χαρά στη γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα -ενώ σύσσωμο το ελληνικό πόπολο στήριζε τους σέρβους ομόδοξους αδερφούς. Σήμερα, βασικό στόχο αποτελεί η Τουρκία.

• της (ορθόδοξης χριστιανικής) θρησκείας

Η ορθόδοξη θρησκεία έπαιξε κομβικό ρόλο στη συγκρότηση του ελληνικού έθνους και κράτους. Αφενός επειδή αποτέλεσε ένα από τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά της ζητούμενης εθνικής ομοιογένειας. Αφετέρου επειδή η σύνδεση του φορέα της ορθόδοξης εκκλησίας με το ελληνικό κράτος ήταν συνθήκη απαραίτητη τόσο αναφορικά με την επέκταση σε Μακεδονία και Θράκη όσο και αναφορικά με τη στήριξη εθνικιστικών/ ρατσιστικών/ μισογυνιστικών/ ομοφοβικών αντιλήψεων διάχυτων στην ελληνική κοινωνία. Δύο βαρύνουσας σημασίας επιτεύγματα της ορθόδοξης θρησκείας είναι η ενίσχυση και διάδοση του αντισημιτισμού και του αντιμουσουλμανισμού. Αυτά προέκυψαν από την (ιστορικά και πολιτικά αναγκαία) αντιπαράθεση με τις κοινότητες που είχαν άλλη θρησκεία. Εδώ είναι χρήσιμο να κάνουμε μια παρένθεση για όσα ακολουθούν. Τόσο ο αντισημιτισμός όσο και ο αντιμουσουλμανισμός δεν εξαντλούνται σε μια θρησκευτική αντιπαράθεση.

i. Ο αντιμουσουλμανισμός όπως είναι λογικό αποτέλεσε ένα ισχυρό συγκροτητικό στοιχείο της ελληνικής εθνικής ταυτότητας (αφού συνδέει τη γλώσσα, τη θρησκεία, την εξωτερική πολιτική – επέκταση του ελληνικού κράτους με την κατασκευή του ελληνικού έθνους ως ομοιογενούς πληθυσμού). Έτσι, η ίδρυση του ελληνοχριστιανικού κράτους ταυτίζεται με τη σύγκρουση με τον μουσουλμανικό εξωτερικό εχθρό. Η σημασία του ορθόδοξου χριστιανισμού για το χτίσιμο του έθνους και της αγίας ελληνικής οικογένειας εκφράζεται στον καθημερινό λόγο από τον αντι-τουρκισμό με άρωμα αλύτρωτων πατρίδων μέχρι εμπράκτως με πογκρόμ εναντίον μεταναστ(ρι)ών που προέρχονται από κράτη με επίσημη θρησκεία το Ισλάμ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αντιμουσουλμανισμού είναι η διαχείριση της κοινότητας των Τσάμηδων, ακριβώς επειδή τον αναδεικνύει ως έναν κόμβο που αφορά τόσο την εσωτερική ομοιογένεια της ελληνικής εθνικής κοινότητας, όσο και εργαλείο της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Το βόρειο κομμάτι της Θεσπρωτίας αποτελεί ζωτικό γεωστρατηγικό σημείο των επιδιώξεων του ελληνικού κράτους για επέκταση στην Αλβανία. Συνεπώς, οι αλβανόφωνοι μουσουλμάνοι Τσάμηδες (μια κοινότητα που μιλούσε άλλη γλώσσα και είχε άλλη θρησκεία) ήταν εμπόδιο στα σχέδια αυτά. Η διαχείρισή της, λοιπόν, την περίοδο 19-19 είχε ως εξής: αρχικά, απαλλοτριώθηκαν οι περιουσίες τους, περιθωριοποιήθηκαν χωροταξικά και εγκληματοποιήθηκαν. Στη συνέχεια – και μετά την ήττα στη μικρασιατική εκστρατεία το 1922 – επιδιώχθηκε ανεπιτυχώς η ανταλλαγή των Τσάμηδων με πρόσφυγες από τη Μ. Ασία. Επειδή όμως οι Τσάμηδες αντιτάχθηκαν σ' αυτό το σχεδιασμό, το ελληνικό κράτος εγκατέστησε τους μικρασιάτες πρόσφυγες στις περιοχές αυτές. Το κράτος, με τον τρόπο αυτό, δημιούργησε μια αντιπαράθεση μεταξύ δύο πληθυσμών με σκοπό να επιτευχθεί η ομοιογένεια στη νευραλγική περιοχή της Θεσπρωτίας. Η κατάληξη της ιστορίας ήρθε με την εθνοκάθαρση των Τσάμηδων από τους στρατιώτες του Ζέρβα (Ιούνιος 1944), με πρόσχημα το ότι οι Τσάμηδες στήριξαν τους ναζί κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

ii. Σήμερα ο διάχυτος στην ελληνική κοινωνία αντισημιτισμός εκφράζεται κυρίως με συνωμοσιολογικού τύπου ρητορική στην οποία τόσο ο κομμουνισμός, η ομοφυλοφιλία, ο μουσουλμανισμός, οι μετανάστες, όσο και το χρηματοπιστωτικό σύστημα, οι τράπεζες, το μνημόνιο, το ΔΝΤ, η Ε.Ε., οι «προδότες πολιτικοί» κλπ. είναι δημιουργήματα των Εβραίων. Οι Εβραίοι στις αφηγήσεις αυτές ταυτίζονται με τον εκφυλισμό, τη νομαδικότητα (δηλαδή τη μη ταύτισή τους με ένα συγκεκριμένο έθνος-κράτος), τον αιώνιο θύτη: αντίστοιχα, στις ίδιες αφηγήσεις αναθερμαίνεται η εθνική συνέχεια των ελλήνων, η σύμφωνη με τη φύση επιτέλεση των φύλων, η ταύτισή τους με τον τόπο του ελληνικού κράτους. Σ' αυτή τη λογική, η υποθετική αναγέννηση του ελληνικού έθνους θα πρέπει να καταπολεμήσει τους

Εβραίους τους προαιώνιους εχθρούς του ελληνισμού που «ελέγχουν τις τύχες του κόσμου».

Αυτό, βέβαια, που έχει διάρκεια περισσότερο από έναν αιώνα είναι ο αντισημιτισμός των ελλήνων. Από τη σύσταση του ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα ο εβραϊκός πληθυσμός αντιμετωπίστηκε ως εσωτερικός εχθρός. Η ίδια η επανάσταση του 1821 τον έθεσε στο στόχαστρο εξοντώνοντας όλους τους Εβραίους της Τρίπολης αναδεικνύοντας τη σφαγή στον εθνικό ύμνο της ελλάδας. Το αντισημιτικό αυτό πάθος συνεχίστηκε να εκφράζεται με πογκρόμ εναντίον εβραϊκών κοινοτήτων (Κέρκυρα 1891, εμπρησμός του καταυλισμού Κάμπελ στη Θεσσαλονίκη το 1931) και κορυφώθηκε με τη συμμετοχή ελλήνων χριστιανών στον εκτοπισμό του 86% του συνολικού εβραϊκού πληθυσμού της ελλάδας στα στρατόπεδα εξόντωσης. Ο αντισημιτισμός ήταν και είναι ένα όπλο για να επιτευχθεί η εθνική ομοιογένεια στη βάση της χριστιανορθόδοξης θρησκείας ενώ η σύνδεση των Εβραίων με τον κομμουνισμό χρησιμοποιήθηκε για να στιγματίσει, αρχικά, το νεότευκτο εργατικό κίνημα της ελλάδας, διατηρώντας την εθνική καθαρότητα των αγώνων. Εξάλλου, η στάση και τα κηρύγματα της εκκλησίας της ελλάδας δικαιολογούσαν την ενεργή συμμετοχή με την μπάντα των θυτών και διοχέτευαν το μίσος εναντίον των Εβραίων. (2) Παράλληλα με την ιδεολογική επικράτηση του αντισημιτισμού πήγαιναν και τα υλικά οφέλη· η απαλλοτρίωση, δηλαδή, των εβραϊκών περιουσιών (κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος) από έλληνες πολίτες. Από τη σφαγή όλων των Εβραίων της Τριπολιτσάς το 1821, το Ολοκαύτωμα με την εξόντωση του 80% των ελλήνων Εβραίων και τη μετά χαράς απαλλοτρίωση των εβραϊκών περιουσιών, μέχρι τους βανδαλισμούς εβραϊκών νεκροταφείων σ' όλη τη διάρκεια του 21ου αιώνα και την αναβίωση των εθίμων του "καψίματος του Ιούδα", αναδεικνύεται η διαχρονικότητα του αντισημιτισμού, η συμμετοχή του εθνικού κορμού, το σιγοντάρισμα του ελληνικού κράτους αλλά και η αποσιώπηση των παραπάνω στο δημόσιο λόγο.

• της (μικροαστικής) τάξης

Ζούμε σε μια κοινωνία ταξικής εκμετάλλευση στην οποία η εθνική αφήγηση πηγαίνει χέρι χέρι με την ταξική ειρήνη. Η εθνική ενότητα αντλεί τη δύναμή της από την αποσιώπηση των ταξικών διαφορών. Ενώ δηλαδή υπάρχουν διαφορετικά ταξικά συμφέροντα, προωθείται μια αντίληψη που ενοποιεί τους προλετάριες/ους και τα αφεντικά στη βάση του έθνους. Την ίδια στιγμή, ταυτίζονται τα συμφέροντα όσων αναγκάζονται να δουλεύουν για να μπορέσουν να ζήσουν με αυτούς που πληρώνουν προκειμένου να αντλούν την εργασιακή μας δύναμη.

Η άντληση υπεραξίας από την εργασιακή δύναμη, βέβαια, απαιτεί αφενός "ελεύθερα" υποκείμενα αφετέρου απαιτεί υποκείμενα που θα είναι ήδη υποτιμημένα με κάποιο τρόπο. Με τον τρόπο αυτό, η ταξική εκμετάλλευση πατάει πάνω στο ρατσισμό και το σεξισμό. (3) Μέσω της θεσμικής και από-τα-κάτω υποτίμησης των εθνικά ξένων επιτρέπεται η παρανομοποίηση των μεταναστ(ρι)ών και η περαιτέρω εκμετάλλευσή τους. Παράλληλα, η παρανομοποίηση περιλαμβάνει έναν δημόσιο λόγο περί «κρατικής ανικανότητας» διαχείρισης της μετανάστευσης, πίσω από τον οποίο ξεδιπλώνεται άρτια η στρατηγική που τους και τις καθιστά φθηνό εργατικό δυναμικό στα χέρια των ντόπιων αφεντικών. Αυτή η στρατηγική αντανακλάται και στην περίπτωση των εργατικών διεκδικήσεών τους που δεν θα γίνουν δεκτές ως κομμάτι των εργατικών αγώνων, ούτε θα αντιμετωπιστούν ως ζήτημα του εργατικού δικαίου από κανένα συνδικαλιστικό όργανο αλλά ως απειλή για την δημόσια τάξη και από την ελ.ας με ελέγχους στα χαρτιά και απελάσεις. Έτσι, φτάσαμε στις αόρατες θέσεις εργασίας να βρίσκονται μετανάστ(ρι)ες που αναλαμβάνουν την αναπαραγωγή της ελληνικής οικογένειας, από την οικιακή εργασία μέχρι την φροντίδα παιδιών και ηλικιωμένων. Να ασκείται η ελληνική αρρενωπότητα πάνω σε κορμιά μεταναστ(ρι)ών σεξεργατριών και σε κακοποιημένα κορμιά θυμάτων τράφικινγκ.

Επιπλέον, η ταξική διαστρωμάτωση της ελληνικής κοινωνίας στηρίχτηκε στην μικροϊδιοκτησία (σπίτια, χωράφια, μικρές επιχειρήσεις, 'ελεύθεροι επαγγελματίες') και την αντίστοιχη ιδεολογική κυριαρχία της συνεχούς προσπάθειας αποφυγής της προλεταριακής συνθήκης με ατομικά μέσα. Οι εργατικοί αγώνες έχασαν τον πολυεθνικό χαρακτήρα της δεκαετίας του '30, λοιδορήθηκαν, καταστάλθηκαν, διαμεσολαβήθηκαν, αφομοιώθηκαν όσο ήταν εφικτό. Η απόπειρα περαιτέρω υποτίμησης της ζωής των προλετάριων που λαμβάνει χώρα στις μέρες μας κουβαλάει από την μία το ιστορικό βάρος μιας ήττας αλλά και των ορίων της εργατικής ταυτότητας και από την άλλη την ολοένα και περισσότερο μικροαστικοποίηση και εθνικοποίηση τν υποκειμένων. Αυτή την ήττα και αυτά τα όρια οφείλουμε να συζητήσουμε.

Κλείνοντας,
αναγνωρίζουμε πως όλες οι παραπάνω σχέσεις εξουσίας συναρθρώνονται μεταξύ τους ενώ (σε επίπεδο δημόσιου λόγου και συνείδησης) η εναντίωση σε αυτές αντιμετωπίζεται ως εχθρός που απειλεί την καθαρότητα, την ομοιογένεια και τη συνέχεια του ελληνικού έθνους.

Εντός αυτής της κυριαρχίας επιθυμούμε να βαθύνουμε τις ρωγμές και να συνθέσουμε μια διαθεματική προσέγγιση που να περιλαμβάνει περισσότερες κοινωνικές σχέσεις και περισσότερα πολιτικά εργαλεία από τις κλασικές θεωρήσεις που κυριαρχούν στο σημερινό ανταγωνιστικό κίνημα. Ως ένα μικρό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση σας καλούμε να δείτε και αυτή την τοποθέτηση.

Συντροφικά
for an intersectional approach

Για να βλέπετε τι λέμε και τι κάνουμε (ή άμα θέλετε να επικοινωνήσουμε) inter-app.espivblogs.net - inter.app@espiv.net

---

(2) Το πιο γλαφυρό παράδειγμα είναι ο Κοσμάς ο Αιτωλός (που έζησε το 18ο αιώνα), ο οποίος δίδασκε πως οι Εβραίοι αγωνίζονται εναντίον του θεού της ορθοδοξίας και γι' αυτό είναι όργανα του σατανά. Αυτό που κατάφερε να πετύχει, διόλου ασήμαντο για την εθνική συνοχή της περιοχής της Ηπείρου, ήταν να μεταφερθεί το παζάρι της πόλης των Ιωαννίνων από την ημέρα της Κυριακής (μέρα αργίας των χριστιανών) στην ημέρα του Σαββάτου (μέρα αργίας της ιουδαϊκής θρησκείας). Έφερε έτσι καίριο πλήγμα στο εβραϊκό εμπόριο της περιοχής, αναδιατάσσοντας παράλληλα τη δημόσια σφαίρα. Την ίδια στιγμή, βρήκε και ένθερμους χρηματοδότες των ιεροδιδασκαλείων που ίδρυσε, στο πρόσωπο των γιαννιωτών ελλήνων εμπόρων. Τελικά, κατάφερε να γίνει και άγιος της ορθόδοξης εκκλησίας, αποταμιεύοντας τον αντισημιτικό θρύλο που κατηγορεί τους Εβραίους για τη δολοφονία του από τους Τούρκους.

(3) Πολύ σημαντικό τέτοιο παράδειγμα στις σύγχρονες εποχές του (υποτιθέμενου) ξεπεράσματος των ιεραρχήσεων στο όνομα της φιλελεύθερης αγοράς είναι οι τομείς εργασίας των τρανς ατόμων, όπου αναδεικνύουν με πικρό τρόπο ότι η έκφραση ταυτότητας φύλου, όπως και ο ρατσισμός, δομεί μια σχέση εξουσίας επί της οποίας πατάει η εργασιακή υποτίμηση των υποκειμένων αυτών.

μπάτσοι, t.v., νεοναζί & λοιποί μπαλαμέ

Πριν από ένα μήνα ένας άνθρωπος εκτελέστηκε έξω από σχολείο στα Γλυκά Νερά και μια γυναίκα που συνόδευε το παιδί της, έφαγε μια αδέσποτη σφαίρα στον ώμο. Δεν έγινε, απ' όσο ξέρουμε, καμία σύλληψη για τα μάτια αυτής της κοινωνίας. Στην Κρήτη κάθε τρεις και λίγο κάποιος πέφτει από αδέσποτες σφαίρες κι όμως δεν αφιερώνονται χιλιάδες λεπτά τηλεοπτικού χρόνου για την 'κρητική κουλτούρα' ή 'μαφία'. Αστυνομικοί συχνά σκοτώνουν τις συζύγους τους ή τα παιδιά τους, χωρίς κανείς να μιλάει για πρόβλημα προνομιακής οπλοφορίας. Το, δε, ναρκεμπόριο στην ελλάδα – ας πούμε και τα αυτονόητα! – μολονότι διεξάγεται κυρίως από έλληνες, για πολλοστή φορά χρησιμοποιείται για να στοχοποιηθούν στην πράξη υποκείμενα που εκπίπτουν της ελληνικής ταυτότητας. Δεδομένων των παραπάνω, μόνο πλίθιοι θα πίστευαν ότι η όλη φασαρία κατά των Ρομά του Μενιδίου γίνεται για τον 11χρονο πιτσιρικά που σκοτώθηκε, τα όπλα, τα ναρκωτικά ή την 'εγκληματικότητα' γενικά.

Αντιθέτως, εδώ, έχουμε ξανά το παίξιμο ενός παλιού σεναρίου. Μια κοινωνία και ένα κράτος σπρώχνουν τους Ρομά στον ταξικό πάτο, δηλαδή στην περιθωριοποίηση και την εγκληματοποίηση, επειδή γεννήθηκαν Ρομά. Το 96% των περίπου 300.000 Ρομά στην ελλάδα ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Και έπειτα το ίδιο κράτος και η ίδια κοινωνία μιλάνε για το «πρόβλημα της βίας των Ρομά». Ο κύριος αστυνομικός δηλώνει πως η περιοχή είναι αχαρτογράφητη. Να του δώσουμε το ελεύθερο να πιάσει κι άλλο χώρο. Ο κυρ Μήτσος δηλώνει ανήμπορος, κλείνοντας το μάτι στις μολότοφ του όχλου που πέφτουν στα σπίτια των Ρομά. Ο κύριος δημοσιογράφος ρίχνει λάδι στη φωτιά. Ο αριστερός σύντροφος φυσικά θα επιδιώξει να ξεχωρίσει τους καλούς από τους κακούς Ρομά για να διασώσει λίγη από την τιμή του όχλου. Ενώ ο κύριος δήμαρχος δηλώνει ότι το πρόβλημα μπορεί να λυθεί με δυναμική κρατική παρέμβαση. Το «γκέτο του Μενιδίου» είναι ακόμα μία εκδοχή του κρατικού σεναρίου της «ανομίας» που δεν αφορά βέβαια στενά μόνο τους Ρομά του Μενιδίου. Αν και οι περισσευούμενοι που ξεσκαρτάρονται είναι συνήθως κάποιοι σκουρόχρωμοι. Όλες οι παραπάνω ελληνικές φιγούρες μιλάνε για κάποια «γκέτο», αλλά αυτό που στην ουσία τους πειράζει είναι ότι, την ώρα που όλοι τους ρίχνουν κι άλλες κλωτσιές στους Ρομά, οι τελευταίοι μπορούν να αμυνθούν ακόμα συσπειρωμένοι. Ο πάγιος αντι-τσιγγανισμός της ελληνικής κοινωνίας ακμαίος όσο ποτέ, αλλά οι μπαλαμέ θέλουν τους Ρομά και σπασμένους μεταξύ τους. Να σπάσουμε τον τσαμπουκά των μπαλαμέ!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΒΡΩΜΟΧΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΟΜΑ!